

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Hauch, Carsten.; af C. Hauch.

Titel | Title:

Lyriske Digte og Romancer

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : C. A. Reitzel, 1861

Fysiske størrelse | Physical extent:

[8], 267 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

L y r i s k e D i g t e

og

R o m a n c e r

af

C. Hauch.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1861.

Blanco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhlé.

Indhold.

Blandede Digte.

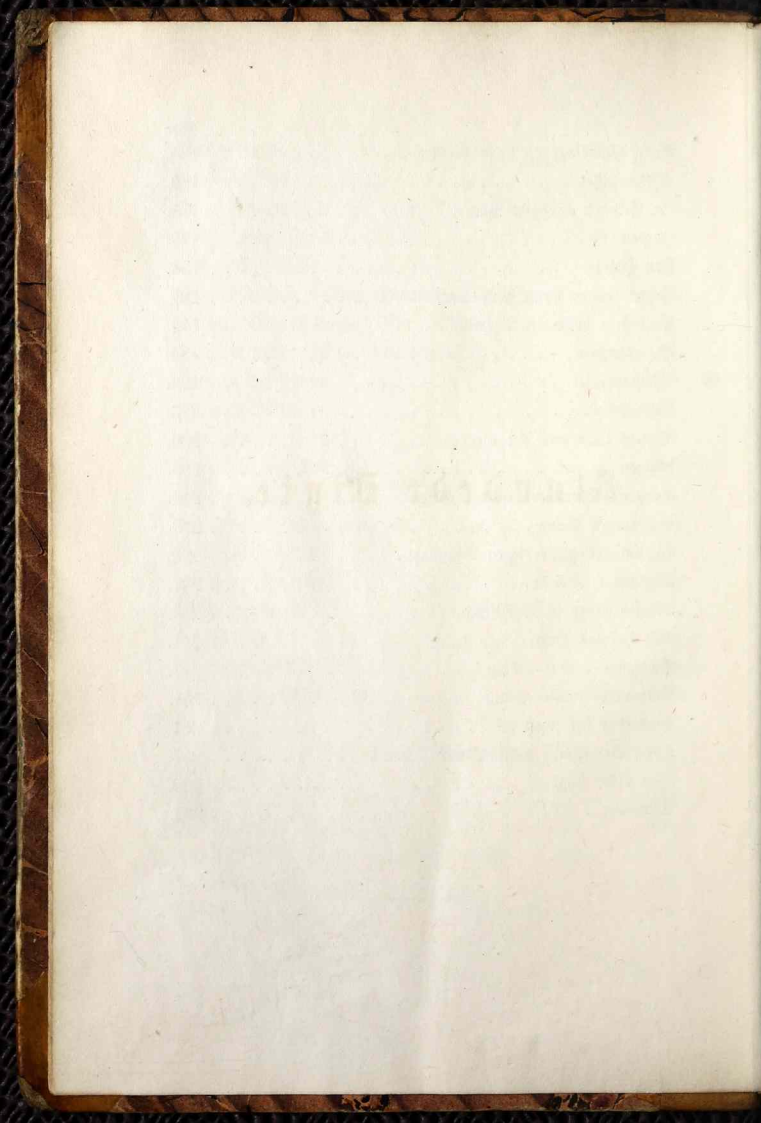
	Side
Frederiksborg	1.
Fædrelandsfang	4.
Sang for de danske Studenter (paa Upsalatoget).	6.
Sang ved Kongens Ankomst i Theatret	9.
Sang til Karoline Amalia	10.
Til Samme.	12.
Ved Prof. Chr. Klitkens Død	13.
Sang ved Naturforsker mødet i Kjøbenhavn 1860	15.
Vossevangen	17.
Den Forladte	19.
Baaren	20.
Høsten	24.
Digteren og den tragiske Musa	28.
Hellebæk	31.
Fisken fra Fjeldsjøen	33.

	Side
En Grindring	37.
De treende Beie	40.
Den forgangne Tid	44.
Troft i Modgang	46.
Afsked fra Verden	47.
Et mystisk Digt. (Efter Novalis)	49.
En lille Drengs Klage. (Efter Rückert)	50.
Tillid til Gud. (Efter Paul Gerhard)	51.
Sønnen og Døden	55.
Maanestjensdrømme	60.
Udengang og Frelse	64.
Pleiaderne ved Midnat	69.
Kanefarten	71.
Et Eventyr paa Havbunden	73.
Den fattige Fisker	77.
Skinnet bedrager	89.
Malsstrømmen	92.
Fiskernetnets Oprindelse	105.
Slaf den Helliges Syn	119.
Den uadelige Ridderfrue	126.

Baldemar Atterdag.

Falken	141.
Den fremmede Jomfru	148.
Kongen besøger Lovelil og hendes Broder	152.
Baldemars Fæst	156.
Lovelilles Dands	160.

	Site
Kong Valdemar og hans Gjester	165.
Ridderspillet	169.
Hr. Eckhard og hans Planer	175.
Jagten	179.
Fru Helvig	184.
Heren spaaer Kong Valdemar	189.
Valdemar beiser til Lovelille	192.
Hjemkomsten	196.
Ekriftemaalet	199.
Lustbilledet	203.
Lovelil taler med fin Broder	206.
Ringen	209.
Kongens Kjærlighed vinder Seier	214.
Valdemars Sang	219.
Hr. Eckhard gjeſter igjen Danmark	222.
Kampen i Skoven	227.
Kongen reiſer til Lydsftland	235.
Fru Helvigs Havn	241.
Valdemar vender tilbage	247.
Valdemars anden Sang	251.
Hvorledes det ſiden gif	254.
Kong Valdemars ſidſte Stund	257.
Den vilde Jagt	260.
Slutning	264.

Blandede Digte.

1866-1867

Frederiksborg.

Deilige Slot med de glimtende Fløie,
Albrig i Norden Din Ege man faae,
Isen Du strakte mod Himlen den høie,
Foden Du vassed i Bølgen den blaa.

Klogtig med Kunst har en kongelig Mester,
Manet Dig frem over Vandenes Strøm,
Hvælvet Dit Tag over tusinde Gjester,
Fængslet i Stenen sin deiligste Drøm.

Skjøn som en Rose fra Feernes Riger,
Fast som det Ord, der blev talt af en Helt,
Stolt som et Fjeld, der mod Lyset opstiger,
Blinked Dit Taarn under Stjernernes Telt.

Kolig Du stod ved vor Fryd og vor Klage,
Tolk for den mægtigste Villies Bedrift,
Stor som et Sagn fra de hengangne Dage,
Hugget i Stenen med gaadesuld Skrift.

Driftig sig hævende, svævende, ranke,
 Strafte Du hundrede Spiir mod det Blaa,
 Høi som en hellig, udødelig Tanke,
 Vendt imod Himlen, mens Tiderne gaae.

Tusinde Billeder, mægtige Minder,
 Vidner om Fortidens Storhed og Glands,
 Vældige Runer, mod Dannemarks Fjender,
 Bøgted Du trolig bag Bøgenes Krands.

Hvilken Larm! man raaber Brand,
 Trommen hvirvler, hvilken Sammer!
 Kongeborgen staaer i Flamme,
 Til til Hjelp, hver Byens Mand!

Vee, o vee, hvor vil det gaae!
 Alle Vindrør fælsomt lyser,
 Vinden tuder, Hjertet gysen,
 Bore Sprøiter er for smaa.

Stærke Mure, Fortids Pragt,
 Hvad vi meente stod betrygget,
 Og for Evigheden bygget,
 Synker nu for Luens Magt.

Gud, see naadig til os ned!
 Stenen brast og Bjælker knage,
 Ildens frygtelige Drage
 Hersker nu i Kongens Sted.

Hører I, hvor Kloffen slaaer?
 Som en Bøn om Hjælp det klinger,
 Sidste Gang i Luft den ringer,
 Før den smelter og forgaaer.

Ingen Redning meer vi veed,
 Ilden sig mod Kirken vender,
 Tag og Spiir og Taarne brænder,
 Nu de sank i Luen ned.

Falden er det stærke Huus.
 Mon det skal et Varsel være,
 Danmarks Glands og Danmarks Ære
 Skal de synke nu i Gruus?

Nei, langt heller vil vi døe,
 Ingen Frygt vort Mod skal binde,
 Selv i Sorgen Kraft vi finde
 Før at frelse Danmarks D.

Fædrelandsfang.

Morgendug, der sagte hæver i den lune Vind,
 Blomsterdust, der langsomt svæver fra den gamle Vind,
 Alfeleg bag Skovens Sale,
 Fuglesang i Foraarsdale,
 Maanens Lys paa Bølgens Strømme,
 Det er Danmarks Drømme.

Heltedaa, der aldrig glemmes selv i Tidens Høst,
 Store Sagn, der evig glemmes skal ved Sagas Bryst,
 Hjerter, der af Trostak lue,
 Mod, som Døden ei kan kue,
 Ydmygt Sind i Glands og Lykke,
 Det er Danmarks Smykke.

Slige Drømme, slige Smykker, hvo kan glemme dem!
 Vilde Nogen her vel bytte Danmarks gamle Hjem,
 Hvor i Læ bag Egens Skygger
 Skovens Fugl med Frihed bygger,
 Mod det Land, hvor Bestens Slaver
 Malm af Jord opgraver.

Nei, vi vil vort Hjem ei bytte bort for nogen Priis,
Her vi virke vil og leve paa de Danskes Viis,
Stærke, som vor Oldtids Minder,
Guld af Kraft mod Danmarks Fjender,
Tro som Guld mod Drot og Rige,
Dem vi aldrig svige.

Sang for de Danske Studenter

paa Upsalatoget 1836.

Naar Linden grønnes, og naar Gjengen kommer,
 Naar Engen blomstrer i den friske Vaar,
 Naar Rilden risler i den unge Sommer,
 Naar Rattergalen høit i Lunden slaar,
 Naar Droskens Stemme gjennem Skoven klinger,
 Da hæver sig en Længsel i vort Bryst,
 Og tidt vi ønsked da, vi havde Vinger,
 For bort at flyve mod en bedre Ryst.

Ia Længsels Aander boe i Danmarks Skove,
 Paa Norges Fjelde, ved den svenske Strand,
 Og tidt de seile paa den dunkle Bove,
 Der skiller Danmarks Ø fra Skaanes Land;
 Fra gammel Tid de vel er kjendt i Norden,
 De drev den vilde Vifing fra sit Hjem,
 Og som en Trækfugl flyver over Jorden,
 Saa fløi hans Snekke stolt paa Bølgen frem.

Men hvad han søgte dybt i Sydens Dale,
 Bag Myrter skjult, bag Palmelundens Træer,
 Og bag den tomme Pragt i Ostens Sale,
 Det bedre Land, det fandt han ikke der,
 Det Land, hvor Livets bedste Frugter vinke,
 Det Land, hvor Vaarens bedste Blomster groe,
 Det Land, hvor Himlens bedste Stjerner blinke,
 Det findes ei, hvor Ostens Slaver boe.

Et felfomt Banvid har os tidt bedaaet,
 Og mangel Gang det fristed os igjen,
 Saa vi en Afgud til vor Gud har kaaret,
 Og for det Mindre gav det Større hen;
 Thi her i Norden er jo Livets Kilde,
 Det Hjem vi søgte før paa Sydens Bei,
 Saa heltestort, og dog med Dine milde;
 Et bedre Hjem paa Jorden gives ei.

Ja, dybt i Nord den store Skat maa findes,
 Det veed vi nu, det har vi ffuet grant,
 Der er det Hjem, hvortil vor Længsel bindes,
 Hvor Uffylld end af Livet ei forsvandt;
 Der er det varmt og ffjönt og mildt at bygge,
 Og Sangens Fugl har aldrig det forladt;
 Det ligger skjult bag Heltegraves Skygge,
 Men Nordens Hjerte flaaer i Gravens Nat.

Vor Vel da indad gaaer mod Nordens Indre,
Der Længslen vige skal for hellig Fred,
Der er det Land, hvor Tidens Stjerner tindre
Med større Glæde og Kraft, end Syden veed;
Thi vil de unge Slægter did vi sanke,
Og der de vies skal ved Mindets Daab,
Og der de styrkes skal i Sjæl og Tanke,
Til Kamp for Nordens Fremtid og dens Haab.

Sang, ved Kongens Ankomst i Theatret.

Hjærlighed, Ungdom og Lykke forsvinder,
Tiden bortvifter den jordiske Glands;
Kunsten dog griber de flygtende Minder,
Fletter dem sammen i Skjønhedens Krands.

Elskov, der leger med Smil og med Taarer,
Visdom og Kløgt, der bag Daarskab er gjemt,
Smerter, der adle den Sjæl, som de saarer,
Kalder den frem mellem Alvor og Skjemt.

Tanker, der skjultes i Glemselens Strømme,
Hemmelig Dval i Forbryderens Bryst,
Hjerternes Higen og lønligste Drømme,
Aaener den Skikkelse, Legem og Køst.

Frihed, der Bei gjennem Kampen sig bryder,
Folket, der lider ved Fyrsternes Feil,
Folket, der frelses ved Fyrsternes Dyder,
Viser den os i sit tryllende Speil.

Vel da den Drot, som i Sorg og i Glæde,
Lytted til Retfærds og Frihedens Kald,
Kommende Sagn skal erindre hans Hæder,
Seent skal han glemmes i Kunsternes Hal.

Til Hendes Majestæt Dronning
Karoline Amalia.

Sungen ved en Fest paa Skjdebanen.

Saa længe Danmarks Hjerte for Mildhed end kan slaae,
Vist aldrig det ganger af Minde,
Hvad stille Du har virket, mens Tiderne gaae,
Alt under de blomstrende Linde.

Og skjøndt Du blev kaldet til Høihed og til Glands,
Det aldrig os ganger af Minde,
At dog ei Jordens Glimmer bedaared Din Sands,
Alt under de blomstrende Linde.

Og skjøndt Dig Himlen smykked som Lilien i dens Pragt,
Det aldrig os ganger af Minde,
At dog Din største Skjønhed i Sjælen blev lagt,
Alt under de blomstrende Linde.

Til Armods ringe Bolig udstrakte Du Din Haand,
Det aldrig os ganger af Minde,
Du mildnede mangan Smerte med Kjærligheds Aand
Alt under de blomstrende Linde.

Med moderligt Die Du vogted Danmarks Smaa,
Det aldrig os ganger af Minde,
Du vendte Sorg til Glæde, hvorhen Du mon gaae
Alt under de blomstrende Linde.

Og tusinde smaa Hænder, der ikke kjende Ewig,
Det aldrig os ganger af Minde,
De folde sig nu daglig til Bønner for Dig
Alt under de blomstrende Linde.

Derfor, naar vi samles med Dannerkongen her,
Hvis Daad ham til Folket mon binde,
Vi mindes ogsaa Dig, der ham stander saa nær,
Du Dronning ved de blomstrende Linde!

Til Samme.

Mangen Leg af Lyffens Luner maatte Danmark see,
 Gulde Dronning trolig deler Du dets Vel og Bee,
 Vender Sorgen om til Glæde,
 Trøster dem, som bittert græde,
 Haab og Hjelp og Redning sender
 Du med milde Hænder.

Mangen Gjerning skal forgjettes, mangt et Minde døe,
 Men hvad Du med ædel Villie virked paa vor D,
 Det ved Danmarks Hjerte glemmes,
 Det skal aldrig døe og glemmes,
 Mens den danske Sang og Tale
 Klinger gjennem Dale.

Hist, hvor Morgenstjerner drømme nær ved Lysets Hav,
 Hist, hvor Himlens Aander svømme langt fra Tid og Grav,
 Hist, hvorhen Din Længsel higer,
 Hist, hvor Sorg og Smerte viger,
 Og hvor Jordens Glands forsvinder,
 Der Din Løn Du finder.

Ved Prof. Christian Lütken's Død

1856.

Aand, som Intet kunde høie,
 Ingen Sygdom, intet Savn,
 Høie Sjæl, som Faa kun kjendte,
 Fandt Du nu Din rette Havn?

Aldrig nogen Aand jeg mødte,
 Mere fri og mere stærk,
 Uberørt af Ros og Dadel,
 Virked Du kun for Dit Værk.

Fri og stærk, trods Sygdoms Lænke,
 Fast og tro, trods Verdens Svig,
 Ubekjendt, og dog saa mægtig,
 Uden Guld, og dog saa rig.

Større vist, end mangan Storhed,
 Der dog prises høit paa Jord,
 Aldrig, for at tælfes Nogen,
 Har Du sagt et usandt Ord.

Til Du sank i Gravens Bolig,
 Var Du stedse Sandheds Tolk,
 Høit for Frihed slog Dit Hjerter,
 Høit for Danmarks Land og Folk.

Faste Sjæl og stærke Tænker,
 Med et Hjerter tro som Guld,
 Skjøndt Dit ædle Hoved blegned,
 Skjøndt Dit Legem sank i Muld;

Skjøndt besløret her Du vandred,
 Boiet længst mod Gravens Rand:
 Skal Du hist dog mægtig straaale,
 Som en Sol i Aanders Land.

Sang ved Naturforskermodet i Kjøbenhavn,

i Sommeren 1860.

Naturens ædle Dyrker begjerer ei den Krands,
 Der falmer i Tidernes Blande,
 Han agter kun og ønsker og søger den Glæde,
 Der lyser fra Evighedens Strande.

Og Orkenens Veie, de standser ei hans Fod,
 Ei Bindenes dræbende Skare,
 Og Vispolens Aande, den fuer ei hans Mod.
 Han ændser ei Savn eller Fare.

De mægtige Skikkelse i Verdens ældste Grav,
 De Rædsler, som Bølgedybnet gemmer,
 De blinkende Verdner i Mælkeveiens Hav,
 Og Afgrundens vældige Stemmer;

Og Rosernes Rødmen og Rattergalens Sang,
 Mens Skovduen reder sit Leie,
 Og Døgnfluens Flagren og Himmelshjæts Gang,
 De vise ham den Eviges Veie.

Dg Stjernedybets Gaader, dem grunder han ud,
 Ei Tidernes Vænker ham fanger,
 Dg Lynet han tvinger at vorde Tankens Bud,
 Dg Dampen er hans dristige Ganger.

De rigeste Skatte han finder under Muld,
 Hans Aand gjennem Afgrunden vanter,
 Han skjenker dem til Verden, han lønnes ei med Guld,
 Hans Løn er de evige Tanker.

De Tanker, der flyve som Svaner over Sø,
 Til Under for de fjerneste Lande,
 Dg aldrig kan ældes og aldrig kan døe,
 Dg sænkes i Glemselens Bunde.

Bossevangen.

En Bondekarls Sang af et utrykt Kyslspil.

Paa Bossevangen der vil jeg hve,
 Der vøger Klover over Høie,
 Der gaaer hver Ungkarl med blanke Skoe
 Og med en sølvknappet Trøie.
 Der danser Piger med Baand i Haar,
 De lange Fletninger til Jorden naaer.
 Ja, tro Du mig,
 Jeg siger Dig,
 Der er det fagert at leve.

Og der staaer Hassel og Birk og El,
 Og der staaer Blaabær paa Lien,
 Og der staaer Geden saa høit paa Fjeld,
 Og Elven løber forbi 'en.
 Paa Marken vøger den grønne Løg,
 Og Hjorden vogtes af den vilde Gjøg;
 Ja, tro Du mig,
 Jeg siger Dig,
 Der er det fagert at leve.

Der staaer en Seljepiil i Dalen trang,
Der boer en Huldre bag Stene.
Der falder Tiden mig aldrig lang,
Selv naar jeg sidder der alene;
For Engen dufter, og Droslen flaaer,
Og Huldren synger, mens Elven gaaer;
Ja, tro Du mig,
Sag figer Dig,
Der er det fagert at leve.

Den Forladte.

En ung Piges Sang af et utrykt Lystspil.

De Bølger de skylle, de skylle mod Land,
Under Tide,
De Tanker de færdes saavidt over Vand,
Mig tvinger den lønlige Dvide.

Paa Bjerget der brænder, der brænder et Baal
Under Tide,
At skilles fra sin Ven, er den bestefte Staal,
Mig tvinger den lønlige Dvide.

At vidste, ja vidste jeg, hvor nu han mon gaae
Under Tide,
Hvo Kjærlighed ei kjender, han kan mig ei forstaae,
Mig tvinger den lønlige Dvide.

B a a r e n.

Nun en eneste Gang, mens de lethenglidende
Timer
Med ustandselig Til fuldende det aarlige
Kredsløb,
Vender en himmelsk Gud sine Vingers Flugt
imod Jorden,
Følgt af den mildeste Dugt, af Vestenvinden
og Duggen,
Af Lysalfernes Flok og af purpurfarvede
Skyer,
Kaster et Ildblik ned, der dæmpes mildt gjen=
nem Taarer,
Svinder saa hurtig igjen, før vi ret har be=
tragtet hans Skønhed.
Al, vi see kun et Blik, og dog en uendelig
Verden
Kalder det frem paa Fjeld og i skovom=
krandsede Dale.
Vinterens Isdiadem er brudt, dens Scepter
er smeltet

I Dugperlernes Glands, der neddrysse fra
 Ethers Beie;
 Flygtet den er paa sin Hest, den albrig=
 hvilende Stormvind,
 Ryfter ei meer fra Sky sine vildthensslagrende
 Loffer,
 Der nedsende den kolde Snee over Mark over
 Enge;
 Thi Opstandelsens Aand har berørt det stiv=
 nede Jordliv,
 Et Mirakel er skeet, den længsthentørrede
 Riisqvist,
 Skjøndt det syntes umuligt, skyder igjen sine
 Blade,
 Den henvisnede Vintergreen bedækkes med
 Blomster.
 Baaranemonerne trænge sig frem paa Bang,
 Hyacinthen
 Nabner for Solen sit Blik, mens i Græsjet
 Violetterne dufte.
 Rattergalen synger i Lund og mangfoldige
 Fugle
 Sankes i Skovens Hal for at hilse den dei=
 lige Vaargud.
 Frøen opdukkes af Sø og af sivomsthyggede
 Vandfær

Før at blande sin Røst med de jubelsyngende
 Stemmer,
 Lærden brister i Jord, og gennem Afgrundens
 Porte
 Trænger det solklare Blik, og det dunkle Kryb
 sig bevæger
 Frem af sit Midnatsumulm, medens Sommer=
 fuglen opløfter
 Vingernes spraglede Dobbeltpar mod det hel=
 lige Luftblaa,
 Lige en flyvende Blomst; det er, som Sjælen
 blev baaren,
 Efter mangfoldige Selters Kamp og uendelig
 Smerte,
 Gennem Tidernes Strøm tilbage til Skabel=
 sens Barndom,
 Før vort Liv var besmittet med Synd, da de
 evige Magter
 Venlig nedstege fra Sky til Menneskets Bolig,
 og smykked
 Med en uvisnelig Ungdomsfrands de uskyldige
 Slægter.
 Af, men det er kun en Drøm, en fjern,
 forgængelig Afglands
 Af det evige Liv, hvortil en uendelig Hjem=
 vee

Drager Menneskets Sjæl; men uagtet Vaaren
forfvinder,

Liig det flygtige Regnbuſſjær, der glimter i
Luften,

Er den tilstræffelig dog for at vække det døde
Naturliv.

Og gjenføde den Kraft, der svandt i Vinterens
Gravmulk.

Til en flygtigforvindende Drøm, et vidunderligt Billed

Af vort evige Hjem blev Tidens Forhyngelse
 knyttet.

H ø s t e n.

Storken er flygtet længst, og Sangerfuglenes
 Dviddren
 Høres ei meer i Skovens Krat, deres Tunger
 forstummed,
 En efter En forsvandt og fulgte sin herffende
 Dronning
 Rattergalen paa Wei; selv de lethenglidende
 Svaler
 Fletter ei meer under Sky i kunstigslhyngede
 Kredse,
 Baarne ved Vingernes Kraft, et usynligt Net
 gjennem Luften.
 Nys før Dæmringens Stund jeg dem saae,
 de flagred i tallos=
 Sværmende Flok, tilsidst de sig hviled paa
 Garl og paa Tagryg.
 Men da Morgensolen opsteg og speiled sit
 Afsyn
 I Dugperlernes Ring paa de dybtmedboiede
 Græsstraee,

Svundne de var af vor By, de fløi i den
 kølige Høstnat
 Ned imod Syd, dem ledte paa Bei det sildige
 Maanskin.

Bindens Fugl kun dvæler endnu, og Uglen i
 Taarnet

Skriger ved Midnatstid, thi den hader det
 herlige Dagslys;

Derfor den glæder sig meest, naar Mørket
 opløfter sit Hoved,

Høit den synger en Gravsang over det visne
 Naturliv,

Mens det sletter sin Dødningsfrands af det
 spraglede Løvværk,

Mindende fjernt om Baarens Pragt, som
 Oldingen minder

Om den Barndomsstund, da Livet begynder
 sit Kredslob.

Ak, hvor forskellige dog! Thi nu den faldende
 Plaskregn

Strømmer paa Jorden ned, mens Skyen hen-
 smelter i Taarer,

Stormen sig dreier i Hvirvelflugt med uendelig
 Susen,

River den sidste Bladpragt bort fra de skjæl-
 vende Grene;

Træder saa Fuldmaanens Afsyn frem bag de
 drivende Skyer
 Ligner den fast et Lig, som ved Midnat stiger
 af Graven,
 Kaster paa Jord et Dødningsfjær med sel-
 somme Miner.
 — Dog jeg elsker den Tid, da Naturen aner
 sin Dødsstund;
 Aldrig syntes den mig saa stor og uendelig
 herlig,
 Selv naar Vaaren gjester vort Land, med de
 deilige Blikke,
 Liig Hyacinthens Blomst, med Auriklernes
 Krands om sin Tinding,
 Som i den kølige Høstens Tid, naar den vilde
 Kastanies
 Træ og den knudrede Eg med den rødlig-
 farvede Bladkrands
 Bente paa Døden med No. Ja selv i den
 vildeste Blæsfregn,
 Eller naar Stormen i Hvirvelflugt med uende-
 lig Susen
 River den sidste Bladpragt bort fra de skjælvende
 Grene,
 Eller naar Fuldmaanens lysende Hoved sig viser
 ved Midnat,

Rastende ned et Dødningsfjær paa det salmede
Landskab,

Synes Naturen endnu mig stor og deilig at
skue.

Dybt bag det visnede Løv sig gemmer en
hemmelig Tanke

Om Gjenføðelsens Magt; den skjulte Knop
er tilstede,

Minder endnu bag Vintersnee om Opstandel-
sens Foraar,

Og om det Liv, der aldrig skal døe; naar den
deiligste Pragtblomst

Blegner i Støvets Land, da glimte de evige
Stjerner

Høit paa det natflare Blaa med dobbelt Glæde,
og hvad Dagen

Aldrig at skimte formaaer, det i Midnatsmørke
vi skue.

Derfor, Du hellige Høst, er Du Jordens Ven,
og Dig elsker

Høit hver alvorlig Natur, Du Naturens
tragiske Musa;

Thi naar Jordlivsglæden henveires i Støv
og i Stormvind,

Drager Dit evige Lysvæld Menneffets Blik
mod det Høie.

Digteren og den tragiske Musa.

San.

Stig mig, høie Musa, Du, som er saa
stor og rig,
Hvorfor flygte Verdens Børn, hvergang de
skue Dig,
Hvorfor vende de sig bort, hvergang Du
Harpen slaaer,
Hvorfor er det eensomt tidt omkring Dig,
hvor Du gaaer?

Sun.

Seer Du ei mit dunkle Die, hvori Sorgen
hoer,
Hvorfra Haabet svundet er om varigt Hælb
paa Jord,
Seer Du ei de blege Kinder og den hvasse
Dolf,
Mærker Du det ei, jeg er den strenge Sand-
heds Tolf?
Al den Magt, der ei af Retfærds Aand
sig lede lod,

Al Berømtthed, der er plettet med uskyldigt
 Blod,
 Al den Hæder, der blev kjøbt med underfun=
 digt Spil,
 Al den Kraft, der kun sig selv, sin egen Høi=
 hed vil,
 Hvert et Meteor, der svulmer frem i Taage=
 dunst,
 Blændende ved indbildt Storhed og ved Skin=
 nets Kunst,
 Al den falske Glitter, der bedaarer Støvet's
 Sands,
 Liig den lette Regnbu', med en laant og
 flygtig Glæde,
 Hver en Blomst, der Diet tryller her paa
 Tidens Bei,
 Men der har sin skjulte Rod i Evigheden
 ei;
 Mængdens Jubel, Guld og Rigdom, al den
 ydre Pragt
 Der af Døgnets Aand tilbedes: synke for
 min Magt,
 Veires af min Aande hen, som Skovens
 visne Løv,
 Der af Vintervinden gribes, hvirvles hen i
 Støv.

Derfor viger Mængden bort, hvergang jeg
 Harpen slaaer,
 Derfor er det eensomt tidt omkring mig, hvor
 jeg gaaer.
 Verden elsker ei den Dag, hvorpaa hver Hov-
 modsaaend
 Blegner, synker som et Intet hen for Ret-
 færd's Haand,
 Og hvorpaa hvert Afgudsbilled, som den
 frandsjet har,
 Skues nogen i sin Afmagt gennem Sand-
 heds Glar.

Hellebæk.

Sangrige Danmark, Du Moder til Helte,
 Smilende mildt under Bølgenes Dands,
 Aldrig jeg skued Dit søgrønne Bælte,
 Smykket med Perler, i skjønnere Glands.

Alt hvad er spredt for den Vandrendes Dje
 Rundt i vort Land, det har samlet sig her,
 Kornrige Dale med grønklædte Høie,
 Indsø med Hav og de deiligste Træer;

Duftende Klover bag dæmrende Skove,
 Mægtige Bøge, der speiles i Vand,
 Roser, der blusse ved rullende Bøve,
 Risende Bække, der lege ved Strand.

Sneffer, der Bei gennem Dybet sig baner,
 Færdes paa Søen i tusinde Tal,
 Glide paa Bølge, liig sneehvide Svaner,
 Himlen sig speiler i Vandets Krystal.

Stormen dog vexler med solklare Dage,
 Rattegat bruser mod Sverriges Strand,
 Kullen det kaster mod Danmark tilbage,
 Deilig at see er det stormende Vand.

Uveiret svinder, og Maanen sig hæver,
 Klar som en Aand, der opstiger af Muld,
 Lysende Drømme paa Bølgerne svæver,
 Vandet sig blander med Straaler af Guld.

Alferne Dei over Lysbroen finder,
 Lege med Maanskin med Luft og med Hav,
 Kronborg jeg seer med de glimtende Tinder
 Kneisende stolt over Seklernes Grav.

Langsomt nedstiger den dalende Maane,
 Solen forjager den flygtige Sky,
 Nærmere stuer jeg Sverrig og Skaane,
 Vennskab fornyes, naar Taagerne flye.

Deilige Strand, med vor Oldtid fortrolig,
 Fremtidens Syner dog ligge dig nær;
 Kunde jeg vælge paa Jord mig en Bolig,
 Visse jeg troer jeg, jeg valgte den her.

Fisken fra Fjeldsøen.

En Fabel.

Høit imod Norden i en stille Dal
 En Sø sig snoede mellem Klipper graae,
 Omkrandsket rundt af store dunkle Skove,
 Hvor Drens Lyd endnu var aldrig hørt,
 Men tusind Fugle bygged i dens Grene,
 Sikke for Jægrens Pæl og for hans Snarer,
 Og tusind Fiske leged dybt i Søen,
 Hvor ingen Fiskerkrog, bag Madding skjult,
 Fristed til Nydelsler, der bragte Døden,
 Hvor intet Fiskergarn i Dybets Gange,
 Udspreedt med snedig Kunst, dem kunde fange.

En Fjeldfisk nærmed sig den dunkle Bred,
 Der var den klækket ud bag Skovens Grene,
 Hvor Bølgen risled under sorte Stene,
 Mens Pilen luded over Vandet ned.

En vældig Flod forbandt det stille Bjergvand
 Med det uendelige store Hav,

Man hørte tydelig dens fjerne Brusen,
 Mens Aftenfolen ved dens Udspring lued,
 Den unge Fjeldsiff det med Undren skued.
 „Af!“ tænkte den, mens sagte frem den svømmed,
 Hvor El og Birk og Piil om Søen skygged,
 „Her er det koldt og mørkt, som var det Midnat,
 „Men hisjet glimter det med røde Lyn,
 „Naar jeg det seer, det blænder fast mit Syn.“

De dunkle Bølger under Klippen glide,
 Det var som om de hvisted ved dens Side
 Om store Vandringer og fjerne Reiser,
 Om fære Eventyr, da de sig hæved
 Op under Himlen mellem Luftens Skyer,
 Og let bevingede mod Maanen svæved,
 Saa var de sunkne ned igjen paa Bord,
 Og havde hvilet sig i Fjeldets Sale,
 Og havde fuset gjennem lyse Dale,
 Og havde sænket sig i dunkle Huler,
 Og havde styrtet sig i Havets Strømme,
 Og havde leget dybt i Afgrundsdybet,
 Og havde drømt uendelige Drømme,
 Og skuet underlige, vilde Syner
 Samt gylben Dverflod i lune Bænde,
 Og sølvblaae Fiske ved de fjerne Strande,
 Og fjeldne Skatte, der ei fandtes her
 I disse Skygger under Nordens Træer.

— Da blev den greben af en fælsom Drift,
 Det stille Bjergvand syntes den et Fængsel,
 En mægtig Higen drog den mod det Fjerne,
 Den vilde vandre med den gyldne Flod
 Imod den store ubekjendte Sø,
 Hvor sølvblaae Fiske leged under D,
 Og der med Aftenglandsen var fortrolig,
 Den meente, Solen havde der sin Bolig.

Og den sig nærmed til den brede Strøm,
 Og den blev greben af de vilde Bande,
 Og den blev ført mod ubekjendte Strande,
 Det var, som drømte den en fælsom Drøm.

Men af! den Glands og Herlighed, den søgte,
 Den gyldne Overskud, den fandt den ei,
 Men tusind Farer krydsede dens Vej,
 Søulven mødte den bag sorte Stene,
 Sælhunden trued den med skarpe Tænder,
 Og den blev jaget af den glubste Hai,
 Uhyrer skued den paa Havets Bund,
 Og fæle Kæmpedyr, der suged sig
 Med tusind Munde fast om deres Bytte,
 Og uden Ledemod sig frem bevægede;
 Og Hvirvelvinde hørte tidt den juse,
 Og vilde Brændinger mod Klippen bruse,

Og overalt den sfued Angst og Rød
 Og stumme Rødsler, Kamp og Mord og Død,
 Og Livets Bugge, det uhyre Hav,
 Syntes den nu kun som en dunkel Grav,
 Og aldrig blev den meer i Hjertet fro,
 Og hvor den vandred, fandt den aldrig Ro,
 Og sfjøndt med mangen Strand den blev fortrolig,
 Den ingensteds fandt Bei til Lysets Bolig.

Da drømte den igjen om svundne Dage,
 Og længtes inderlig derhen tilbage,
 Hvor Hjeldets Sø bag Nordens Skov sig dølger,
 Hvor glad den leged i sin Barndoms Tid,
 Men aldrig fandt den Veien mere did,
 Den fandt sin Død i Sydens fjerne Volger.

En Grindring.

En Elv bag tvende Klipper
 I Dybet jeg saae,
 Dens Bølger vare sorte,
 De Klipper dunkelgraae.

Der groede Hindbærbuske,
 Der stod et Rosentræ,
 Der sad jeg tidt som Barn
 Bag Hjeldet i Læ.

De Klipper var saa dunkle,
 Heel dybt var Elvens Band,
 Forellerne sig skjulte
 Bag Klippernes Rand.

Der slog ei Rattergale,
 Der høstes Gjøgen ei,
 Men Drossen og Solsorten
 De sang paa Skovens Bei.

Heel ofte stod jeg eenfom
 Ved Elvens dunkle Bred,
 Min Fisserstang jeg sænkede
 I Vandbølgen ned.

Der fanged jeg Foreller,
 Der var jeg glad og fro,
 Jeg troede vist, at Alfer
 Bag Klipperne mon boe.

Jeg syntes, at jeg saae dem
 Bag Dalens Taager staae,
 Og naar jeg derpaa tænker,
 Det end mig synes saa.

Dog det er længe siden.
 Og Timerne bortrandt,
 Men hvad jeg der opleved,
 Mig ei af Minde svandt.

Hvor vidt og fjernt jeg vandred
 Til Sydens Lande ned,
 Dog aldrig har jeg skuet
 Saa underligt et Sted.

Jeg maatte det forlade,
 Jeg saae det aldrig meer.
 Dog tidt i mine Drømme
 Klart jeg endnu det seer.

Naar Eventyr jeg hørte
Om et fortryllet Land,
Da maatte tidt jeg tænke
Paa Elvens dybe Vand;

Og paa de dunkle Klipper,
Og paa det Rosentræ,
Hvor tidt jeg sad bag Busken
Og Hjeldet i Læ.

Og skal af Jordens Minder
Et Hjem jeg bygge hist,
Da vil den Elv gjenfødes,
Det veed jeg ganske vist.

Dertil de dunkle Klipper
I Dalen dyb og trang,
Og Roserne, der blusset
Ved Vandbølgens Sang.

De tvende Beie.

Du til Poesi vil offre dit Liv, af, har Du noie be-
 tænkt det,
 Og føler dybt i Sjælen skjult Du en stor, uendelig
 Rigdom,
 Istand til at fylde den lange Tid fra din Ungdoms-
 vaar og til Graven.
 Og mærker i eensomme Timer Du en sær, vidunderlig
 Gysen,
 Der blander sig med henrivende Lyst, og med et hem-
 meligt Klarshyn,
 Og trænger sig ind i Din inderste Marv og vækker utal-
 lige Tanter,
 Samt kalder en Verden af Mørket frem, som Lynet,
 der glimter i Natmulk.
 Ja, da er det klart, med usynlig Haand har da den
 hellige Musa
 Meddrysset i Vøn af Castales Væld paa Dig Indvielsens
 Draaber,
 Som ligne den Dug, der i Morgenglandsen blinker som
 Perler paa Græsstraae,

Og tvinger den fasttillukkede Knop at aabne sit Bæger
 for Lyset;
 Den Verden, der før var ubekjendt, liig den hundredbla-
 dede Rose,
 Imens den hviler i Knoppens Svøb, nu sees af un-
 drende Slægter.
 Har saadan Du følt Indvielsens Kraft, og har den
 evige Musa
 Din Sjæl beaaudet og mildt berørt Dit Blik og de
 svulmende Læber,
 Saa skimte du kan i Sandheds Speil, hvad i Nat sig
 skjuler for Mængden,
 Da bærer det Frugt, hvis ikke Du selv ved egen Skyld
 det forspilder,
 Og trænger frem omsider med Magt og vækker usigelig
 Glæde
 I hvert et Bryst, der endnu paa Jord kan gribes af
 dybere Synner.
 — Men af, der gives en anden Vej, uendelig fjern fra
 den første,
 Thi har Du et oversladiff Talent, og forstaaer at lege
 med Skallen,
 Endstjøndt Du mangler den høie Natur, det Blik, der
 skuer i Dybet,
 Og stjøndt i Din Røst den Malin ei klinger, der træn-
 ger til Hjertet og Sjælen,

Dog vinder Du Tidens Bifald let, naar betale Du vil,
 hvad det koster,
 Ja, selv om Du kun er en liden Dverg, som leger
 Skjul i den Rustning,
 Der smedet blev til Manddomsgjærning i længsthenbleg-
 nede Sæller,
 Og selv om bag Sprogets ziirlige Form en fattig Tanke
 Du skjuler,
 Hvad eller du hylder den plattede Smag for Guld og
 timelig Binding,
 Dog Mængdens Blik bebrager Du let, den forsker just
 ikke saa nøie,
 Naar blot Du med Smigerkunster forstaaer at hylde
 Tidernes Banart,
 Thi ei alene ved redelig Gjærning, men ofte ved List
 og ved Trykværk,
 Navnkundighed stor erhverves kan, og om just ikke den
 varer
 Til evig Tid, dog Døgnets Mund og Diebliffet Dig
 priser.
 Ja, vandrer Du rundt og bøier Din Ryg selv for den
 elendigste Stymper,
 Som anonym forstaaer med sin Pen at hjælpe sin træn-
 gende Næste,
 Og strøer Du Honning for hver en Hveps, der har en
 Braad og kan stilke,

Journaler da selv Du vinde kan og Recensenter i
Mængde.

Erhverver Du saa med Snildhed Venner, der garan-
tere Din Fremtid,

Da nævnes Du snart som et stort Geni, thi Skimmet
bedrager de Fleste,

Og høfter omsider umaadelig Ros og prises i Vers og
i Prosa.

— Dog Digtingens Musa neppe Du loffer, min Ven,
med Ros i Aviser,

Saa selv om Du hædres med Fakkeltog, og om man
Hestene spændte

Fra Vognen og drog Dig frem i Triumph, hun visselig
agter det neppe.

Saa havde Du end et sandt Talent, det forspildes maa,
naar med Falskhed,

Med Løgn og Bedrag og ussel Kunst Du besmitter Dig
selv og Din Fremtid,

Den falske Berømthed kan vare maafee et Aar eller ti
eller tyve,

Dog kommer engang Gjengjeldsens Dag, da Sæbe-
boblerne briste,

Da Laurbærfrandsen, vunden med List og ved mangfol-
dige Rænker,

Skal rives med Haan fra Din Isse bort og offres til
Glemselens Bænde.

Den forgangne Tid.

„Vilde forfra Du begynde Dit forsvundne
 Liv igjen
 „Med dets Fryd og lange Smerte?“ saa Du
 spørger mig, min Ven,
 „Med dets Kamp og vilde Stræben, med dets
 korte Ungdomsleg,
 „Med dets lette Regnbufarver, der med Pragt
 i Skyen steg,
 „Med den Tid, da Hjertet banked i sin første
 Elfskovsdrøm,
 „Før Din unge Kraft blev kuet i den tunge
 Modgangsstrøm,
 „Med de Skuffelser og Syner, der som Taager
 svandt i Luft,
 „Med de lyse Morgenbrømme, med den milde
 Rosenduft,
 „Dengang Sommerfuglestøvet laante Dine
 Vinger Glands,
 „Da din Tinding end var smykket med den
 friske Foraarsfrands?“

— Aldrig vilde jeg begynde mit forgangne
Liv igien,
Med dets korte Morgendrømme, der i Sky
blev veiret hen,
Med dets lyse Regnbusfarver, der kun var et
løiet Skin,
Med dets Skuffelser og Syner, der spandt
hen som letten Vind,
Med dets tunge bittre Rampe, Somrens Ar-
beid, Høstens Slud,
Dengang alle Haabets Stjerner syntes slukt
i Taager ud.
Men at jeg har Livet levet fra dets Foraar
til dets Høst,
Lært dets Glæder at vurdere, at forstaae dets
Sorg og Lyst,
Og at finde midt i Stormen i mit eget Hjerte
Fred,
Derfor takker jeg den Gud, der sendte mig i
Støvet ned.

Trost i Modgang.

Vender sig Lykken fra Dig,
 Bli'er Du i Støvet traadt,
 Og bli'er af Fjender spottet,
 Af Venner selv forraadt,

Du skal det lidet agte,
 Naar Du Dig selv ei sveg,
 Vi sendtes hid til Arbeid,
 Og ei til Lyst og Leg.

Men hist, hvor Aander svømme,
 Paa Melleveiens Hav,
 Hvor Livets hvide Svaner
 Opstaae af Tid og Grav,

Der skal det aabenbares,
 Hvad Du har tænkt saa tidt,
 At den skal høiest glædes,
 Som allermeeft har lidt.

Thi Smerten er kun Brangen
 Af Salighedens Dragt,
 I Dybets dunkle Rilder
 Speiler sig Lysets Pragt.

Afsked fra Verden.

Det er paa Tiden, bort jeg vandre maa,
 Den blege Død har lammet mine Kræfter,
 Det dunkle Eventyr jeg skal bestaae,
 Som Sjælen frygter og dog længes efter.

Hvad meest jeg elsked, fandt i Graven Skjul,
 Og ingen Ungdomsven jeg har tilbage,
 Jeg stod i Verden som en fremmed Fugl,
 Hvis Sang kun var et Suk fra svundne Dage.

Hvad jeg har virket, har jeg fast forglemt,
 Det spredtes rundt som Løv for kolde Vinde,
 Kun Eet jeg veed, det har mit Hjerte gjemt,
 Min Barndoms Tro, den gif mig ei af Minde.

Og jeg har forsket rundt i mangen Bog,
 Og jeg har siddet ved de Vises Side,
 Trods deres Ord dog blev jeg lige klog
 Paa det, som allerhelst jeg vilde vide.

Thi Jordens Kløgt ei give kan Bessed
 Om hvad der skimtes gjennem Gravens Rister,
 Og hvad ensfoldig Fromhed her ei veed,
 Det sees ei heller i de Vises Skrifter.

Dog var der Een, hvis Døe længer saae,
 Hvis Ord skal staae, naar Jordens Kløgt forsvinder,
 „Hvo ikke bli'er som en af disse Smaa,"
 Saa talte han, „ei Himlens Veie finder."

Du Frelsens Aand, forlad da Du mig ei!
 Og tag den Kundskab bort, der mig forvilder!
 Udslet min Synd og led Du mig paa Veie,
 Gjennem Dødens Nat til Livets Kilder!

Et mystisk Digt.

Efter Novalis.

Naar Tal ikke meer og ei Figurer,
 Er Nøglen til alle Kreaturer,
 Naar de, som kysjes ved Midnatstide,
 Langt meer end de Høistuderte vide,
 Naar løst det vorder, hvad nu er bundet,
 Naar Verden har Bei til Frihed fundet,
 Naar Lysets Glands og den dunkle Skygge
 I farvet Klarhed tilsammen bygge,
 Og naar man i Eventyr og Sang
 Erkjender den evige Verdensgang,
 Da flyver for et hemmeligt Ord
 Det forvilbede Væsen bort fra Jord.

En lille Drengs Klage.

Efter Rückert.

Mig Svalen har bedraget,
O Moder, var det Ret!
Den har forladt vor Bolig,
Og har ei sagt mig det.

Og Lyset tog den med sig,
Og Solens varme Glød,
Og naar igjen den kommer,
Er jeg af Længsel død.

Tillid til Gud.

Frit omarbejdet efter Paul Gerhard.

Befal hvad Du mon eie,
 Dit Legem og Din Aand,
 Til Herrens sikker Pleie,
 Og til hans faste Haand!
 Han har for Lust og Vinde
 En sikker Sti beredt,
 Han kan vel ogsaa finde
 En Vej for Dine Fjed.

Paa Herren maa Du bygge,
 Hvis selv Du vil bestaae,
 Han maa Din Id betrygge,
 Hvis den skal fremad gaae;
 De Smertesffrig, der stige
 Med Trods fra Jordens Son,
 De naae ei Himlens Rige,
 Det vindes kun ved Bøn.

O Fader, i Din Naade,
 Du veier og Du veed,
 Hvad der os er til Vaade,
 Og skjenker Hjertet Fred,
 Dit Maal Du aldrig feiler
 I Himlen, som paa Jord,
 Sig Kraft og Trostaa speiler
 I hvert af Herrens Ord.

Hvor sig hans Afsyn vender,
 Der klinger Livets Sang,
 Hans Døie Haabet tænder,
 Hans Gang er Lysets Gang,
 Ham standjer ingen Snare,
 Hans Arbeid hviler ei,
 Naar Troens skjæffe Skare
 Han viser Frelsens Veie.

Om alle Dævlens Hære,
 Til Kamp mod ham stod frem,
 Det vilde let ham være
 Til Stov at knuse dem,
 Hans Blik kan Ingen blinde,
 Og hvad han har bestemt,
 Det skal Du vist besinde,
 Det vorder aldrig glemt.

Saa haab, Du arme Hjerte,
 Vær freidig og fat Mod,
 Og læg Din tunge Smerte
 Ved Herrens stærke Fod;
 Lad Du kun Taalmod raade,
 Høft, hvad Din Frelser led,
 Saa bøier Gud i Naade
 Sit Ansyn til Dig ned!

Dog tidt det ogsaa hænder,
 Skjøndt han Dig elsker ømt,
 At fra Din Nød han vender
 Sit Nie bort paa Skront,
 Det bør Dig ei bedrøve,
 Det er hans vante Viis,
 Da vil han kun Dig prøve
 Med Smertens tunge Kiis.

Men naar han mon fornemme
 At trofast er Din Hu,
 Da skal Din Sorg han tæmme
 Naar mindst det venter Du;
 Da skal han selv borttage
 Den Byrde tung og svar,
 Som Du i Smertens Dage
 Med Taalmod baaret har.

Vel den, som tro blev funden
 I Sandhed, Kraft og Aand,
 Han er til Himlen bunden
 Ved Herrens stærke Haand;
 Han finder Landet atter,
 Hvor Livets Palmer staae,
 Og Troens Engel glatter
 Hver Steen, han træder paa.

O Herre, Du som vender
 Til Liv den bittre Død,
 Styrk mine svage Hænder,
 Og end min Harm og Nød;
 Skjenk mig Din milde Pleie,
 Og led mig fast og tro,
 Da skal jeg see de Veie,
 Hvor Lysets Engle boe.

Sønnen og Døden.

Sønnen:

Naar jeg vugger Dig i min Arm,
 Da hændøer Din Smerte,
 Saalænge Din Slummer varer;
 Og naar Du vaagner igjen,
 Da har Du gjenvundet en Gnist
 Af Din Ungdoms Ild,
 Saa Du bærer Din Byrde lettere
 Skjøndt Du stedsse vil føle dens Tryk,
 Saalænge Du bestraales af den jordiske Sol.

Døden:

Naar jeg vugger Dig i min Arm,
 Da hændøer Din Smerte
 Ganste,
 Og naar Du vaagner igjen,
 Da har Du gjenvundet Din Ungdomskraft
 Heel,
 Og Jordens Byrder spinde bort med den jordiske Sol,
 Som Skyer i Evighedens Morgenrøde.

Sønnen.

Hvad Du har efterstræbt med Flid,
 Og lært med Alvor,
 Og dog ei ganske nemmet,
 Før Dagen svandt,
 Det staaer klarere for Din Sjæl
 Og Du fatter det med mindre Møie,
 Naar Du reiser Dig
 Af min natlige stille Strøm.

Døden:

Hvad Du har efterstræbt med Flid,
 Og villet med Alvor,
 Og dog ei ganske naaet,
 Før Jordlivet svandt,
 Det skal staae klart for Din Sjæl
 Og skjendes Dig uden Møie,
 Naar Du reiser Dig
 Af mit uendelige, aldrig bevægede Hav.

Sønnen:

Alle de Billeder,
 Der i det jordiske Dagslys gled Dig forbi,
 De opstaae paany
 Af Drømmenes Bande,
 Og svæve Dig nær,
 Som et gjøglende Skuespil,
 Hvori Din Sjæl gjentfjender de svundne Tider,

Selv om mine lettslagrende Børn
 Ikke mægted at ordne
 Og befæste dem,
 Saa Du ganske forstod deres Mening.

Døden.

Alle de Billeder,
 Der i det jordiske Liv gled Dig forbi,
 De opstaae paany
 Af Dødens Bande,
 Og svæve Dig nær,
 Som et alvorligt Skuespil,
 Hvori Din Sjæl gjenfinder de svundne Dage,
 Og som mine dybtstkuende Børn
 Skal ordne og befæste
 For Evigheden,
 Saa Du ganske forstaaer deres Mening.

Sønnen.

Hvis ikke jeg hver Aften
 Omfhyggede Din Søse
 Med min dunkelrøde Valmuefrands,
 Hvori der hænger en Draabe,
 Hentet
 Fra Forhyngelsens Bande,
 De vilde den langsomtbesnærende Tid
 Hurtigere fuldende sit Værk,
 Men det er mig, som standser dens Haand,

Dg den kan ikke fure Din Pande med Rykker,
Saalænge Du hviler i min Arm.

Døden.

Men det er fra mit uendelige Hav,
At min gjøglende Broder
Genter den Kraft, hvormed han virker,
Dg han er kun mod mig
Som en Skygge ved Dagslys
Mod den evige stjerneklædte Nat;
Hvad han skjenker Dig draabevis,
Det giver jeg Dig i fulde Strømme,
Thi jeg er Forryngelsens Aand.

Søvnen.

Hver anden Sorg kan jeg mildne,
Kun ikke den,
Der vækkes af Samvittigheden;
Tværtimod,
Den forstærkes
I den jordiske Morgenrøde,
Naar Du reiser Dig af min Favn,
Selv om Du siden glemmer den
I Timernes voxende Sysler,
Saalænge Dagen varer.

Døden.

Heller ikke jeg,
Trods al min Kraft,

Kan dæmpe den Sorg,
Der vækkes af Samvittigheden,
Dværtimod,
Den forstærkes
I Evighedens Morgenrøde,
Naar Du reiser Dig af min Favn,
Og Du glemmer den aldrig ganske,
Selv i de himmelske Boliger,
Saalænge Syndens Frugter modnes.

Maansfinsdrømme.

Elskeren.

O Maane, svigt mig ei,
 Og lys mig paa min Vei!
 At jeg kan naae min Elsktes fjerne Bolig,
 Thi jeg det vel forstaaer,
 Skjøndt langt fra mig Du gaaer,
 At med min Kjærlighed Du er fortrolig.

Du strider frem saa mild,
 Og dog med sværmerfs Ild,
 En hellig Sorg sig i Dit Ansyn maler,
 Du vexler Farve tidt,
 Og smiler dog saa blidt,
 Deraf jeg seer, Du kjender Elskovs Dvaler.

Gud Amor har Dig kjær,
 Han staaer Dig ofte nær,
 Sin Fakkell giver han i Dine Hænder,
 At Du hver Ugersvend,
 Som har en kjærlig Ven,
 Skal vise Vei til den, for hvem han brænder.

Jægeren.

Til Jagten mig vinker
 Den bladløse Lund,
 Mens Maanen nedblinker
 Saa fuld og saa rund.
 Dens Straaler mig følge
 Bag Busk og bag Træer,
 Thi ei kan den dølgge,
 Den Jægren har kjær,
 Sa derfor Diana nu lyser bag Sky,
 At Jagten kan lyffes, mens Skyggerne flye.

Somanden.

Maane, Du blev som et Blinkfyrt sat
 Høit over Jordens Bælte,
 For at ei i den sorte Nat
 Mit gode Skib skulde strande;
 Dog hvi Du saa tidt Dit Flammeblis
 Bortvender, naar meest det kniber,
 See, det gaaer langt over mit Vestif,
 Det visse ei jeg begriber.

Den Melancholske.

Nu synke de sidste Blade
 I Høstens kolde Vind,
 Mens Uglen jagtelig svæver
 Om Taarnets høie Tind.

Dg Maanen hænger i Luften,
 Dg kaster sit gule Skjær
 Fast som et Dødningslagen
 Over de nøgne Træer.

Den staaer som et Sorgens Billed
 Over den sunkne Natur,
 Dens skjælvende Straaler spille
 Paa Kirkens gamle Muur.

Den skued paa sin Vandring
 Saamangen salmet Vaar,
 Saamangen bedragen Jomfru,
 Derfor den i Taarer staaer.

Den skued saamangen Balplads,
 Hvor Tusinde fandt deres Grav,
 Derfor den synker i Vesten,
 Som i et blodigt Hav.

Den Vise med sin Lærling.

Saavidt, min Søn, er nu vor Indsigt stegen,
 Skjøndt Maanens anden Halvdeel ei vi saae,
 Dg kun betragte kan dens ene Side,
 At hvert et Fjeld og hver en dunkel Afgrund,
 Som vi paa den har skuet, maales kan;
 Men deraf følger da saa klart som Dagen,
 At al den Snak, som Digterne har udbredt
 Om dens Natur, det er kun Dvertro,

Enfoldig Daarskab, ørkesløse Drømme,
 Der bør foragtes af en oplyst Slægt;
 Thi Maanen er en tør og gammel Klode,
 Og naar man troer, at den i Taarer staaer,
 Og at der fra dens gyldenblanke Horn
 Nedstrømmer Dug paa Mark og Skov og Eng,
 Da er det atter Tant og Overtro,
 Thi den er tør, som sagt, liig Sahras Ørk,
 Og ubeboet, uden Græs og Urter;
 Den er en Labyrinth kun af Vulkaner
 Der i de svundne Sekler længst er udbændt,
 Og nu den svæver som et Verdenslig
 En øde Fjeldnatur igjennem Wethren,
 Til Rytte kun for os, for ingen Anden,
 Saavidt vor Wiisdom stegen er til Dato.

Maanens Aand.

Fra Verdens første Tider jeg pløied Lustens Hav,
 Jeg smilede til Din Bugge, jeg smiler til Din Grav,
 Jeg leer ad Daarers Wiisdom, og gaaer min stille Bei,
 Den Gaade, som jeg gjemmer, den fatter Støvet ei;
 Mig følge tusind Drømme fra Aanderigets Strand,
 Dog hvad de har at sige, gaaer over Din Forstand,
 Og hvad ved Midnatstide til Jorden jeg betroer,
 Det fatter ei Din Tanke, det tolker ei Dit Ord,
 Det skal Du først erfare ved Dødens tause Bryst,
 Naar Dødningsfibet fører Dig til Hjemmets fjerne Kyst.

Undergang og Frelse.

Et Phantasi-billede fra Folkevandringernes Tid.

Norden i stærke Strømme frem mod Syden brød,
 Den gamle Verden fulked, den anede sin Død,
 Den ingen Tilflugt kjendte, ei vidste den noget Værn
 Imod de vilde Folkeslag med Sener som Jern.

Mod dem hjalp ingen Modstand, de kun ad Faren loe,
 Det var, som Nordens Bjørne nu i Syd vilde boe,
 De offrede til Døden hvo ei tilbage veg,
 Men selv de betragted kun Døden som en Leg.

Dem fulgte de vilde Gunner som en Græshoppesværn,
 Mod dem den stærkeste Borg var kun en ussel Stjern,
 Den kunde dem ikke standse, den sank i Luer ned,
 Det var, som det gamle Chaos fulgte deres Fjed.

Oldinger og Børn de spiddede tidt paa Spær,
 Rovbegjerlige Navne fulgte den vilde Hær,
 Og mange hundred Ulve, dem mangled Føden ei,
 Blod og brændende Byer betegnede Hærens Wei.

Alle de Kæmpeværker i Oldtid fuldbragt,
 Der syntes ved deres Storhed at trodse Tidens Magt,
 Der svæved over Støvet, som Stjerner i det Blaa,
 Den herligste Kunst, som man paa Jorden saae;

Og Alt, hvad de mægtigste Aander havde skabt,
 Syntes nu viet til Døden og for Menneffet tabt,
 Vandalens Rølle knuste, hvad ikke han forstod,
 Den gamle Verden blegned og sank i sit Blod.

(De soundne Tiders Aander mødes.)

Den første.

Stemmer i Luften klage,
 Det er som i gamle Dage,
 Dengang Havets Porte
 Sprang op med Gny,
 Og Bølgerne sused, som Luftens Dru
 Under Sky,
 Da Jordens uhyre førstefødte Børn,
 Begravedes i Afgrundens Favn,
 Gigantiske Slægter uden Navn,
 Utallige,
 Stærke som Fjeldets Metal,
 Medens Menneffet slumred
 End i de Ufødtes Hal.

Den anden.

Atter Luftaanderne klage,
 En Verden skal atter forgaae,
 Langt mere herlig end hiin
 I de henspundne Dage,
 Som Havbølgerne kunde naae,
 Langt mere stor;
 Udødelige Anders Klædebon,
 Det Herligste paa Jord,
 Glimt af Uendelighedens Glands,
 Alle de høie Tanter,
 Som vi hvissede til Menneſket,
 Og der adlede hans Sands,
 Og hvori han Himlen skued,
 Billeder,
 Hvori Ewigheden lued,
 Som et Intet skal de forsvinde,
 Henveiret i Glemſelens Vinde,
 Deres Spor skal Ingen finde;
 Oldtidens Lys sig slukker,
 Graven sig om dem lukker.

Den tredje.

Afgrundene bære,
 Skygger i Dybet svære,

Paa Himlen jeg skifter et blodigt Sværd,
 Det er forbi,
 Stjernerne nedblinke matte
 Fra Lustens Sti,
 Alt hvad der gav Livet Værd,
 Skal Fordærvelsen naae,
 Oldtidens bedste Skatte
 Skal nu forgaae.

(Jordstælv, Lynblink og Svirvelvind.)

Jordens Aand bliver snulig.

Frygter ikke, jeg dem skifter, jeg dem tager
 i min Arm,
 Og bevarer dem i Dybet, de skal hvile ved
 min Barm,
 Jeg har gjemt saamangen Spire til den fjerne
 Fremtids Vaar,
 Ved mit Hjerte skal de slumre roligt nu i
 tusind Aar.
 Nogle skal i Muldet gjemmes, Andre dybt i
 Flod og Hav,
 Men naar Tidens Fylde kommer, skal de
 reise sig af Grav,

Smykket om den ædle Pande med en evig
 Laubærfrands,
 Lyse med en tifold Styrke, med Udødlig-
 hedens Glands,
 Staae som Sendebud i Kunsten fra dens
 fjerne Ungdomsland,
 Vandre som et Ord fra Himlen over Jord
 fra Strand til Strand,
 Som et Vidnesbyrd, at Nanden skal igjen
 af Muld opstaae,
 Og at hvad i Sandhed leved, aldrig kan
 og skal forgaae.

Pleiaderne ved Midnat.

Vi ere de natlige Bæversker,
Der sankt de usynlige Traade
Fra Mælkeveiens yderste Rundkreds,
Hvor Bævens Ende staaer.

Eværende Ratteshyner,
Aldrig trættede,
Flyvere uden Binger,
Med hvem dog ingen Fugl
Kan maale sig i Flugt.

For os er Tiden knap begyndt,
Skjøndt hine Døgnfluer af Verdner,
Nysudrugede,
Flyvende Snug i det uhyre Lufthav,
Drømmer om Voner og Evigheder,
Og troe, at Enden er der,
Skjøndt de ei endnu have fuldendt
Et eneste Kredsløb
Omkring de fastforbundne Atlasdøttre,
De Lysøiede,
Hvis Blik funkler igjennem Sløret,
Og der bærer utallige Verdnens Tryk,
Uden at mærke det;

Dg der ligne hvulmende Druer,
Fra hvilke Livets Drif nedstrømmer.

Hvad I kalde tusinde Aar,
Er kun et klovst Sekund,
For kort til at vort Djes Blint
Deri
Kan naae den Nærmeste blandt vore Døttre.
Som kredser i Melkeveiens Ring.

For os er Eders længste Sorg
Kun som Døgnfluens dirrende Vingeslag
For dens hurtige Død.

Dg dog er ogsaa vi Timelighedens Børn,
Dg selv de længste Baner,
Hvori lysende Verdner dreie sig,
Ere for Intet at regne
Mod Evighedens usynlige Kreds,
Hvortil Tiderne aldrig naae;
Dg sjøndt vi udmaale dem
Med Millioner af Aar,
Ere de kun som en Strøm,
Der udtørres og henspinder i en Sommerdag,
Mod det uendelige Hav, der aldrig udtørres,
I de høie Aanders Rige,
Som forløstes fra Tidernes Tryk.

Kanefarten.

Et polsk Reisebillede.

Nu Natten længes og Dagen er kort,
Og Somren er dragen til Syden bort.

Og Droslen og Stæren fløi over Sø,
Hvis ei de var flygtet, da maatte de døe.

Nu gjalder det høit i Bindens Horn,
Mens Sneen glimter bag Buß og Torn.

Der kommer en Slæde, den glider forbi,
Mens Ulvene tude paa vilden Sti.

I Slæden sidder en fangen Mand
Han ligner et Gjenfærd paa Gravens Rand.

Han ligner et Gjenfærd, han ligner en Død,
Christ give, han hviled i Jordens Skjød.

Men Binden leger med Sneens Flokker,
Med Hestens Manke, med Fangens Loffer.

Og Slæden glider saa let forbi
Foruden Bjælder paa vilden Sti.

Den glider mod Ost paa sorte Gænger,
En liden Sky under Maanen hænger,

Paa sorte Gænger i hviden Sne,
Den næste Dag var ei Spor at see.

Og Granen sukede og spurgte Maanen,
Hvorhen han kjørte, men Maanen tang.

Et Eventyr paa Havbunden.

Der leved en Fisser ved Havets Strand,
Hans Hytte laae ved en Klipperand.

Han var bekjendt som en Dykker god,
Han svømmede som en Fisk i Flod.

Hans Die ham svigted i Bølgen ei,
Han skuede skarpt paa Dybets Bei.

Der leged han tidt og længe Skjul,
Man sagde, han ligned en Dykkerfugl.

Han fished mangfoldige Perler klare,
Man sagde, han kjender ei Frygt og Fare.

En Dag han dukkede frem af Vand,
Saa sank han bleg paa den steile Strand.

Ham Fisserne bar til hans Hytte hjem,
Han talte slet ikke til Noget af dem.

Det var, som han Ingen meer kunde kjende,
Han slumred i Feber til Dagens Ende.

Men tidlig ved næste Morgengry,
Han havde samlet sin Sjæl paany.

Han sagde med Suk: „Nu først jeg saae
Den Rædsel, der skjules bag Bølgen blaa.

Nu først jeg det saae, nu først jeg det veed,
Og aldrig kommer jeg meer derned,

Jeg dukkede dybt i den dybe Fjord,
Hvor Fjeldet sænker sig ned mod Nord.

Hvor Muslinger groe bag Græs og Tang,
Jeg skar dem af med min Kniv saa lang.

Der hviled jeg med mig selv alene,
Da saae jeg en Trolb bag sorte Stene.

Forsærdeligt monne dens Dine gløde,
De skinned i Vandet blodigrøde.

Det var som to Flammer i Havets Skjod,
De trued mig med Mord og Død.

Den voksed frem af den sorte Bund,
Som var den kommen af Helvedes Grund.

En Djevæl sendt af Afgrunden op,
Den ligned en uhyre Edderkop.

Den satte sig nærvæd en Klippehal,
Dens Arme syntes mig uden Tal.

Den strakte dem frem af Dybets Skjul,
Den snoede dem som et Ræmpehjul.

Saa svæved de atter i Vandet let,
Det var, som de fletted et Dødens Net.

De vare vel femten Alen lange;
De kunde den største Haisfisk fange.

Den stirred paa mig med rovgjerrigt Mod,
Den agted at drikke mit Hjerteblod.

Den efter mig greb med de lange Tænger,
Da lysted mig ei at blive længer.

Jeg følte mit bankende Hjerteslag,
Jeg haged efter den lyse Dag.

Men da jeg mig vilde mod Lyset hæve,
Da saae jeg den over min Isse svæve.

Og da jeg flygted mod Klippen graa,
Jeg atter den over mit Hoved saae.

Og hvor jeg mig dreied og vilde flye,
Den fulgte mig som en dunkel Sky.

Som Høgen forfølger den vilde Due,
Da skued jeg atter dens Dine lue.

Jeg bad til Gud i min høieste Nød,
Jeg saae for Die den visse Død.

Jeg svømmed ned mod Havets Bund,
Og stødte min Kniv i den bløde Grund.

Da hæved sig Dyndet af sorten Dyb,
Der vrimled af Søskæl og Sand og Kryb.

Saa gav jeg min Frelse Gud i Bold,
Og svømmed forbi den lede Trolld.

Den saae mig nok ei i det grumsede Band,
Saa dukked jeg op ved den steile Strand.

Mig frelst Gud i sin høie Raade,
Men hvis jeg maa for min Fremtid raade,

Jeg dukker ei meer ved Fjeldets Side,
Mig frister ei længer de Perler hvide.

Ei Havet eier saa stor en Skat,
At den mig loffer i Dybets Nat,

Hvor Uthyster lure ved Klippens Fod,
Hvor Dværle vil suge mit Hjerteblod."

Den fattige Fisker.

Ved hyiden Strand laae Ivars lave Bolig,
 Dens Dør og Vindue var mod Havet vendt,
 For Mod og Driftighed var han bekjendt,
 Med Søens Farer var han længst fortrolig,
 Og skjøndt han eied kun en ringe Hytte,
 Bedækt med Straa, ved Strandens Tang og Gruus,
 Han vilde dog mod intet Slot den bytte,
 Thi den laae nær den fagre Ingers Huus.

Men Ingers Fader eied Gods og Guld,
 Sin Velstand havde han paa Søen fundet,
 Den raske Svend dog havde Inger vundet,
 Den fagre Mø var ham i Sjælen huld,
 Og naar med letten Gang forbi hun ilede,
 Og naar han mødte hendes Dine blaae,
 Og naar med venlig Hu hun til ham smilede,
 Det var, som Himlens Port han aaben saae.

Tilfidsst han gaaer til hendes Faders Bo,
 Han kan ei modstaae, ham hans Hjerte twinger,
 Han siger: „Giv til Hustru mig Din Inger,
 „Thi vist jeg veed, hun er mig huld og tro.
 „Vel er jeg fattig, intet Guld jeg eier,
 „Dog kan paa Sø jeg vel vort Ophold finde,
 „Og Inger ei mig efter Rigdom veier,
 „Den Skat, hun trænger til, jeg nok skal vinde.“

Den gamle Jakob stirrer taus mod Jord,
 Tilfidsst han svarer: „Brug dog Din Forstand!
 „Inger at ægte gaaer for Dig ei an.
 „Du eier kun Dit Net, Din Fiskersnor,
 „Derfor gaa bort! deraf kan Intet blive,
 „Hun til en fattig Svend skal aldrig bindes,
 „Den unge Henning jeg mit Ord mon give,
 „Ei nogen Rigere paa Leiets findes.“

Ivar ved Stranden sidder, ei han mærker,
 At Solen blegner, og at Dagen svinder,
 Et eget Lysstjær Bei paa Havet finder,
 Mens Bølgenes Slag bestandig sig forstærker;
 Heel selsomt kruiser sig den dunkle Sky,
 Den vrede Vind den over Himlen jager,
 Biben med Skrig mon op mod Kyften slæ,
 I Luften klinger det som Suk og Klager.

Maanen sit Afsyn løfter op i Øst,
 Dens Glands sig bryder i de vilde Bølger,
 Der stumbekrandsede hverandre følger.
 Bestandig høiere bli'er Bølgens Røst,
 Og Stormen svarer den med hundred Tunger,
 Den kæmper vældigt mod de stærke Strømme,
 Det vilde Kampraab under Skyen runger,
 Da vaagner Ivar op af sine Drømme.

„Du Himlens Gud, bevar nu i Din Naade
 „Hver christen Sjæl, der færdes over Sø,
 Saa julked han, mens langsomt under Ø
 Han hjemad gik og hørte Bølgen fraade;
 „Med Vesterstormen er det ondt at stride,
 „Mod Stranden kaster den det hele Hav,
 „Kommer en Seiler nu ved Nattetide
 „Til Landet nær, den finder der sin Grav.“

Urolig kaster han sig paa sit Leie,
 Mens Luft og Bølger drive deres Spil.
 „Ja,“ tænkte han „jeg Glemmel søge vil
 „Langt fra mit Fødested paa Havets Veie.
 „Min Fader hviler under sorten Muld,
 „Og her paa Den vil mig Faa kun savne,
 „Jeg vil ei see-det for al Verdens Guld,
 „At nogen Anden skal min Inger savne.“

Men Stormen stiger, det er Midienat,
 Et Nødsfud høres fra de vilde Bølger,
 Og atter et, det tredie snart dem følger,
 Da springer Ivar fra sit Leie brat.
 Han ud af Vinduet seer, et Skib han skimter,
 Som Nattestormen jaget har paa Grund,
 Thi af og til bag Skyen Maanen glimter,
 Mens Vinden rører Havet op fra Bund.

Han iler hurtig til sin Nabos Bolig,
 Paa Døren banker han ved Nattetid.
 „Jeg veed det nok, hvorfor Du kommer hid,“
 Saa lod en Røst, „jeg er ei heller rolig,
 „Dog tro Du mig! Ved Herren Dig bevare!
 „Skjøndt Du har Mod og Dygtighed som Faa,
 „Dg skjøndt jeg selv er vant til Storm og Fare,
 „Alt redde denne Gang vi ei formaae.“

— „Jeg kan ei taale disse Skrig fra Søen,
 „Mig gaaer til Hjerter deres bittre Nød.“
 — „Det vilde blive dog den visse Død
 „Om Nogen voved sig i Nat fra Den.“
 — „Men jagtnes Stormen, vil Du da ei love,
 „Alt Du vil hjælpe med saa godt Du kan?“
 — „Jeg agter da just heller ei at sove,
 „Dg hjælpe skal jeg, naar det blot gaaer an.“

Ivar sig skynder til en anden Bolig,
 Han banker paa og træder hurtig ind,
 Der sad en eenlig Qvinde ved sit Spind,
 Med natligt Arbeid var hun længst fortrolig.
 Med slittig Haand hun Hjul og Teen mon dreie,
 En Lampe brændte der i Hyttens Braa,
 Men hendes Husbond slumred paa sit Leie,
 Og tvende Smaaabørn ved hans Side laae.

Og Qvinden skjald, da Ivar traadte nær,
 Hun sagde: „Gaa! Du skal os ikke friste,
 „Jeg vil min Husbond ei paa Søen miste,
 „Thi vel jeg veed, hvorfor Du kommer her.
 „Forsøg Du Lykken, om det saa skal være,
 „For Dig en Hustru fælder ingen Taare,
 „Men han er den, som skal vort Huus ernære,
 „Forladte Børn vil græde ved hans Baare.“

Han svarer ei et Ord, han hurtig gaaer
 Ned imod Strand, hvor Fakkelsblus han stuer,
 Bag brustne Skyer Glimt af Maanen luer,
 En Mængde Menneſker ved Havet staaer.
 — „For dem vil Dybets Magter snarlig raade,
 Saa lod det rundt, „snart maae de Alle døe,
 „Thi Nattestormen kjender ei til Raade,
 „Ei Meddynt findes hos den vilde Sø.“

„Lad ei forgjebes lyde deres Raab!“
 „Saa mæled Ivar, „kan I dem ei høre?“
 „Den sorte Steen ved Strand det maatte røre,
 „Saalænge der er Liv, er end der Haab;
 „Naar Dagen gryer, vil vift sig Binden vende,
 „Kan over Revlen hift vi bare naae,
 „Saa gaaer det nok, Gud vil os Bistand sende,
 „Vi bør dog gjøre, Mænd, hvad vi formaae.“

„Det Galsskab er, at tænke slige Tanker,“
 Svared en Fisser, som blandt Mængden stod,
 „Ei nytter Bildskab her og trodsigt Mod,
 „Den sikke Kyst er nu det bedste Anker;
 „Seer Du de Hærevinder ei, der glide
 „Høit under Maanen over Sø og Strand?
 „Naar de ved Nattetid i Lusten ride,
 „Tør intet Fartøi vove sig fra Land.“

Dog Ivar opgi'er Haabet endnu ei,
 Thi Binden har sig alt mod Syden dreiet,
 Han taler med de bedste Folk paa Leiet,
 Da stiger Dagen frem paa Østens Bei.
 Tilfældt han finder fire Mænd, som lover,
 At ham i Farens Stund de følge vil,
 Og trodse Døden paa de vrede Bøver,
 Og see, om de kan vinde dette Spil.

„Er det Bert Alvor,“ lod en mægtig Stemme,
 „Saa tag den bedste Baad ved Strandens Bei,
 „Hvad Brøst og Bræk den faaer, betaler jeg,
 „Snart skal dens Eiermand sin Skade glemme.“
 Røsten var Jakobs, kort før Midnatstide
 Havde han speidet Skibet under D,
 Den unge Hemming fulgte ved hans Side,
 Heel takkefuld de stirred over Sø.

— „Seg takker, Jakob, hvis vi vælge kan,
 „Din egen Baad jeg til vor Gjerning kaarer,
 „Den har jo tunge, stærke, lange Arer,
 „Der holde Modvægt mod det vilde Band;
 „Thi derom gjelder det, som vel I vide,
 „Naar over Revlen hist vort Fartoi roer,
 „At det paa Skræntens Bunde let kan glide,
 „Just som en Liniedandsjer paa sin Snor.“

Den gamle Jakob dem sit Fartoi giver,
 Mod Norden bæres det paa hviden Sand
 Totusind Alen langs den blege Strand,
 Thi Strømmen Vandet imod Syden driver.
 Men Stormen bruser vældig end paa Havet,
 Og Skummet sproiter over Bølgens Tag,
 Dog end er Skibet ei i Sø begravet,
 Skjøndt fast det er forvandlet til et Brag.

Alt vugger Baaden paa den vilde Bølge,
 Da nærmer Jakob sig med jagte Fjed:
 „Svorhen mit Fartoi gaaer, der gaaer jeg med,
 „Min bedste Eiendom den vil jeg følge;
 „Stærk er min Arm, og skjøndt jeg ei er ung,
 „Over min Svaghed skal I vist ei klage,
 „Syv Mand behøves der, min Baad er tung,
 „Men Henning, tænker jeg, bli'er ei tilbage.“

Dog Henning findes ei blandt Mængden længer,
 Og Undergangens Stund, det flart man seer,
 Til Skibets Mænd sig nærmer meer og meer,
 Og Dødens Glavind i en Traad kun hænger.
 Men Ivars Nabo staaer ved vilden Bove,
 Han raaber høit: „Den Syvende er jeg,
 „Hvis det gif an, jeg Dig min Hjelp mon love,
 „Og da det gjelder nu, jeg svigter ei.

„Dog Eet forlanger jeg, hvis jeg skal følge,
 „Min Nabo Ivar skal ved Roret staae.“
 — „Godt,“ svared Jakob, „lad det blive saa,
 „Skjøndt før jeg styred selv min Baad paa Bølge.“
 — Snart Baaden vugger sig bag Rystens Træer,
 Den Ivar fører paa de vilde Veie,
 Thi Ingen gives der, det veed Enhver,
 Som styrer bedre paa det hele Leie.

Skjøndt vilbt i Luften lyde Vindens Sange,
 Dog Aareflaget gaaer i vante Taft.
 Vel skjælver Baaden tidt for Bølgens Magt,
 Dog smutter den igjennem som en Slange;
 Men nu de nærme sig til Revlen hen,
 Hvor Bølgen stiger fast som Fjeldets Tinder,
 Og bruser vilbt og synker ned igjen,
 Som i en Tragt den dybt i Dybet svinder.

„Nu gjelder det! Gud staa dem bi i Nøden!
 „Thi over Revledybet Veien gaaer.
 „Vel den, som paa den faste Landjord staaer;
 „Nu gjelder det, om de kan undgaae Døden!“
 Saa lyder Mængdens Røst paa Strandens Sti;
 „O vee! nu gaaer det galt — see, Baaden krænger,
 „Den løber fuld af Vand — det er forbi.
 — „Den sank til Bunds, vi see den ikke længer.“

Dog Baaden frelles ved de Arer lange,
 Der balancere paa det vilde Vand,
 Og Ivar bruger Roret med Forstand,
 Og baner Veien sig gjennem Bølgens Gange;
 Men der, hvor Søen altfor høit sig hæver,
 Der han forstaaer at dreie bort i Tide,
 Behændig som en Søfugl Baaden svæver,
 Til sidst den nærmer sig til Skibets Side.

Da see de trende Mænd med Kinder blege,
 Nu Ingen Fleer end de paa Braget leved,
 De Andre havde Bølgerne bortrevet,
 Som vilde Roddyr de om Skibet lege;
 End Stormens Aand igjennem Luften jager,
 I Dybet sunken er den ene Mast,
 Igjennem Vinden lod de Bleges Klager,
 Ved Skibets Tongværk flamre de sig fast.

Af Angst og Ruld de stakkels Sømænd hæver,
 Sig Bragets Forstavn borer dybt i Sand,
 Bagstavnen vender mod det vilde Vand,
 Der over Dækket høit sit Hoved hæver;
 Ei nogen jordist Magt dets Strømning hemmer,
 Paa Havet rundt de brustne Planke flød,
 Og høit forkyndes det af vrede Stemmer,
 Snart Braget splintres skal i Dybets Skjød.

„Ned med vort Anker!“ saa lod Ivars Ord,
 „Her er vi lidt i Læ, raff, brave Mænd!
 „Kast Nedningstouget nu paa Braget hen!
 „Saa kan vi hale dem til os ombord.“
 Som sagt, saa gjort — men ak! et Vindstød følger,
 Og Baaden driver, Ankertouget springer,
 Men Lykken er dem god, thi Strømmens Bølger
 Henimod Bragets brustne Dæk dem tvinger.

Men Ivar gi'er sit Kor i Jakobs Haand,
 — „See til at holde Jer ved Bragets Side,
 „Dog ei for nær, at Baaden ei skal lide!“
 Saa raaber han, mens han med dristig Aand
 Griber et Toug, der ned fra Bantet hænger,
 Høit over Dækket han i Luften svæver,
 Op til de blege Sømænd han sig trænger,
 Og langs med Taffelværket han sig hæver.

Og Redningstouget fastes til ham hen,
 Hurtig han griber det ved høien Mast,
 Og med behændig Haand det binder fast
 Om En af de ulykkelige Mænd;
 Og mellem Søerne, da Bølgen daler,
 Ivar ham kaster selv i Dybet ned,
 Ham Jakob hurtig hen mod Baaden haler,
 Hvor alt en sikker Plads er ham beredt.

Lykken den unge Fisker mon ledsage,
 Det synes nu, som Stormen tager af,
 Og fra den vaade, rædselsfulde Grav
 Han frelser alle dem, som var tilbage;
 Omfider Touget om sig selv han binder,
 Han lidt kun ændser Dybets Skum og Fraaden,
 Og ved de Andres Hjelp han Veien finder
 Gjennem de vilde Bølge hen til Baaden.

Atter de kæmpe med de stærke Bølger,
 Ivar ved Koret stiller sig igjen,
 Baany de nærme sig til Revlen hen,
 En Himlens Engel dem paa Veien følger,
 Og Aareslaget gaaer i vante Takt,
 Og skjøndt i Luft end høres Vindens Sange,
 Skjøndt Baaden skjælver end for Bølgens Magt,
 Den smutter dog igjennem som en Slange.

En mægtig Jubel hilser dem fra Land,
 Et vældigt Hurraraab fra Kysten klinger,
 Enhver vil hjælpe dem, som frelst man bringer
 Fra det forladte Brag til hviden Strand;
 Den fagre Inger mellem Mængden staaer,
 Hun rødmer stærkt, da hun mon Ivar skue,
 Man mærker vel, at neppe hun formaaer
 At følge Hjertets hemmelige Lue.

Da vinker Jakob, og til Strandens Bei
 Hun træder nær, han sig mod Ivar vender
 Og mæler høit: „I Dag jeg først Dig kjender,
 „Din store Rigdom før ei kjendte jeg;
 „Mod Dig er Henning kun en fattig Svend,
 „Men til en fattig Svend hun ei skal bindes,
 „Derfor til Dig jeg giver hende hen,
 „Thi mere rig paa Leiet Ingen findes.“

Skinnet bedrager.

Der svømmed en Baad under Stranden,
 Dog førte den intet Seil,
 Mens Pilen og Bøgen sig speiled
 I Bølgernes klare Speil.

Og Vinden var falden i Slummer,
 Mens Fiskene sprang under D,
 Det var, som om Solen og Himlen,
 Sig baded i dyben Sø.

Et Barn med guldgule Loffer
 Man skued i Stavnen staae,
 Det var, som en Engel fra Himlen
 Redstirred i Bølgen blaa.

Da strakte sig Aaren i Bandet,
 Og Bølgen begyndte sin Leg,
 Det var, som Løvet og Skoven
 Med Skjelven i Dybet bortveg.

„D Fader!“ raabte den Lille,
 „D vogt Dig! det er jo en Gru,
 „Thi seer Du, hvor Pilen skjælver,
 „Nu bryder Du Skoven itu.“

— „Vær rolig, mit Barn, vær rolig!
 „Saavidt kan ei Mærerne naae,
 „At de kunne Skoven bryde,
 „Endskjøndt det nu synes Dig saa.“

Men Stormen opløstet sit Hoved,
 Og Solen bag Skyerne veg,
 Da svandt hvert Billed i Dybet,
 Og Bølgen blev grumset og bleg.

„D Fader!“ raabte den Lille,
 „Kom hjælp mig og bær mig i Land!
 „Thi Lysen og Solen og Himlen
 „Har Vinden slukt under Vand.“

— „Vær rolig, mit Barn, vær rolig!
 „Saavidt kan ei Vindene naae,
 „At Himlens Lys de kan slukke,
 „Endskjøndt det nu synes Dig saa.“

Da salmed de deilige Kinder,
 Hun skjald og svimled og gled,
 Og Bølgerne greb deres Bytte,
 Hun sank i Afgrunden ned.

Som Lig han sit Barn gjensinder,
 Han lægger sin Datter paa Baar,
 Han aldrig sin Kummer forvinder,
 Skjøndt Vinter vexler med Baar.

Han sidder i Dødninghaven,
 Han sad der ved Dag og ved Nat,
 Da toner en Røst over Graven,
 Mens Fuldmaanen skinner i Krat:

„O Fader, opløst dog Dit Dø!
 „Dg tro ei, at Graven kan naae
 „Den Aand, som blev tænkt af den Høie,
 „Endskjøndt det nu synes Dig saa.“

Malsstrømmen.

I.

Den gamle Sigurd var en mægtig Mand,
 Bekjendt for Rigdom vidt i Norges Dale,
 Hans Datter Helga blomstred nær ved Strand,
 Om hendes Skjønhed var der ofte Tale,
 Til Thorvald gav sin Tro den Lielievand,
 Og tidt de samlede bag Fjeldets Sale,
 Men Sigurd negter ham sin Datters Haand,
 Hans Hu var stolt, og trodsig var hans Aand.

Den gamle Sigurd var ei Thorvald god,
 Nedarvet Had han ei at glemme mægter,
 Eldgammelt Fjendskab og uhevet Blod
 Fra svundne Tider skilte deres Slægter,
 Det huffed Sigurd end med bittert Mod,
 Han sagde: „Før min Datter Thorvald ægter,
 „Og før paa saadan Viis vor Slægt hun frænker,
 „Min hvassse Dolk i hendes Bryst jeg sænker.“

Men Tiden alt var vorden mere mild,
 Hvad svundet er, det vender seent tilbage,
 Og strenge Love kued Hevnen vild,
 Dog klang en Gjenlyd end fra gamle Dage,
 Dybt under Asken ulmed Oldtids Ild,
 Og over Boldsdaad hørtes mangen Klage,
 End Hevnen tidt i Løn sit Offer kræver,
 Oldtidens Gjenfærd gjennem Landet svæver.

Et Rygte klinger gjennem Dalen brat,
 Mod Nord og Syd det mon sig hurtig sprede:
 „Sigurd har mistet nu sin bedste Skat,
 „Den unge Fugl forlod sin Barndoms Nede.“
 Thorvald og Helga flygtet var ved Nat,
 Den stolte Sigurd dølger taus sin Brede,
 Han tankesuld fast som i Drømme stod,
 Hans Hjerte tørsted efter Thorvalds Blod.

„Med Fryd jeg offerer Alt, hvad jeg mon eie,“
 Saa lod i Midnatsstunden Sigurds Ord,
 „Hvis jeg kan strække ham paa Dødens Leie,
 „Og rede ham en Seng i sorten Jord,
 „Og kan jeg finde deres skjulte Veie,
 „Er ei paa Hav og Land en Magt saa stor,
 „At den skal Thorvald mod min Hevn beskytte.“
 — En gammel Evend mon til hans Tale lytte.

Han sender Speidere til hver en Side,
 Dog ofte Maanens Afsyn kom og svandt,
 Og ofte Solen sank i Vesterlide,
 Før af sin Fjende mindste Spor han fandt;
 Tilfaldt en Aftenstund ved Sommertide
 Der Budskab kom fra Landets nordre Kant:
 „Ung Thorvald dvæler end ved Norges Strande,
 „Han og hans Hustru boe ved Lofods Bände.“

Et Skib i Løndom var af Thorvald fragtet,
 Hans hele Eiendom var der ombord,
 At flygte bort til Skotlands Kyst han agted,
 Dog Stormen knækkede hans Mast og Ror,
 Ei naaede han det Maal, hvorhen han tragted,
 Den vilde Modvind Skibet drev mod Nord;
 Tilfaldt det sank bag Lofods Klippetinder,
 Dog med sin Helga Bei til Land han finder.

Men Sigurd lytter taus til Budets Tale,
 Tilfaldt han svarer: „Godt, saa reise vi.“
 Forvorne Mænd han fandt bag Fjeldets Sale,
 Hans Snekke rugged snart paa Bølgens Sti,
 Med gavmild Haand han mon Enhver betale,
 Der i hans vilde Planer stod ham bi,
 Saa drog han bort med Hevnens Maal for Die,
 Og Vind og Bølger syntes ham at føie.

II.

Alt Lofods Fjelde fjernt mod Øst han skued,
 Da Vinden svandt, sig glatted Havets Speil,
 Og slapt paa Masten hang de hvide Seil,
 Mens Middagsolen lavt paa Himlen lued;
 Dog syntes det, som Skibet fremad gled,
 Skjøndt Vinden ei forstyrred Vandets Fred.

Og skjøndt den slummermat bag Klippen tier,
 Skjøndt Skyen stille høit paa Himlen hang,
 En selsom Surren dog i Luften klang,
 Den ligned Lyden af de vilde Bier,
 Naar frem af Ruben de med Hast sig trænge,
 For vidt at færdes over Mark og Enge.

Da skifted Farve fast hver Mand ombord,
 De sagde: „Gud i Himlen os besfjerme!
 „Til Moskøstrømmen vil sig Skibet nærme,
 „Hvis den os griber er ei Haab paa Jord,
 „Da knuses vi paa Dybets skjulte Klipper,
 „Og Ingen levende fra Svælget slipper.

„Og var Din Snekke selv som Fjeldet stærk,
 „Den males dog til Meel af Dybets Tænder,
 „Og knap en Splint tilbage Strømmen sender,

„Beständig dreier sig dens Mollevært,
 „I evig Hvirvelgang dens Bølger fraade,
 „Og Afgrundsdybet kjender ei til Naade.“

Men Sigurd lytted taus med blegen Kind
 Da høstes pludselig en Stemme raabe:
 „Nu alle Mand tilveirs! end tør vi haabe,
 „Vandbølgen kruses alt af letten Vind,
 „Til Arbeid alle Mand! da kan det hælde,
 „At end vort Uheld vil til Held sig vende.“

Det virked som et Lyn, snart hvert et Seil
 Med dobbelt Kraft fra Mers og Naa sig spænder,
 Og overalt man skuer travle Hænder,
 Mens Nordenvinden kruser Vandets Speil,
 Med lette Binger den i Luften leger,
 Og bort fra Svælget Skibet sig bevæger.

III.

Men ak! det falske Haab kun vared kort,
 Snart atter Seilet slapt paa Masten hænger,
 Og Nordenvinden mærkes ikke længer,
 Hurtig som Glæden kom, saa svandt den bort,
 Og atter glatte sig de lette Bøer,
 Og Strømmen feirer, medens Vinden sover.

Dg atter høre de den Lyd, der minder
Om Biers Surren, naar fra Ruben trang
De hige frem mod Vaarens Blomstervang,
Da spinder Rødmen fra hver Somands Kinder.
Forgjeves kæmpe de mod Strømmens Vælde,
Mens Døden lurer bag de sorte Fjelde.

Der Hvirvelstrømmen bryder frem med Magt,
Christ hjælpe den, som til dens Rand sig nærmer,
Ham ingen jordiff Styrke meer beffjerner,
Med Støien dreier sig den hvide Tragt;
Som Ulvehyl det klinger nu paa Søen,
Som Bjørnebrummen og som Hundes Gjøen.

En Kæmpehval de foran Skibet saae,
Dens Stønnen lyder fast som Suk og Klage,
Afgrundens Magter den mod Svælget drage,
Fremad den væltes i de Bølger blaae,
Skjøndt den med Halen slaaer og vældig strider,
Man mærker dog, at den mod Døden glider.

Dg trods dens Kræfter og dens brede Bryst,
Skjøndt selv i vilden Storm den godt kan svømme,
Den hvirvles hen dog i de stærke Strømme,
Dg dreies rundt fast som et Blad i Høst;

I Svælgets blege Mund den snart forsvinder,
Dens Dødsfrig Veien over Havet finder.

Da slap den stærke Styrmænd Skibets Nor,
Forsædet ved at see sin Død for Die,
Ud over Stavnen men han dybt sig bøie,
Saa sprang han bleg, fortvivlet, overbord,
Han vilde heller hurtig Døden lide,
End langsomt i dens Svælg paa Strømmen glide.

Et Angstens Raab sig høit mod Himlen hæved,
Dg fulgte Mange ham i Bølgen blaa,
Dg Dødens Skrift man i hvert Die saae,
Dg selv de Rjæffes Knæ af Rædsel bæved,
Dg Bønner blandet sig med Trods og Graad,
Men Ingen vidste meer i Nøden Raad.

En gammel Svend sig da mod Sigurd vender:
„Nu seer Du Frugten af, hvad Du forbrød,
„Du trued Andre med den bittre Død,
„Den Himlens Retfærd til Dig selv nu sender;
„For at fordømme grumt I hid er kommen,
„Nu kalder Herren Eder selv for Dommen.“

Da høres Harnsfrig bag de sorte Fjelde
Dg alle Skibets Mænd paa Sigurd see,

De sagde: „Han er Skyld i al vor Bæe,
 „Det skal han selv nu med sit Liv undgjelde,“
 Saa lod de Havnens dunkle Magter raade,
 Og kasted ham i Dybet uden Naade.

Med haabløst Blik de henad Bølgen stirre,
 Paa Gravens Strøm de seile frem med Vil,
 Thi Skibet flyver nu som letten Piil,
 Mens Frygt og Svimmelhed hver Sjæl forvirre;
 Dem Rædselsbilledet imøde svæver,
 Den hvide Dødsstrøm, der sit Bytte kræver.

Og høit sig hæver nu dens Tordenrøst,
 Snart Skibet skjælver i dens vilde Bølger,
 Afgrundens Aand sin Fryd ei meer fordølger,
 Han drager det i Dybet ned med Lyst,
 Mens Stummets Tunger om hans Seier taler,
 Afgrundens Mølle det i Dybet maler.

Og Alle knuses paa de skjulte Klipper,
 Og Ingen hører deres sidste Klage,
 Den brudte Mast dog kom igjen tilbage,
 Men ingen Levende fra Svælget slipper,
 Og Bølgens Tag sig over Liget lukker,
 Et eenfomt Echo under Klippen sukker.

IV.

I Vesten svæved frem de blege Taager,
 Dog Aftensolen end paa Himlen stod,
 I Luften dreied sig de lette Maager,
 Og forsked efter Rov i Bølgens Flod,
 Søravnen end paa Klippens Tinde vaager,
 Mens tusind Fugle skreg ved Hjeldets Fod,
 Og Skriget høres fast den hele Sommer,
 Skjøndt det bli'er svagere, naar Midnat kommer.

Den unge Thorvald vandrer nærvæd Søen,
 Hvor Lofods Fjelde krandsø Fjordens Band,
 Et mægtigt Stræde skiller ham fra Den,
 Hvor Strømmen dreier sig bag Klippens Rand;
 End lyder det som fjerne Hundes Gjøen,
 Skjøndt langt han staaer fra Mosskøs vilde Strand;
 Men Floden steg, der Vandets Beie vender,
 En vældig Strømning den mod Landet sender.

Dengang nu Bølgen kom med hvælvet Bryst,
 Og Havet løsne de sit lange Bælte,
 Saae han en splintret Mast ved Dens Ryst,
 De lette Bøer den mod Stranden vælte
 Med jelsom Hviſſen og med sagte Røst,
 Det var, som om de Dybets Gjærning meldte;
 Og Masten syntes lig en Runestav,
 Der bragte Budskab fra det vilde Hav.

Men da han nærmere til Stranden kom,
 Han stued der en Mand ved Klippens Side,
 Af Graven mærket som dens Eiendom,
 Hans Blik var mat, hans Kinder dødningshvide,
 Hans Dragt og Haar og Afsyn vidned om,
 Hvad nys i Bølgens Favn han maatte lide,
 Det Sigurd var, skjøndt viet alt til Døden,
 Han denne Gang dog frelst sig af Nøden.

Af Dybets Grund der rager frem et Skjær,
 I Ebbens Tid det høit sit Hoved hæver,
 Af Bølgen ført, han fandt en Tilflugt der,
 Skjøndt Hvirvelstrømmen strengt sit Bytte kræver,
 Da Floden kom, drev Skibets Mast ham nær,
 Ved Skjærets Side den paa Bølgen svæver;
 En jelsom Skjebne den til Sigurd sender,
 Mens Bølgegangen sig mod Landet vender.

Ved Mastens Hjelp han svømmed over Vand,
 Han Strømmens Hundeglam paa Veien hører,
 Tilsidst han fæster Fod paa Lofods Strand,
 Den lette Bølge ham til Kysten fører,
 Da møder Thorvald ham ved Klippens Rand,
 Sig atter Dødsfrygt i hans Indre rører,
 Hans Hjerte skjælver, da han Thorvald kjender,
 Han frygter Gjengjeld af hans stærke Hænder.

Men Thorvald sfued taus hans Kinder hvide,
 Han tænkte: „Hevn ei sfjenker Hjertet No,“
 Han fagde: „Støt Dig, Sigurd, til min Side!“
 Men Sigurd syntes end fun lidet fro,
 Han hviffed: „Kan jeg paa Dit Høimod lide?“
 — „Du hos Din egen Datter nu fkal boe.“
 „Kan Du mit bittre Fjendfkap da forglemme?“
 — „At det er glemt, det fkal Du f snart fornemme.“

Dog mens han lytted end til Thorvalds Røft,
 Sig i hans Hjerte rørte Hevnen atter,
 En Dølf han gjemte paa fit blotte Bryft,
 Med blege Fingre han dens Greb omfatter,
 Han fagde: „Tag til Gjengjeld for Din Trøft
 „Den Medgift, fom jeg fkylder end min Datter!“
 Saa ftræbte han at naae fin Fjendes Varm,
 Men Thorvald fandsed ham med fterken Arm.

Saa bar han hjem ham over Fjeldets Veie,
 Thi Sigurd bleg var funken ved hans Fod,
 Ham Thorvald lagde paa fit eget Leie,
 Men Sigurds Kraft var knæffet, brudt hans Mod,
 Thorvald og Helga ham med Trofkap pleie,
 I Feberhede luer f snart hans Blod,
 Ved Dag og Nat for Dinene ham fværer
 Den vilde Dødsftrøm, der fit Bytte kræver.

Snart var det, som en bitter Kamp han stred,
 Snart som til fjerne Røster han mon lytte,
 Og ofte raabte han; „Seg vel det veed,
 „De vilde Hunde fordre mig til Bytte,
 „Med egen Haand jeg har forspildt min Fred,
 „Mig Himlen selv kan ikke meer beskytte;
 „Afgrundens Aand har slukket Lysets Stjerne,
 „Og Dødbets Hunde glammer i det Fjerne.“

Og dog tilsidst en Dag, da Solen steg,
 Reiste sig Sigurd op med Dine klare,
 „Seg føler vel, at Nattens Aander veg,“
 Saa talte han, „Guds Naade mig bevare!“
 „Men hvad vi ei forstod i Livets Leg,
 „Maa tidt i Dødens Stund sig aabenbare;
 „Hver svunden Dag igjen forbi mig sfrider,
 „Jeg selv var Skyld i hvad jeg led og lider.

„Jeg handlet har med ubarmhjertigt Sind,
 „Derfor blev Meddykt mig af Andre negtet,
 „Med voldsom Haand jeg greb i Livet ind,
 „Med vilden Maelstrøm var min Sjæl beslægtet,
 „Jeg saaede Storm og høstede Hvirvelvind,
 „At modstaae den jeg selv ei længe mægted,
 „For at fordømme grumt jeg hid var kommen,
 „Nu kalder Himlens Gud mig selv for Dommen.

„Hvad jeg paa Jord besad, skal Helga eie,
 „En ringe Gjengjæld kun for hvad hun led,
 „Bed blot til Gud, naar han min Synd vil veie,
 „At Bredeus Aand ei tynger Skaalen ned.“
 Saa sank han bleg tilbage paa sit Leie,
 Ham skjenked Dødens Magter deres Fred;
 Hans Sjæl til Afsted end paa Læben sukker,
 Ung Thorvalds Haand hans brystne Die luffer.

Thorvald en eensom Plet bag Fjeld mon kaare,
 Et stille Hvilested han der ham gav,
 Der fældte Helgas Die mangan Taare,
 Hun vandred ofte til den dunkle Grav,
 Velsignelse fremspiret af hans Baare,
 Den fulgte med dem over Land og Hav;
 I Dalen dybt mon deres Bolig staae,
 Ei Hevnens Aander kan dem mere naae.

Fiskernetkets Oprindelse.

I.

Lofe flygted fra Egirs D,
Som Maagen han fløi over salten Sø.

Til Hlesey han kom som ubuden Gjest,
Hvor Aser var samlet ved Egirs Fæst.

Han spildte Glæden i Egirs Sale
Bed Klaffer og Spot og forgiftig Tale.

Hans Gift var hentet fra Nastronds Elv,
Tilfældst han skaaend ei meer sig selv.

Han roste sig fræk af sin værste Daad,
Og stak sig selv med sin egen Braad.

Han sagde: „Beg negter det længer ikke,
Beg gav Jer den bestefste Kalk at drikke.

Min Klogt er hvas som det skarpe Staal,
Beg viste Mistiltein sit Maal,

Saa den fandt Bei til Balders Bryst,
Saa spildte jeg, Frig, Din bedste Lyft.

Jeg lærte Høder den sære Leg,
Der gjorde Din Søn i Døden bleg.

Saa voldte jeg Dig den værste Dvide,
Du seer ham ei meer ved Odins Side,

At ride til Thinge, som han var vant,
Et stillere Hjem han i Helheim fandt.

Der trykker min Datter ham til sit Hjerte,
Der glemmer han Valhals Fryd og Smerte.

Fra Hel til Valhal er Veien lang,
Dg Loke har standset hans lette Gang.

Nu Hel har Veien til Valhal lukt,
Dg Loke har standset hans Vingeflugt.

Saa skjenked jeg for Jer den bedste Skaal,
Jeg volded, at Valder blev lagt paa Baal.

Derom skal der synges saamangt et Qvad,
Naar Frigga græder, er Loke glad."

Saa praled han fræk i den høie Hal,
Dg beilede til sit eget Fald.

Sig reiste de Gjester ved Vægers Bord,
Nu vilde de hevne det lumste Mord.

Men Odin raabte fra Højsædet ned:
„I Vægers Hal skal der holdes Fred.“

Da saae man et pludseligt Lynildsfjær,
Man mærked, at Thrudvangers Drot var nær.

Da blegned Løse, da skjælv hans Mund,
Forroven og feig i samme Stund.

Som Vinden han Bei gjennem Hallen fandt,
Det var som en Sky, der i Natten svandt.

Han svang sig høit over salten Sø,
Han fløi mod Nord fra Vægers D.

II.

Han hviled sig ved Granangerfos,
Han haabed at byde de Guder Trods.

Han voved dog ikke ved Dag at flye,
Han frygted Odins Blik bag Sky.

Han frygted, at Odin speided hans Bei,
Han vidste, ham blænded Trolddom ei.

Saa loe han igjen ad sin egen Frygt,
Han sagde: „Kun liden er Afsers Klogt.

I Viisdom Alle jeg overgaaer,
Selv Odin mod mig kun lidt formaaer.

Og kommer Mjølneirs Svinger hid,
Flux styrter jeg mig i Fossens hvid.

Og skaber mig om til en Vag i Vand,
Og glider sagte bag Klippens Rand.

Og skjuler mig bag de sorte Stene,
Hvor Elven beshygges af Skovens Grene.

Gjester saa Ratten den dunkle Jord,
Da svømmer jeg ud i Franangersfjord.

Mig dækker det strømmende Nordenvand,
Jeg svømmer til Verdens yderste Rand,

Til Utgards Rige, hvor Zetter boe,
Der lader Gud Thor mig nok i Ro.

Han huffer vel, hvor det gif ham sidst,
Da Utgard ham daared med Tryllelist.

Han sad i en Handske med Skjændsel og Spet,
 Det voldte med Røglen Ultgards Drot.

Saa sank han i Knæe for en Kvinde graa,
 Det glæder mig, hvergang jeg tænker derpaa.

Men jeg er blandt Jetter en velkommen Gjest,
 Der sidder jeg Ultgards Fyrste næst.

Naar Loke strider ved Ultgards Side,
 Da blive nok Odins Rinder hvide.

Da svinder Glæden af Afers Hal,
 Da sfuer Odin sit Riges Fald."

Saa tang han, atter han stille sad,
 Og lytted til Elvens dunkle Dvad.

Han tænkte: „Men kunde det dog ei hænde,
 At Lykken sig vilde fra Loke vende?

Dog fanges han neppe med Orm paa Rrog,
 Dertil er Loke nok altfor klog.

Den Madding findes paa Jorden ei,
 Der standser Loke paa Dybets Bei.

— Men hvis der fandtes i Afers Hær
 En Mand, som i Rlogt kom Loke nær?

Jeg veed det vel, det har ingen Nød,
Min Lige blev aldrig i Verden født."

"Men," tænkte han atter: "Hvis Løse selv,
En Fisk vilde løse fra Fjeldets Elv?"

Og hvis den var snedig som Dybets Snog,
Og ei vilde bide paa Løses Krog?

Med hvilke Paafund med hvilken Kløgt,
Som Ingen paa Jord har end forsøgt,

Med hvilke Rænker, med hvilken List,
Som Ingen paa Jord har tænkt og vidst,

Mægted da Løse den selv til Trods,
At drage den frem af Dybets Fos?"

III.

En Hytte var bygget ved Elvens Stene,
Der Løse sad med sig selv alene.

En Skorsteen stod i den dunkle Stue,
Der havde han tændt en lønlig Lue.

Der sad han stille med grublende Mod,
Mens Elven larmed ved Klippens Fod.

Mens under ham rullede de Bølger snare,
Han leged i Hu med sin egen Fare.

Han tænkte: „Mon jeg fra Dybets Elv,
Med Kunst og Kløgt kunde fange mig selv?“

Saa gif han ned imod Elversfjær,
En Edderkop saae han bag tvende Træer,

Den lurede bag en Pileqvist,
Dens Bæve var spunden med megen List.

Den fanged en Myg i sit fine Spind,
Og svøbte den tæt i Bæven ind.

Da hjalp ei dens Gift og dens Bingers Slag,
Den havde skuet sin sidste Dag.

Men Løse mæled med selsomt Mod:
„Nu veed jeg, hvad ikke jeg før forstod.

Var Bæven fast og Traaden stærk,
Da kunde den øve det snilde Værk,

Som nylig Løse grubled paa,
Nu kan det Hele jeg godt forstaae.“

Han mærked en Blanding af Lyst og Gru,
Han kan ikke modstaae sin egen Hu.

Hvad nyelig var født i Sjælens Hjem,
Sig trænge vil gjennem Haanden frem.

Han sagde: „Beg føler en selsom Lyst,
Det er, som jeg hørte min Tankes Røst.“

Han tænkte: „Mig skader det ingenlunde,
Beg vil kun see, om det lykkes kunde.“

Han danned en Naal med Kunst behænde,
Heel let han kunde den snoe og vende.

Saa spredte han Traade med klogtig Aand,
Og knytted dem sammen med listlig Haand.

Han knytted Knuder, han Masser slog,
Han gjennem Masserne Traaden drog.

Han fletted det Hele fast og let,
Han fletted det første Fiskernet.

Med Stene betynged det sank i Vand,
Med Snore drog han det op paa Land.

I trende Timer var Alt fuldbragt,
Det var, som ham hjalp en usynlig Magt.

Det var, som han virked ved Kogleri,
Som Dybets Dverge ham stode bi.

Han sagde: „Saa løste jeg Gaaden dog,
I Verden er Ingen som Løse klog.“

IV.

Pludselig rysted Bjerg og Dal,
Der glintet et Lyn i Luftens Sal.

Men Løse lytted bag Fjeldets Tind,
Han meente, han hørte fjerne Trin.

Han bøied sit Hoved mod Jorden ned,
Han meente, han hørte Aernes Fjed.

Da greb han sit nysfuldendte Værk,
Og kasted det i den Flamme stærk.

Han kasted sit Net i den brændende Lue,
Han sagde: „De skal det aldrig skue.

Men før De mig fange bag Bjergets Tind,
Før skal de fængsle den susende Vind;

Den fufende Bind og den lette **Drøm**,
Saa ftyrted han fig i den vilde Strøm.

Men Aferne vandred bag Skovens Træer,
De vidfte vel, at Loke var nær.

Ham ffued fra Hildffjalf Odins Blik,
Da Morgensolen i Dft opgif.

De vilde nu kue hans fræffe Mod,
Han ffulde nu bøde for Balders Blod.

Dem fulgte Vanerne Frei og Njord,
I Sandet ffued de Lokes Spor.

Men Loke felfv de ikke faae,
De fpeided i Hytten, i hver en Braa.

De fpeided i Dal og bag Skovens Green,
De fpeided paa Fjeld og bag Elversteen.

Men Loke ffuffed det ffårpefte Syn,
Forgjeves udflyngede Thor fit Lyn.

Da meldte Freir: „Vi fange ham ei,
Som Nøgen han finder i Luftens Bei.

Hans Paafund og Kænker er uden Tal,
Som Regnens Draaber i Skovens Hal.“

V.

Med Aserne kom der en klogtig Mand,
 Fast Loke liig i Vid og Forstand.

Liig Loke løste han hver en Gaade,
 Dog brugte sin Klogt han paa bedre Maade.

Han Dvaaser hed, han var Alle kjær,
 I Visdom kom han fast Odin nær.

Han sagde: „Ved Vandet jeg seer hans Fjed,
 Han skjuler sig vift bag Elvens Bred.

Dog er det ei let at fange ham der,
 Han viser sig neppe ved Dagens Skjær.

Han venter, til Mørket ham dække kan,
 Saa vil han svømme til Udgards Land.

Dog saae jeg et Spor i det slutte Baal,
 Maaskee det leder os til vort Maal.“

Saa bød han dem ind i Huset at gaae,
 Han peged paa Arnen i Hyttens Braa.

Der saae man en jelsom Runeskrift,
 Den vidned om Lokes sidste Bedrift.

Skjøndt Rettet, virket med Flid og Kunst,
 Var svundet i Støv og Røg og Dunst,

Man skued dog Mærker i Asken graa,
 Af Traadens Gang og af Masser smaa.

Da mæled Dvaaser: „Seer nøie til!
 Thi her har han drevet et selsomt Spil.

Hans Paafund og Rænsker er uden Tal,
 Dog beilede han her til sit eget Fald.

Han leget har med sin egen Fare,
 Han stillede har for sig selv en Snare.

Han skabte med Kunst og Flid sit Værk,
 Han spandt sin egen Dødningsærk.“

VI.

Da Aserne fattede hans Tanke ret,
 Saa flettede de selv et kunstigt Net.

I Asken læste de Lokes Kunst,
 Den fødtes igjen af Støv og Dunst.

Thi Dvaaser dem leded med fløgtig Aand.
Dem hjalp og Odins usynlige Haand.

Og Lokes Naal de paany havde fundet,
I trende Timer blev Nettet bundet.

Men Thor til Bæltet i Vandet treen,
Med Mjølneur han splintred de største Steen.

Han splintred ogsaa den Klippe graa,
Hvorunder den listige Loke laae.

Saa sænked de Nettet i Elvens Skjød,
Der Loke svømmed i yderste Nød.

Det hjalp ei, han sprang over Nettet hen,
Tilbage ham kastede Thor igjen.

Og Aserne blænded hans Trolddom ei,
Og Njordre spærred ham Bølgens Bei.

Saa fanged de Loke, før Sol gik ned,
Da hjalp ham kun lidt hans Kløgt og Sned.

Hans Kløgt havde voldet saa mangen Harm,
Den vendte sig nu mod hans egen Barm.

Han brugte saa mangen skadelig List,
Den skaded dog meest ham selv tilsidst.

Sam Aserne fængslet til Fjeldets Blot,
Der skal han hvile til Ragnarok.

Der hviler han bleg, som et Lig paa Vaar,
Til Surtur kommer og Verden forgaaer.

Og ei skal han løses, før Ygdrasil brænder,
Før Kræfterne spredes og Tiden sig ender.

Olaf den Helliges Syn.

Da Kong Olafs kjætte Helte,
 Kom til Trondhjem nær,
 Mødte dem med Sværd ved Bælte
 En utallig Hær.

Mænd fra Sogn og Opplands Bønder
 Ginge frem paa Rad,
 Fleest dog var de stærke Trønder,
 Fuld' af bittert Had.

Alle vilde Kongen fælde,
 Høie Skrig der lød,
 Thi de meente, Christi Bælde
 Svandt med Olafs Død.

Kjætte Mænd mon Kongen følge,
 Dog de var kun faa,
 Ei de kunde Faren følge,
 Da de Fjenden saae.

Sig en gammel Høvding nærmer,
 Kongen vel bekendt:
 „Hvis Du Dig med Kløgt bestjerner,
 Da er Krigen endt.

Unde Raad er nu de bedste,
 Feig er raadvild Mand,
 Lad os Bondens Huse gjeſte
 Nu med Baal og Brand.

Naar de ſee de røde Luer
 Farve Luſtens Skj,
 Snart Du deres Modſtand fuer,
 De vil hjemad flye,

For at frelſe Børn og Qvinder,
 Snart da ſeirer Du,
 Bort ſom Avner Hæren ſvinder
 Med forſærdet Hu.“

Kongens bedste Mænd ſig ſanker
 Bed den Høvdings Ord;
 Olaf ſad i dybe Tanke,
 Stirred taus til Jord.

Høit de ſkreg: „Lad Hænnen raade,
 Da er endt Din Spee.“
 — „Om det er vor Sjæl til Baade,
 Maae vi forſt dog ſee.

Hist, hvor hævet over Brimlen
 Kneiser Fjeldets Tind,
 Bied mig et Syn fra Himlen
 Til min Gjerning ind."

Alle Mænd i Kongens Følge
 Rundt i Kreds mon staae:
 „Herre, Du det ei fordølge,
 Hvad paa Fjeld Du saae."

„Da vi stod hvor Kjolen sænker
 Sig mod Norge ned,
 Var det, som om Støvet Lænker
 Fra min Sjæl bortgled.

Jordens Brimmel dybt i Dybet,
 Der mig før var nær,
 Tabte sig og svandt, som Krybet
 Under Skovens Træer.

Al den Sorg, der Støvet twinger,
 Beg som Røg for Vind,
 Op min Sjæl paa Fuglevinger
 Steg fra Kjølens Tind.

Ingen Frygt mit Hjerte fued
 I min Sjæl var Fred,
 Og med stille Tanker sfued
 Beg paa Jorden ned.

Vidt jeg svæved i det Hoie
 Over Hav og Strand,
 Nærmest dræled dog mit Die
 Paa mit Norges Land.

Kjølens Ryg sig mægtig strakte,
 Liig en Stamme stor,
 Vidt den sine Grene rafte
 Mellem Syd og Nord.

Fjelfjeld med Kinder hvide,
 Dovres Tind jeg saae,
 Alle Fjeld ved deres Side
 Stod som Dviste smaa.

Til et mægtigt Træ forenet
 Var det hele Land,
 Der fra Finnmark sig forgrenered,
 Ned til Vigens Strand.

Dal og Eng og Mark og Slette
 Under høien Fjeld,
 Ligned Blade, der sig flette
 Rundt om Birk og El.

Og mit Die Frugter skinted
 I den grønne Krands,
 Der som Nattens Stjerner glinted
 Med en hellig Glands.

Fra det ubekjendte Fjerne
Høit en Stemme lød:

„„Til om dette Træ at værne
„„Blev Kong Olaf født.

„„Frugterne, som Du kan skifte
„„I den grønne Årands,
„„Det er Kirkespir, der glimte
„„Med en hellig Glands.““

Atter dog min Sjæl sig sænker
Som en Fugl fra Sky,
Jordens Tryk og Støvet's Lænker
Føler jeg paany.

Og det fagre Billed viger
Hen i Luftens Strøm;
Dog en indre Røst mig siger,
Det var ingen Drøm.

Naar de vilde Christ forraade,
Stod hans Tro imod,
Har jeg tidt til Landets Vaade
Spildt de Frækkes Blod.

Men at de mod mig sig vende,
Er en mindre Sag,
Derfor vil jeg ikke brænde
Selv det mindste Tag.

Ikke veed jeg, om jeg vinder,
 Eller falder brat,
 Men jeg veed, at Gud mig finder
 Selv i Dødens Nat.

Selv om Dagens klare Stjerne
 Slukkes for mig ud,
 Skal jeg dog om Landet værne,
 Saa løb Herrens Bud.

Om min Krone maa jeg væрге,
 Det er Kongens Rald,
 Men jeg tør det Land ei hærge,
 Som jeg skjerme skal."

Konning Olaf faldt i Slaget,
 Bleg han sank til Jord,
 Dog hvad Aandens Syn opdaged,
 Blev et Sandheds Ord.

Skjøndt i Grav han maa nedstige,
 Skilt fra Livets Pragt,
 Dog i Dødens stille Rige
 Bøyer end hans Magt.

Had og Hevn og Avind svinder
Bort som Skum paa Vand;
Dlaf end med blege Kunder
Herfker i fit Land.

Hedenskabets Fald sig nærmer,
Det henveires brat;
Dlaf Christi Tro beffjermer
Gjennem Tidens Nat.

Den nadelige Ridderfrue.

Efter et svensk Folkesagn.

I.

Grev Birger hersked i Gotland,
 Han var en Høvding stor,
 Han fødtes i Folkungestammen,
 En vældig Slægt i Nord.

Hans Navn og Helterhygte
 Var kjendt baade fjern og nær,
 Hvorhen han sit Olavind vendte,
 Der flygtede Fjendens Hær.

Karelen og Österbotten
 Han lagde til Sverrigs Land,
 Han var næst efter Kongen
 I Riget den mægtigste Mand.

Han var den mægtigste Herre
 Han hersked i By og i Slot,
 Hans Datter var gift med Norges Koning,
 Hans Søn var Sverrigs Drot.

Sig nærmed en fremmed Hofmand,
 Han bragte Jarlen Bud:
 „Herr Bengt, Jer yngste Broder
 Har fæstet en fager Brud.

Hun er nu vorden hans Hustru,
 Han har sig giftet i Løn,
 Thi hun var ei af Adels,
 Og dog en Jomfru skøn.“

— „Hvad?“ raabte Jarlen heftig,
 Er hun af ringe Stand?“
 — „Min Herre, før I hende dømmes,
 I skue den Lilieland!“

Hun var den fagreste Jomfru
 Blandt alle Sverrigs Møer,
 Din Broder frygted Din Brede,
 Thi har han ei meldt det før.“

Sig reiste den stolte Jarl,
 Med Harmen frem han gif,
 Sig hundrede Hofmænd boied,
 Og skjælved ved hans Blik.

Han sagde: „Du her skal bie
 Du skal dem bringe Bud,
 Jeg skjenker en Brudegave
 Baade til Brudgom og Brud.“

Den næste Dag sad Jarlen
 Heel takkesfuld ved Bord:
 „I hente min Broders Hofmand,
 Jeg nu vil løse mit Ord.“

Saa vinked han tvende Evende,
 De nærmed sig paa hans Bud,
 De bare frem en Klædning,
 Den saae heel jelsom ud.

Halvdelen var af Fløiel
 Birket med gylden Pragt,
 Med Purpur og hviden Silke,
 Den ligned en Kongedragt.

Halvdelen var af Badmel,
 Den ligned de Koster graae,
 Der bæres af fattige Bønder,
 Naar de til Arbeid gaae.

Da sagde den stolte Høvding:
 „Du seer min Gave der,
 Den bringe Du til min Broder
 Og til hans Hjertenskjær.“

Han peged mod Hallens Udgang,
 Han sagde: „Nu skal Du gaae.“
 — „Ja, Herre, dog kunde det hælde
 At snart Du mig atter saae.“

— Den fjerde Dag derefter,
Da Jarlen i Hallen stod,
Sig nærmed igjen den Hofmand,
Han hilset med dristigt Mod.

Han sagde: „Min ædelig Herre,
I ei fortryde derpaa,
Hvorhen Eders Broder mig sender,
Der sømmer det mig at gaae.“

Saa viste han frem den Kjortel,
Som efter Jarlens Bud
Han havde bragt sin Herre,
Paa Gulvet han bredte den ud.

Dog syntes den heel forandret,
Den skinned med dobbelt Pragt,
Thi over det hæslige Badmel
Var Edelstene lagt.

Edelsteen og Skarlagen
Det gav en skinnende Glans,
Utalige hvide Perler
Sig fletted derom i Krands.

Da møled den fremmede Hofmand:
„Saa siger min Herre bold:
„„For Dwinden er dydelig Vandel
„„Det bedste Adelskjold.

„„Kan Guld og Perler klare
 „„Forædle den ringe Dragt,
 „„Saa har vel min Hustrus Ustyld
 „„Endnu en større Magt.

„„Som Guld er hendes Trofskab
 „„Hun svigter ei i Nød,
 „„Dg reent er min Hustrus Hjerte
 „„Som Perler i Havets Skjød.“”

II.

Sig reiste den Herre med harmfuld Hu,
 Han sagde: „Du melde min Broder Bengt,
 At sender han Dig engang endnu,
 Da kunde det være, hans Bud blev hængt.

Jeg visseelig snart ham gjeft vil,
 Da faaer vel Ende den bittre Riv,
 Jeg selv vil raade for dette Spil,
 Mig lyster at see hans unge Biv.“

Hans Læber ffjalv, hans Kind var bleg,
 Han tænkte: „Jeg stækker hans Binger vel,
 Men ender han ikke den Elskovs Leg,
 Da bliver det neppe den Biv til Held.“

Den Herre red over Mark og Bang,
 Hans Ganger ilede som letten Raa,
 Ham fulgte de Kæmper med Sphd og Stang,
 Det var, som man skued Følge graae.

Men da de kom til den Borg saa høi,
 Hvori Ridder Bengt havde fæstet Bo,
 Da hørte de ikke den mindste Støi,
 Det var, som den hviled i Midnatsro.

Der høstes ei Gny, ei Baabenklang,
 I Gaarden blinkede ei Skjold, ei Spær,
 De Klostersklokker til Aftensang
 Kun ringede fjernt bag Lundens Træer.

„Sag mærker, min Broder har skiftet Sind,
 Før saae jeg ham aldrig i Kampen flye,
 Dog nu ham lærte den Trællevind
 At rømme feig fra Borg og By.“

Sig aabned en Port bag høie Træer,
 Den deiligste Qvinde man saae paa Bang,
 Hun sagde: „Min Herre, velkommen vær!“
 Det var, som man lytted til Fuglesang.

Om Haaret bar hun en Perlefrands,
 Med svævende Gang hun fremad gik,
 Hendes Loffer skinned med Maaneglands,
 Mens Dinene glimmed med Stjerneblis.

Af sorten Silke var hendes Dragt,
 En Gulbring smykked den hvide Haand,
 I Dinene glimted en Tryllemagt,
 Der dæmpede Bredden i Jarlens Aand.

— „Er Du den Qvinde, som Ridder Bengt
 Har ægtet nylig til Trods for mig?“

— Hun svared: „Min Herre, Du dømmes strengt,
 Hun aldrig agted at trodse Dig.

Hun fulgte Jer Broder til Fjnsa-By,
 Der veed I, han eier en fager Borg,
 I Morgen ventes de hid paany,
 Jer Brede den er hendes største Sorg.“

Da spurgte den Herre: „Hvem er da Du?“

— „En Søster til den unge Biv.“

Mæled da Jarlen med venlig Hu:

„Mod Dig har jeg ingen Grund til Riv.

Jeg bliver i Nat paa min Broders Borg,
 Du sørge da for os, som Du kan bedst.“

Hun svared: „I bringe nu Fryd eller Sorg,
 Os møder dog aldrig en ædlere Gjest.“

III.

Den Herre sprang til Jorden,
 Han fulgte den Biv med Lyst,
 Da smelted bag haarden Pandser
 Saamangt et Kæmpebryst.

Saa traadte han ind i Borgen,
 Han lytted til hendes Ord,
 Ham fulgte de staalklædte Kæmper
 Med Landserne jænkt mod Jord.

Hun greb et gyldent Bæger
 Paa Bordet i høien Sal,
 Og fyldte med Viin til Randen
 Den funklende Pokal.

Hun neied og bød til Varlen
 Den perleklare Drif,
 Han tømte den ud til Velkomst,
 Alt efter gammel Skif.

I Birkens og Egens Blade
 Alt fused Nattens Vind,
 Mens hundrede Lamper i Hallen
 Udbredte det klareste Skin.

Da stued den mægtige Herre
 Paa Bæggen ved Lampeffjær
 Et stort og vævet Billede,
 Med Undren han traadte det nær.

Med Kunst var i Billedet virket
 En Kamp mod hedenske Mænd,
 Han kjendte sin sneehvide Ganger,
 Han kjendte sig selv igjen.

Han kjendte sin viftende Fane,
 Der trodsed Gjendernes Vold,
 Hans Broder stred ved hans Side
 Og skjermmed ham med sit Skjold.

Han skued Hedningskarer
 Og Heste med væbnede Mænd,
 Der fulgte hans Adelsbanner
 Og stræbte til ham hen.

Han spurgte: „Hvo er den Mester,
 Der væved med Farvernes Glands
 Den Kamp, hvori jeg har vundet
 Min bedste Seierskrands?“

Da bøied venlig sit Hoved
 Den Kvinde faver og skjøn,
 Hun sagde; „Hvis Jer det behager,
 Da er det min kjæreste Løn.

Hvad I har kæmpet og levet,
 Jer Seier og mægtige Daad,
 Det har i et ringe Billede
 Jeg været med letten Traad.“

IV.

I Højsædet hviled den Herre,
 Han syntes munter og glad,
 De stærke, staalklædte Kæmper
 Ved Bordet i Kæffer sad.

Han vinked den fagre Lilie:
 „I sætte Jer nærvæd mig,
 Vi vil med hinanden tale
 Alvorlig og uden Svig.

I sig mig uden Dmjsøb,
 — I veed det ganske vist, —
 Om ikke min unge Broder
 Mig daare vil med List.

Om ikke Jer Rygtet sagde,
 At jeg kom hid i Dag,
 Jeg mener, hans hele Reise
 Var grundet paa Bedrag.”

— „I mindes vel, min Herre,
 For Tjenden han aldrig veg,
 I mindes, at Kamp og Fare
 Kun er ham som en Leg.

Men dog der gives Haansord,
 Der glemmes ei af Mænd,
 Et Ord kan skære Bunder,
 Som læges ei igjen.

Dit Edelmød, Din Trofskab
 Dem har han aldrig glemt,
 Dog ønsked han helst, I mødtes,
 Naar Du blev bedre stemt."

Men Jarlen sad alvorlig,
 Han fæstede sit Blik mod Jord,
 Han sagde: „Min favre Bomfru
 I taler et viseligt Ord."

End verled han manges Tanke
 Med det klare Dvindespeil,
 Han syntes, den ædle Lilie
 Var uden mindste Feil.

Han tænkte: „Det er dog selsomt,
 Jeg mødte saamangen Liv,
 Dog aldrig den Bomfrus Lige
 Jeg skued i mit Liv.

I ringe Aar hun fødtes,
 Af Mørket sprang hun ud,
 Dog er hun i Ord og Gjerning,
 Som var hun en Fyrstebrud."

V.

Da Jarlen næste Morgen
 Sig hviled i Vinduets Arm,
 Saae han den fagre Dvinde,
 Hun stod ved en Ridders Arm.

Den Ridder var Bengt, hans Broder,
 Han stod i Hallens Dør,
 Han sagde: „Hun er min Hustru,
 Det længer ei dølges bør.“

„Hvad,“ raabte Jarlen heftig,
 „I vil mig daare med Ewig!
 Hun kaldte sig hendes Søster,
 Hun har bedraget mig.“

— „Jeg meente, Du burde kjende
 Min Hustru god og from,“
 Gjensvared den ædle Ridder,
 „Før her Du sældte Dom.“

Han sagde: „Min stolte Broder,
 Betragt min Sigrid vel,
 Og see, om i hendes Døie,
 Sig speiler en ringe Sjæl.

Af Adels ei hun fødtes,
 Af Mørket sprang hun ud,
 Dog er hun i Ord og Gjerning,
 Som var hun en Fyrstebrud."

Da studsede den stolte Jarl,
 Han taug og tænkte sig om,
 Han sagde med sagte Stemme:
 "Det var min egen Dom."

Saa smilede han atter til Sigrid,
 Han sagde: „Min Broder Bengt,
 Du her kun har gjentaget,
 Hvad før jeg selv har tænkt.

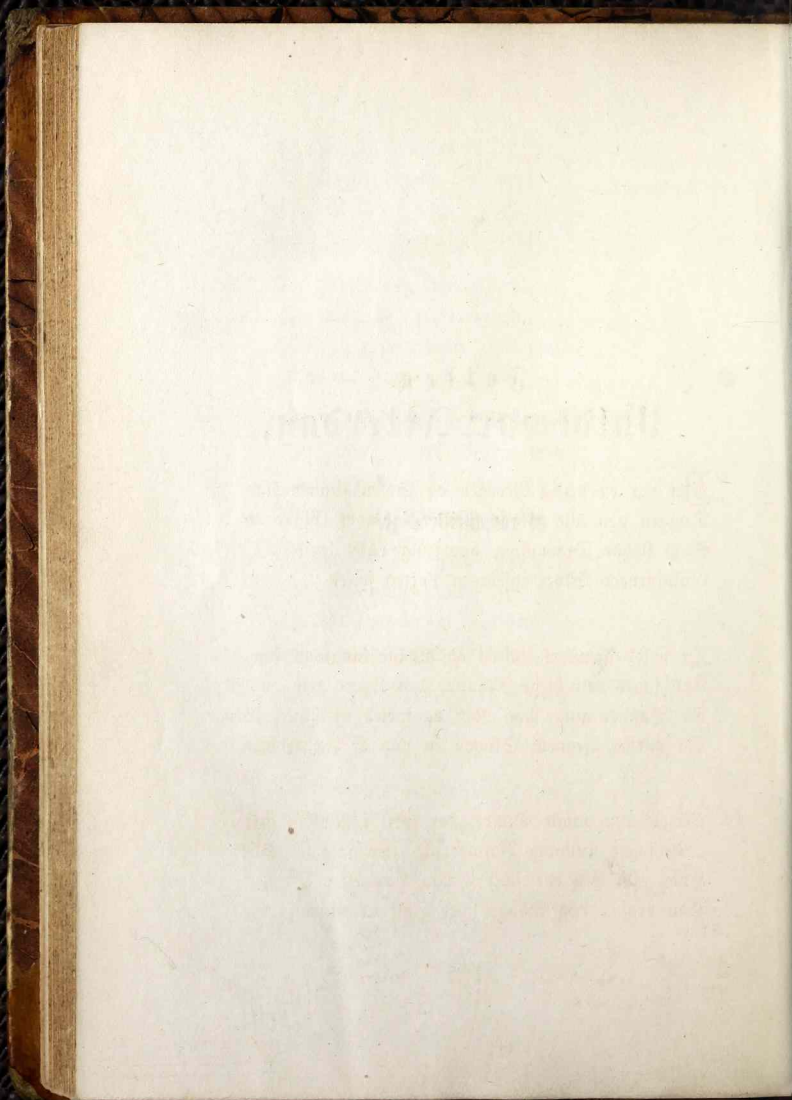
I Gaar jeg længe har siddet,
 Din ædle Hustru nær,
 Thi kan jeg nu vel begribe,
 Hvi Du har hende kjær."

Han sagde: „Min favre Sigrid,
 Hvor end Din Bugge stod,
 Du er dog født af Adels,
 Og ridderligt er Dit Blod.

Og var ei til min Broder
 Du bunden ved Kirkens Bud,
 Da tænker jeg vist, jeg valgte
 Dig til min egen Brud."

Valdemar Atterdag,

et romantisk Digt.

F a l k e n.

Det var en deilig Morgen og Solen skinned klar,
Duggen paa alle Blade glimtede som et Glar,
Som flebne Diamanter, hvori sig Lyset speiled,
Guldfarvede Skyer igjennem Luften seiled.

De seiled gjennem Luften og monne langsomt flye,
End saaes den blege Maane, den ligned selv en Sky.
De Bønder ginge paa Rad og meied det gule Korn,
Da høstes gjennem Skoven en Lyd af Jægerhorn.

Meldte den gamle Bonde, der først i Rækken gik:
„Nu jager Konning Bolmer alt efter gammel Skik,
Hvor vidt han end færdes paa Hav eller D,
Han vender dog tilbage hver Høst til Gurrefjeld.“

Høit over Skovens Hytter opsteg den dunkle Røg,
 Der hørtos Glam af Hunde, der saaes den flyvende Høg,
 Da sagde de Qvinder, som bandt de gule Reg:
 „Det kunne vi vel fornemme, det er Kong Volmers Reg.“

Mæled igjen den Bonde: „Hold nu med Arbeid op,
 Jeg hører Klokker klinge bag Sø og Bøgetop.“
 Saa satte de sig i Græsset og bad en jagte Bøn,
 Dog stirred end de Piger til Skoven i Løn.

Pludselig paa Sletten kom frem et selsomt Tog.
 Foran red Dannerkongen, den Herre snild og klog,
 Han var heel rank og smidig, dertil fager at see,
 Foran paa hans Sadel sad en Falk, hvid som Sne.

Ham fulgte tredive Svende, de traved frem med Sil,
 Og dertil femten Hofmænd, der leged med Buer og Piil,
 Dem skinnede Guld paa Bryste, det gav en selsom Glands,
 Det var som Baarens Solglimt i Bølgernes Dands.

Da vendte sig Kong Volmer, han vinked med sin Haand:
 „Nu skal I Hundene koble samt lægge dem i Baand,
 Did er vi nu komne, hvorhen ei Skoven naaer,
 Saa vil vi prøve Falken og see, hvad den formaaer.“

Hviffed da en Ungerfvend: „Det bør vi Alle fige,
Kongen er en Skytte, der søger fin Lige,
To Raadhr har han fældet, dertil en ædel Hjort,
Alt i den aarle Morgen, fkjøndt Tiden var faare kort.“

„Ja“, fvaared en gammel Jæger: „Han har et fældent Fæld,
Uvane Dyr at fue, forftaaer han ogfaa vel;
Selv har han Falken tæmmet, der fiddet ham nær,
Den bragtes hid paa Havet fra Islands golde Skjær.“

Han selv den giver Føde, den lyder hans Bud,
Naar den i Luften fvaæver, det er fom et Stjernesfud,
Den fnoer fig liig en Svale, den fkyer ei Jld, ei Vand,
Den Falk er den allerbedfte, der kom til Danmarks Strand.“

Mæled da Kong Bolmer, han hæved igjen fin Arm:
„Hifjet kjører Fru Helvig i fin forghldte Arm,
Hun og hendes Jomfruer, de langs ad Stranden age,
Hun hører gjerne Munkefang, men elfter ei at jage.“

Ham fvaared Ridder Folqvard, en ædel Greveføn:
„Min Drot, I har en Hustru, gudfrygtig og faare fjon,
Hun aldrig forfømmer Messen og aldrig Ottesang;
Heelt fagert over Vandet lyder Klokkernes Klang.“

Meldte den gamle Herre, som red Kong Bolmer næst:
 „Er det ei Synd at jage, naar Messen bliver læst?
 Vil ei Vorherre vredes, mon Sligt han lide kan?“
 — „Ei“ svared Konning Bolmer: „Han er en fornuftig Mand.

Han skabte de fagre Qvinder, dertil den friske Vaar,
 Han er ei klostergiven, han sikkert Spøg forstaaer.“
 Ved Kongens muntre Tale de Ungersvende loe,
 Men rundt i Landet sagde man, at Bolmer mangled Tro.

Pludselig fra Sletten sig hæved over Jord
 En langhalsket Heire, heel usædvanlig stor.
 Den seiled, liig en Skj for lette Morgenvinde,
 Den svømmed gjennem Luften, den frygted ingen Tjende.

Da sagde Dannerkongen: „Det bli'er et Helteværk,
 Min Falk, om Du kan tvinge den Heire stor og stærk.“
 Saa tog han af dens Hue og slap den af Vaand,
 Da rysted den sine Bjælder med kamplysten Aand.

Men neppe fik den Die paa Heiren stor og lang,
 Før let som en Piil den sig i Luften svang.
 Den dreied sig i Kringe, den snoede sig i Bue,
 Det meente de Jægere, den Peg var værd at flue.

Da Heiren nu mærked, at en Fjende var nær,
 Da strakte den imod ham sit Næb som et Spær,
 Spad den vilde flyve, dog lyftes det ei,
 Thi Falken hiin Modige spærred den steile Bei.

Med piilspidse Binger den svæved i det Høie,
 Under den fløi Heiren med speidende Die,
 Forsigtig den vendte Næbbet, dog vilde den ikke flye,
 Den agted Falken at spidde, naar han sank ned fra Sky.

Da sagde den gamle Ridder: „Gud veed, hvad der vil skee,
 Dog maa hver Jæger tilstaae, den Falk er værd at see,
 Hør, hvor dens Bjælder klinge, det er et lystigt Spil,
 Men det var Jammerflade, hvis den kom noget til.“

„Ei“, svared den Drot behænde, „det har vel ingen Nød,
 Thi fjøndt den kun er liden, er den til Seier født;
 Den har et sikkert Die, den feiler ei sit Maal,
 Dens Alo er mere hvas, end det skarpeste Staal.“

Da saae man høit i Luften et usædvanligt Syn,
 Thi Falken den Modige sig sænked som et Lyn,
 Man troede, den var spiddet ved Heirens Landsestif,
 Dog sank den ved dens Side, saa den Faren undgif.

Saa greb den sin Fjende om Lustrøret langt,
 Heiren kæmped forgjeves, dens Aandedræt blev trangt,
 Men Falken slog med Bingerne, den brugte Næb og Klo,
 Under dens vilde Favntag blev Heiren lidet fro.

Saa daled de fra Luften ned i Græssets Skjød;
 Falken stod uforfærdet, men Heiren var død.
 Da sagde Konning Bolmer: „Den Kamp fik Ende brat,
 Atter her en David har fældet en Goliath.“

— „Nu er hans Ord forblommet alt efter gammel Skik“,
 Saa hvissed de Riddere, „dog har han Falkens Blik,
 Er han ei før af Lemmer, har han dog Mod for To.
 Tidt er han mild i Tale, dog hvaas er hans Klo.“

Men Falken hugged Diet ud paa Heiren den graa,
 Saa drak den af hans Hjerteblood, den agted ei derpaa,
 At Kongen den venlig loffed og strakte Haanden ud,
 For første Gang paa Jagten den trodsed Kongens Bud.

Da vredtes den Herre, han sig mod Falken vendte,
 Han sagde: „Du bær Dig ad som en rovgjerrig Glente,
 Med Hunger skal Du twinges i det mørkeste Buur,
 Til ganske Du forglemmer Din trodsige Natur.“

Falken de vilde fange, de kom den ganske nær,
Da steg den atter pludselig og svandt bag Skovens Træer.
Den agted ei deres Loffen, den sløi imod Syd.
Snart døde bort i Luften Bjældernes fjerne Lyd.

Da sagde Dannerkongen: „Jeg er af Sagten fjed,
Nu vil jeg søge Falken alene; hvo veed,
Om ikke jeg den finder bag Skovens høie Træer,
Ugjerne jeg den mister, hvor trodsig end den er.“

Den fremmede Jomfru.

Saa red den ædle Konning ad Markerne hen,
 Der fulgte ham efter kun en eneste Svend,
 Men da de kom til Skoven, hvor Veien blev trang,
 Da hørte Kongen atter den fjerne Bjældeslang.

Han kaldte paa Svenden, han let af Sadlen sprang,
 Han sagde: „Bogt min Ganger og vent mig paa Bang.“
 Saa gif han ind i Krattet, selv baned han sig Vej,
 Han sagde: „Jeg hører Bjælderne, jeg skuffer mig ei.“

Saa vandred han alene paa den vildsomme Sti,
 Da naaede han en Plads, der for Træer var fri,
 Der saae han en Jomfru — han troede knap sit Syn,
 Sagtelig leged Bladene med Solstraalernes Lyn.

Om Brystet var hun fyldig, i Midien var hun smal,
 Gensom og stille hun sad bag Skovens Hal,
 Tankefuld drømmende paa den mosgroede Steen;
 Hun ligned en deilig og smækker Rosengreen.

De rødeste Koraller smykked hendes Haar,
 Midt i Høstens Blomster hun ligned den unge Baar;
 Fager hun syntes, liig en Paradisets Aand,
 Der saae han ogsaa Falken, den sad paa hendes Haand.

Hun reiste sig med Vil, da den Fremmede hun saae,
 Men Falken blev siddende, den agted ei derpaa,
 Da standsed den Herre, hans Tanker sig forvilded,
 Han troede, han bedaaredes kun af et Tryllebilled.

Dog fatted han sig hurtig, han traadte hende nær,
 Han sagde: „Det er fagert at see paa Skoven her,
 Og Græsset er fagert, og Falken er skjøn,
 Langt skjønnere den Jomfru, der loffed den i Løn.“

Da neied hun for Kongen, skjøndt hun kjendte ham ei,
 Hun svared: „Af sig selv den fra Lusten fandt Bei,
 Frivillig ned den daled og satte sig paa min Haand,
 Jeg har den ikke loffet, ei holdt den i Baand.“

Da mæled den Herre: „Jeg ret ei fatte kan,
 At Rygtet om Jer Skjønhed blev skjult i dette Land,
 At sliq en Rose blomstred saa nær ved Dresund,
 Og at jeg ei den skued før nu i denne Stund.“

Gjensvared den Jomfru: „Min Broder og jeg,
 Vi hid nys ere komne paa Bølgernes Bei.
 Min Moder var fra Danmark, hun efterlod os her
 En Borg, som I kan skimte hist bag de høie Træer.“

Da sagde Konning Bolmer: „Den Fald tilhører mig,
 Dog gjerne jeg den afstaaer, hvis den kan tællæs Dig;
 Mig synes, Eders Dine ligne den klare Sø,
 Ei før i Danmarks Rige jeg skued sliq en Mø.“

Hun sænked sine Blikke, hun rødmed som Blod.
 „Jeg har vel sagt formeget“, tænkte den Herre god,
 „Jeg gjerne længer dvæled, dog bør jeg nu vel gaae,
 Dog kan jeg de Drømmetancker af Hovedet ei faae.“

Om hendes Navn han spurgte, han gif endnu dog ei,
 Hun sagde: „Dovelille, min Herre, kaldes jeg,
 Min Broder hedder Henning, vi kom fra Rygens Strand,
 Vi stamme ned fra Konger i det vendiske Land.“

Da svared den Herre: „Jeg selv en Komning er,
Og Alt, hvad I begjærer, jeg gjøre vil for Der,
Jeg fødtes til Beskytter for undertrykte Mænd
Og værgeløse Qvinder, vi sees vist igjen.“

Saa hilsed han venlig og svandt bag Buss og Krat,
Hun efter ham stirred igjennem Skovens Nat,
Hun sagde ved sig selv: „Der var det i hans Die,
For hvilket mod min Villie jeg maatte mit Hoved bøie.“

Men Falken steg i Luften, den fulgte ham paa Bei,
Hun tankesuld bortvandred, dog vidste hun ei,
At nu hun havde fængslet med Elskovens Baand
Den Herre, der holdt det hele Danmark i Haand.

Kongen besøger Lovelil og hendes Broder.

Kong Bolmer jager den lette Kaa,
 Det var ved Vintertide,
 Han fanger de Dyr baade store og smaa,
 De Timer saa sagtelig glide.

Han beder Hare, han beder Hind,
 Ei kan han den Jomfru glemme.
 Tilfidsst han træder i Borgen ind,
 Hvor Lovelil havde hjemme.

Han siger: „Jeg jaged paa vilde Sti,“
 — Hans Barm den banker urolig —
 „Da kom jeg, Hr. Henning, Din Borg forbi,
 Thi vilde jeg see Din Bolig.

Jeg veed, I seiled fra Rygens Strand
 Til Sjællands blomstrende Enge.
 Man priser, Hr. Henning, Din store Forstand,
 Dertil kan hos os vi trænge."

Han talte kun lidet med Lovelil,
 Han troede det bedst at tie,
 Han tænkte: „Tidt skrider man frem med Til,
 Hvor det var klogest at bie."

Snart var han alvorlig og snart han loe,
 Vel kunde sit Ord han vende,
 Han blev i Timer, han blev i to,
 Han blev til Dagens Ende.

Hans Stemme ligned den Tryllelyd,
 Der klinger i Dvergenes Sale,
 Hvad Andre vinde ved Sværd og Spyd,
 Det ofte han vandt med sin Tale.

Tilfidsst han sig vender mod Lovelil,
 Hun reiser sig fra sit Sæde,
 „At I og Jer Broder er komne hertil
 Det vorder os vist til Glæde."

Den Jomfru sig neier med smilende Mund.
 „Der Tale saa let monne glide,
 Dog hvisses det rundt fra Belt til Sund,
 At ei man paa den tør lide.“

Hr. Henning mæled: „Et Barn hun er,
 Hun kan ei beherske sin Tunge.“
 Men Kongen svarer: „Det gaaer mig ei nær,
 Hun taler, som Fuglene sjunge.“

Han siger: „I ligner en Lilie paa Dvift,
 Guds Engle bringe den Føde,
 Men Landet maa værges ved Kløgt og List,
 Hvis ei det skal trænges til Døde.

Der lyves saamangen Ridder paa,
 Med Klaffer er ondt at stride,
 De Herrer i Syden det vel forstaae,
 Fra dem kommer Danmarks Dvide.

De agted ei Kongens og Ketsfærds Bud,
 De meente, de her havde hjemme,
 Dem har vi drevet af Landet ud,
 Det kan de os aldrig glemme.

Bort Riges Grændse de voldselig brød,
 Og Landet de agted at dele,
 Men det skal siges, naar Bolmer er død,
 Han atter har samlet det Hele."

Saa talte den Herre dristig og snild,
 Han tænkte, det kunde dog hende,
 At Bolmer vandt det Elfskovspil,
 Hvis Lykken det saa vilde vende.

Han tænker: „I Morgen er atter en Dag,
 For Hestighed vil vi dæmpe,
 Vi bragte til Ende saamangen Sag,
 Skjøndt vi fore frem med Ræmpe."

I Lunden blæser den kolde Vind,
 Den Ganger i Stalden sover,
 Men Bolmer vender Hr. Hennings Sind,
 Saa han at tjene ham lover.

Og atter den Herre spøged og loe,
 De Timer saa sagtelig glide,
 Men da han naaede sin Kongebo,
 Da var det ved Midnatstide.

Valdemars Fæst.

Kong Bolmer havde bygget et Slot ved Bordingborg,
 Hvor ofte han sig hviled og glemte Verdens Sorg,
 Der vexled han med de Hofmænd saamangt et lystigt Ord,
 Der spiste hundred Riddere hver Dag ved hans Bord.

I Kongeborgens Haller de sad ved Vintertid,
 Der Væggene var af Marmor halv graa og halv hvid,
 Mens Pillerne høit sig løfted og delte sig i Grene,
 De ligned Skovens Stammer, forvandlede til Stene.

Heel mangen ædel Jomfru man der i Dandsen saae,
 Der dandsed og de Kæmper med Staalbrynier paa.
 Der blev de fagre Lilier med Ridderne befjendt,
 Og lønlige Luer blev i Hjerterne tændt.

Det var ved Vintrens Ende, heel nærved Baarens Tid,
 Af vinterligt Sneefog dog Marken var hvid,
 Da pleied Konning Bolmer hvert Aar at holde Fæst,
 Der samlede i Borgen saamangen ædel Gæst.

De kom paa alle Veie fra Nord og fra Syd,
 Alt fra den aarle Morgen hørte man Bjældelyd,
 De ædelige Fruer aged i gylde Rarm,
 Did kom og Jomfru Tove, hun frygted ingen Harm.

Der saae man og en Herre for Snildhed bekjendt,
 Hans Navn var Hr. Eckhard, han var fra Holsteen sendt.
 At lægge skjulte Planer med Kløgt han forstod,
 Han fulgtes af en Ridder, som ei var Kongen god.

Den Ridder hed Hr. Bendelbo, han var en tapper Mand,
 Hans Gangere de græssed ved Liimfjordens Strand,
 Han foer ei frem med Læmpe, han var en Herre bold,
 Han havde sønderhugget saamangt et Ridderstjold.

Han syntes bred om Brystet, heel fast mon han gaae,
 Hans Dine funkled dristig, hans Loffer vare graae,
 Hans stærke Glavind glimted som en Lynstraale klar,
 Det trængte gjennem Bernet saa let som gjennem Glar.

Men Ridder Eckhard stadsed, da han Kongegaarden saae,
 Den vogted hundred Kæmper med Sværd og Brynier blaae,
 Da sagde Hr. Eckhard: „Det er et fagert Slot.“
 „Ja“, svared en Dannerkæmpe, „Kong Bolmer bygger godt.

Han selv har Borgen grundlagt til sin og Landets Hæder,
 Sexhundrede Riddere han giver Kost og Klæder,
 Meer end hundred Landsker ham følge paa Vej,
 Og hvad han dem befaler, de negte ham ei.

Et Taarn han ogsaa bygged bag Slotsgaardens Vinde,
 Paa Spiret staaer en Guldgaaes, der dreier sig for Vinde;
 I Taarnet er der Celler med Jernbolte stærke,
 Hvorfor han det har bygget, det vil hans Fjender mærke.“

„At sige“, svared Eckhard, „hvis han kan fange dem;
 Men hvo er den Lilievand, som hisset træder frem?
 Hendes Kinder er som Roser, Barmen som Sneer,
 Som Maimaaneds Blomster er den Jomfru at see.“

Svared ham den Kæmpe: „Bed den tangklædte Strand
 Hun eier en Borg, hendes Broder er Kongens Mand,
 Han er nu vorden Hovding, vi høre hans Røst,
 Man siger, hun er født ved den pommerfke Kyst.

Hun eier megen Rigdom, i Floil gaaer hun flædt,
Man siger, at hun stammer af fyrstelig Væt,
De Solvkluffer klinge, hvor hendes Ganger gaaer,
Fire ere de Jomfruer, som børste hendes Haar."

Lovelilles Dands.

Den høie Dør sig aabned, Kong Bolmer fremtreen,
 Og skjøndt han ei var smykket med Guld og Edelsteen,
 Han ligned dog en Koning, som Ild var hans Blik,
 De Fruer og Jomfruer neied, hvorhen den Herre gik.

Ham fulgte tredive Hofmænd, der lytted til hans Røst,
 Om Armene bar de Ringe, dem skinned Guld paa Bryst,
 Foran den ædle Marskalk løfted en gylden Stav,
 Da Mængden veg tilside som et bølgende Hav.

Med mangen ædel Ridder talte den Herre god.
 Da Lovelil ham skued, hun rødmed som Blod,
 Hun traadte langt tilbage, dog mødtes deres Blik,
 Det var som et Solstik, der hurtig kom og gik.

Kong Bolmer førte Talen med megen Kløgt og Snilde;
 Snart traf hans Ord som Pile, snart som en venlig Rilde
 De risled mellem Blomster, han syntes vel tilfreds,
 Han satte sig blandt Ridderne, de stod om ham i Kreds.

Mæled da Ridder Folkvar, han stod ved Kongens Stol:
 „Der kommer Dronning Helvig, hun skinner som en Sol,
 Med alle sine Jomfruer hun sagtelig fremsfrider,
 Det er som et Tryllet, der gjennem Hallen glider.

See, min Drot, hvor sagert hende Guldfronen klæder,
 Og Edelstene glimte, hvorhen den Frue træder;
 Rappen af røden Fløiel er rigt med Guld belagt,
 Aldrig nogen Dronning var klædt i større Pragt.“

Da tænkte Konning Bolmer, dog sagde han det ei:
 „Hist skuer jeg en Jomfru, heel langt fra Helwigs Bei,
 Hun vænnere maatte tyffes, selv om hun var død,
 End den iiskolde Dronning med sin Guldfrone rød.“

Bludselig han sig reiste, han treen i Hallen ned,
 Ham ingen Hofmand fulgte, han iilskomt fremsfred,
 Indtil han naaede Pladsen, hvor Lovelille stod,
 Nysgjerrig Mængdens Blikke fulgte den Herre god.

Den Liliervand sig neied, han traadte hende nær
 Og sagde: „Følg mig efter, min Jomfru siin og kjær!
 Nei, frygt kun ingen Fjende, Du har en trofast Ven,
 Der vel Dig kan forsvare, hvor Du vender Dig hen.“

Saa fulgte hun den Herre med nedslagne Blik,
 De Ungersvende sulked, hvorhen den Jomfru gik,
 Men Kongen ilede fremad, han standsede ei, før
 Han naaede Dronning Helwig med alle hendes Møer.

Mæled da Konning Bolmer med stolt og dristigt Mod:
 „Her bringer jeg en Jomfru af det ædlest Blod,
 For Dyd hun vidt berømmes og for høviske Sæder,
 Fuldelig hun fortjener, at I viser hende Hæder.“

Da sagde Dronning Helwig: „I er mig kjær at see,
 Hvad Kongen befaler, det bør bestandig see,
 Ofte han rider ene med Falk og med Hund,
 Jeg hører, han har mødt Jer alt i den Bogelund.“

Af Guld en vægtig Kjæde hun tager af sin Arm,
 Og selv hun den hænger om Lovelils Barm,
 At sidde ved sin Side Fru Helwig hende bad,
 Dog vendtes hendes Benskab tilsidst til bittert Had.

Fru Helvig sig reiser, hun frem i Dandsen gaaer,
 Nær hende dandses Tovellil med udslagne Haar,
 Som en svævende Fugl hun i Dandsen monne glide;
 Tilfidsst hun dog standsed ved Konning Volmers Side.

Der blev en vældig Trængsel, hvor hun i Dandsen gif,
 Der brændte mangt et Hjerte, hvor hun vendte sit Blik,
 Da høstes der en Hvissen: „Det er som Vindens Gang,
 Naar den leger med Duggen og Græsset paa Vang.

Net aldrig saa man Dine med saa fager en Glæde,
 Og aldrig nogen Jomfru, der gif saa let i Dands.“
 — „Ja“, svared en gammel Kæmpe, han støtted sig til Sværd,
 „Langt meer end noget Kongespil er saadan Jomfru værd.“

Da sagde Ridder Bendelbo, han saa til Dandsen hen:
 „Vi trænger ei til Dandsere, men vel til stærke Mænd
 Og sværdvaante Kæmper, af dem har vi kun Faa,
 Og stedse blive de færre, medens Tiderne gaae.“

Spurgte da Dronning Helvig, hun hvilende sad:
 „Hvi er der saadan Trængsel om de Dandsendes Rad?“
 Gjensvared en Terne: „De see paa Tovellil,
 Hvor let hun kan sig vende ved Sang og Strængespil.

Det er, som naar om Natten i Fuldmaanens Skjær
 De Elverpiger danser bag Krat og bag Træer
 Og dreie sig som Taager, der jages af Vind."
 Det hørte Dronning Helvig med takkefuldt Sind.

Kong Baldemar og hans Gjester.

Fortsettelse.

I trende Dage varede den danske Konges Fest,
 Den ædle Marskalk sørged for hver indbudne Gjest;
 Af Spiiser og ædle Vine var Kongehallen fuld,
 Den rige Herre Bolmer da spæred ei sit Guld.

Der var stor Lyst og Gammen, der tænktes ei paa Sorg,
 De Vædleste med de Bedste bleve paa Kongens Borg
 Og stødtes der til Hvile, da Dandsen var endt,
 De Andre blev i Byen til Herberge sendt.

Da hød Fru Helvig Lovelil til sig blandt sine Moer,
 Hun sagde: „Vi see Jer gjerne, skjøndt ei vi saae Jer før;
 I være skal velkommen blandt os paa dette Slot.“
 Mæled de danske Kæmper: „Fru Helvig taler godt.“

Der redtes og for Hr. Vendelbo i Borgen et Leie,
 Han havde mødt Kong Bolmer tilforn paa Kampens Veie;
 Dog vilde ham Kongen vinde, thi han var kjæk og bold,
 Med hundrede Kæmper han red under Skjold.

Men denne Gang han bragte kun tyve Svende med,
 Ham sendte Jyllands Adels at byde Kongen Fred,
 Hans Svende troe ham fulgte, de traadte frem saa trygt,
 Deres Dine det viste, at ei de kjendte Frygt.

Tidt havde Jyllands Adels trodsset Danmarks Drot,
 Den sagde: „Han vil beholde for sig baade Land og Slot.“
 Derfor de mod Kongen havde stridt med væbnet Arm,
 Nu sendte de Ridder Vendelbo at mildne Kongens Harm.

Hr. Eckhard og Hr. Vendelbo da mødtes paa Veie,
 At begge ham gjested sammen, huede Bolmer ei.
 Dog venlig han dem modtog, han syntes glad og fro,
 Da sagde Ridder Eckhard: „Du skal ham aldrig troe.

Snart er hans Tale hvas, snart den Honning er liig,
 Men hvordan han den dreier, han vil bedrage Dig.
 Han har Jer længe kuet, han skatter Jer Land,
 Saalangt som Møller male til den tangklædte Strand.

Os han i Hjertet hader, skjøndt han kalder sig vor Ven,
 Alt, hvad til os er pantsat, han løser igjen;
 Han jager i vore Skove, han fischer i vort Vand,
 Hans Fader Kong Christopher var dog en bedre Mand."

— „Nei“, svared Hr. Bendelbo, „han var en ussel Drot,
 Ikke dog skal Bolmer os skille ved Borg og Slot,
 Men vilde han ei negte vor Adel dens Ret,
 Maatte vi selv det tilstaae, han hersker ikke slet."

Den næste Morgen tidlig stod Bolmer i Hal
 Imellem sine Gjester, han mælede: „Nu skal
 I ikke tage Hermelin men Staalbrynier paa,
 Ei smykke Jer med Silke, men med de Hjelme graae."

Min Borgegaard sig strækker heel bred og dertil lang,
 Der kunne de Heste løbe, der er ei Pladsen trang,
 De allerbedste Stridsmænd har ofte kæmpet der,
 Der vil i Dag vi lege med Spyd og med Spær."

„Ja“, svared Ridder Bendelbo, han var i Ord saa brat,
 „Den Leg er meget bedre end den, vi saae i Nat,
 Først vil vi høre Messen, dertil den Ottesang,
 Saa vende vi tilbage og prøve den Heltegang."

Hvad dem den Herre raadte, blev strax sat i Værk,
 De droge til Kirken i staaalgraa Pandserfærk,
 De sagde: „De Ord, han talte, var Guld og Penge værd,
 At høre Messen styrker baade Brynier og Sværd.“

Kong Bolmer blev paa Borgen, han fulgte dem ei,
 Han sagde: „Jeg bliver hjemme, det er for lang en Dei,
 Jeg lytter helst til Klokkelang fra Skovens vilde Sti,
 Og elsker kun den Munkelang, der snart er forbi.“

Ridderspillet.

Saa snart de atter stode bag Borgens høie Tind,
 Iled de stærke Riddere med kamplystent Sind
 Ud i Tegtergaarden, der strakte sig mod Bang,
 Der kunde de Heste løbe, der var ei Veien trang.

Hr. Vendelbo skred foran, han let i Sadlen sprang,
 Skjøndt klædt i tungen Rustning og med sin Landse lang.
 Da sagde Konning Bolmer: „Det var et dristigt Spring.“
 „Ei“, svared den Ridder, „det var en ringe Ting.

Hvo ei med Spær og Glavind, og klædt i Pandferringe,
 Som en flyvende Falk sig kan i Sadlen svinge,
 Han due kan til Kjøbmand, men ei til Baabenfærd,
 Ei sommer ham at bære det staalfarvede Sværd.“

Frem gif de Kiddere, de grebe de lange Spær
 Og stege paa deres Heste og red hverandre nær;
 Hjelmene vare blanke, de Ringbrynier blaae,
 De ædelige Fruer i Binduerne man saae.

Begyndte da de Kæmper den dristige Leg,
 Den mægtige Baabenlarm i Luften opsteg,
 Den hørtes over Vandet, den hørtes under Sky,
 Saa Fuglene forfærdedes, og Fiskene monne flye.

Kong Bolmer og hans Kæmper viste da dristigt Mod,
 De fegted mod de Fremmede, thi saa den Herre god
 Bestemte, det skulde være, de rede frem paa Nød,
 Den Drot og hans Hofmænd de skiltes sjelden ad.

Den Herre selv dem førte med Kløgt og Forstand,
 Hans graaspættede Ganger var født i Spanieland,
 Den var den allerbedste, der græssed ved Aa,
 Den kjendte hans Stemme, den kunde ham forstaae.

De hugged med Glavind, det var, som Luften sang,
 Taarnene gave Gjenlyd, og Borgmuren klang,
 Fra Skjoldene sprang Gnister ved Sværdenes Slag,
 De sønderbrudte Landser sprang over Borgens Tag.

Saamangen ædel Ridder fra Sadelbuen sank,
 Og mangen herlig Adelskjelm, der før skinned blak,
 Kløvedes af de Sværde, den mørknedes af Blod;
 De Hjelmbusse traadtes under Gangernes Fod.

Guldsfarvede Skjolde, med Edelsteen belagt,
 Splintredes i Stykker ved Landsjernes Magt,
 Da sagde Ridder Vendelbo, den Helt med Lokker graae:
 „At lege med Sværd og Landsjer de Hofmænd forstaae.“

Han gjorde saamangen Ridder af Kamplegen træet,
 Hans Dine de lyfte gjennem det Hjelmenet.
 Han knuste de Skjolde, han splintred de Spær,
 Over hans Bæse vaied tre ravneforte Fjær.

Tilfidsst han greb en Landse, forfærdelig og lang,
 Mod Borgens Port han kasted den, det gav en vældig Klang,
 Da brast de tunge Laase, op sprang den Dør saa stærk,
 Da meente de Kæmper, det var et Helteværk.

Dog saae de til Kong Bolmer, den Herre stolt og fast,
 De meente, han vilde vredes ved dette Landskæft,
 Men han sad ganske rolig paa sin ædelbaarne Hest,
 Han sagde: „Man hente Smeden, han læger den Bunde bedst.“

Men da nu Solen daled paa den vestlige Sti,
 Raabte den Drot behænde: „Nu er vor Leg forbi.“
 Ugjerne sprang de Stridsmænd af Gangerne ned,
 Men var ei Mørket kommet, var Kampen bleven ved.

Saa greb Konning Bolmer en Guldfjæde svær
 Og nærmed sig Hr. Bendelbo ved Fallerne's Skjær,
 Og hængte den om hans Nakke, det var en herlig Krands,
 Perler og ædle Stene forhøiede dens Glæds.

Han sagde: „Hr. Ridder, I er en farlig Mand,
 En mere vældig Stridshelt ei findes i vort Land;
 Vort Spær kan knuse Jern, som var det Bøgeris,
 Visjelig I fortjener at bære Kampens Priis.“

Han svared Ridder Bendelbo: „I tale saadan ei,
 Jeg har vel kjendt de Stridsmænd, der bedre var end jeg.
 Men det er længe siden, thi Tiderne gaae,
 Og de, som da var unge, have nu Lokker graae.“

Da mæled atter Kongen: „Den Leg skal længe mindes,
 I Dag har vi prøvet, hvor gode Kæmper findes,
 Om end de kunne vore ved Nordhavets Strande,
 Eller de skulle hentes fra fremmede Lande.

Ville de holde sammen, der rundt i Landet boe,
 Dg være vort Danmark mod Udlandet troe,
 Da Riget end skal stande, naar vi længst er død,
 En Falk er kun liden og dog til Seier født."

Saa samledes i Hallen de ædle Riddersmænd,
 Fru Helvig var der ikke, hun var ei Kampens Ven,
 Dg heller ei Hr. Eckhard, men Lovelil man saae,
 Liig Morgenstjernen deilig paa Himmelen blaa.

Saa mellem de andre Stjerner stod den Jomfru skjær;
 De neied sig alle, da Kongen kom dem nær.
 Saa satte sig de Gjester ved Bordet i Rad,
 De ædelige Fruer mellem Ridderne sad.

Den stærke Viin i Bægerne fast som i Strømme randt,
 Kong Bolmer drak kun lidet, han dertil var vant;
 I Højsædet sad han med Staalbrynne paa,
 Det lyfte som Lynglimt, hvorhen den Herre saae.

Han bød Ridder Wendelbo at træde til sig hen,
 Han sagde: „Seg ønske at have Jer til Ven,
 Gjerne med Syllands Adels jeg nu vil slutte Fred
 Dg lover at forglemme, hvad forhen er skeet."

Han sagde: „Hr. Ridder, I er en ærlig Mand
 Og ønsker ei, at Danmark slides af Ulvetand,
 Hvis I for os vil kæmpe og være Landets Skjold,
 Da skal vi det vel frelse fra Udlandets Bold.“

Hvad meer de Herrer talte, det er mig ei bekjendt,
 Tilslidst da de skiltes, og Maaltidet var endt,
 Sagde den Drot til Tove: „Hvis Du mig glæde vil,
 Saa synger Du nu en Vise til Guldharpens Epil.“

Den Lilievand rødmer, hun Guldharpen slaaer,
 De Riddere da syntes, at Vinter blev til Vaar;
 De lytted til den Harpeleg, de lytted til den Sang,
 Da syntes det dem Sommer, skjøndt Snee laae paa Bang.

Fru Helvig hørte Sangen fra Hallen, hvor hun sad,
 Hun spurgte: „Hvorfra kommer det selsomme Dvad?“
 Gjensvared den Terne: „Det er Fru Lovelil,
 Der Guldharpen slaaer, mens hun synger dertil.

Det ligner de Sange ved Juldmaanens Glands,
 Som Dvergene quæde til Elverpigens Dands.“
 Da lytted Fru Helvig, til Sangen var endt;
 Men hvad hun dengang tænkte, det blev kun seent bekjendt.

Herr Eckhard og hans Planer.

Den næste Morgen jaged Kong Bolmer under D,
 Ham fulgte mangan Ridder samt mangan deilig Mo.
 De rede paa høie Heste paa den sneedækte Bei;
 Dronningen hørte Messen, hun elsted Jagten ei.

Tidlig ved første Hanegal, før Munkene holdt Bøn,
 Hr. Eckhard blev kaldet til Kongen i Løn,
 De Hofmænd lytted udenfor, dog Alt var længe tyst,
 Omsider hæved Bolmer sin stærke Kongerøst.

„Betænk, hvad I forlanger“, mæled den høie Drot,
 „I vilde stille Danmark ved Fyen og Riberslot,
 Med Brand I trued Odense, dog har sig Lykken vendt,
 End Odense vi eier, og Byen er ikke brændt.

De Panter, jeg har indløst, høre nu Danmark til,
 Dem faaer I ei tilbage ved List og Rænkespil,
 Og heller ei de Borge, jeg vandt ved Lov og Dom,
 Selv om I der har hersket, før jeg til Verden kom.

Mit Baaben er en Løve, dertil et liggende Skjold,
 Det kan jeg fuldtvel reise, naar jeg gjestes med Bøld;
 Ja, havde jeg ei standset Bert gamle falske Spil,
 Da var der ei længer nu noget Danmark til."

Hvad Ridder Eckhard svared, de Hofmænd ei forstode,
 Han blev fra Bagten hjemme, han var ei vel tilmode,
 Heel tankefuld han sad med Haanden under Kind,
 Da traadte den unge Ditlef, hans Svend, i Hallen ind.

"Min Herre, hvi rider I ei Kong Bolmer næst,
 Hvi sidder I tilbage som en foragtet Gjest?
 I tidt har viist mig Tillid, I veed, jeg er Ier tro,
 Saa siig, hvi her I sidder som i en Munkbo."

Da svared Ridder Eckhard: „Bisselig var det bedre,
 Om Konning Bolmer hviled i Muld hos sine Fædre,
 Ham har den lede Djævel nu gjort til Danmarks Drot;
 Han vil for sig alene besidde Land og Slot.

Alt hvad til os er pantsat ved Danmarks hvide Strand,
 Det vinder han tilbage, man veed ei selv hvordan,
 Alt ham de valgte til Konge, det blev vor Storheds Grav,
 Han vil alene raade fra Sund til Vesterhav."

— „Ja“, svared den unge Ditlef, „vi kjende vel hans Rygte,
 Der er ei den paa Jord, som vi mere maa frygte;
 Thi selv naar Land og Borge han synes at give hen,
 Saasnart sig Lykken vender, han tager dem igjen."

Gjensvared Ridder Eckhard: „Du kjender ham ei slet,
 Heel kunstig kan han flette sin Tale som et Net,
 Snart er hans Ord heel hvass, som det skarpeste Staal,
 Snart smutter han Dig af Haanden, fast som en smidig Aal."

Hvile han ikke kjender og lader ei Andre No,
 Nu har han ogsaa fristet Hr. Peder Bendelbo,
 Hemmelig alt de samles, jeg veed det ganske vist,
 Jeg frygter, han er daaret af Dankongens List."

Fra Thyen er vi fordrevne ved en svigefuld Pagt;
 Alle de fyenske Byer er under Danmark lagt,
 Ewigter nu Hr. Bendelbo og følger Bolmers Hær,
 Da miste vi og i Thyland, hvad end vi eie der."

— „Ja“, svared den unge Ditlef, „skal atter med Fred
 I Danmark vi herffe, maa han fra Thronen ned,
 Alt er det engang hændet, og det kan stee igjen,
 At Danmarks Konge fanges af udlændiske Mænd.“

„Du veed“, ham svared Eckhard, „jeg tidt har tænkt derpaa,
 Dog vogte ham hans Kæmper, hvorhen han monne gaae,
 Ham vogte hundred Slavind ved Nat og ved Dag,
 Ditlef, min gode Væbner, det bli'er en farlig Sag.“

— „Dog tidt han rider ene bag Birk og Bøgeriis,
 Ei er han da forsigtig, endstjøndt han kaldes viis,
 Han rider uden Følge med Høg og med Hund,
 Da beder han den tamme Hind alt i den Rosenlund.“

— „Derjom alt Andet glipper, vi prøve kan derpaa,
 Men denne Gang, min Ditlef, ere vi altfor saa,
 Dog har med Lybek og Gulland han nylig yppet Tvist,
 Kan de ham overvinde, behøves ei vor List.“

Jagten..

Under de høie Bøge var hugget mangen Sti,
 Der red Komning Bolmer med sit Følge forbi;
 De vilde Dyr i Skoven ei glæded sig derved,
 Den jagtlystne Skare lod dem kun liden Fred.

Foran de ædle Gjester red Danmarks høie Drot,
 Staalbuen at spænde forstod den Herre godt,
 Kjølver og lette Pile fløi gennem Skovens Net,
 De bladløse, Bøge kun skjulte Vildtet flet.

Solstraalerne blinked i Luften klar og blaa,
 Paa alle Veie speided de Sporhunde graae,
 Bønderne gik i Rækker og gjente Vildtet til,
 Da begyndte de Jægere det lystige Spil.

Herlig klang i Skoven de gyldenblanke Horn,
 Mens Hundeglammet gjenløb fra Krat og fra Torn,
 De Riddere sig spredte bag Bust og høien Bøg,
 De jaged kun med Mynder, men ei med flyvende Høg.

De ædelige Fruer dem fulgte med Lust,
 De blanded deres Stemmer med Jægerens Røst,
 Sadlerne vare spændte med silkehvide Baand,
 Med Sølvvertøilen leged da saamangen fager Haand.

Hundeglammet opsteg høit under vilden Sky,
 Ei vidste Hjorten og Hinden, hvorhen de skulde flye,
 Daadyr og letten Hare kunde sig ikke skjule,
 Pilene sloi i Luften, liig rovløstne Fugle.

Lovelil den Fagre, heel nærved Kongen red,
 Sig løste hendes Fletninger, de faldt i Binden ned,
 Da slagred over Skuldrene det udslagne Haar,
 Liig guldfarvede Skyer, der bagved Solen gaaer.

Hun sad heel rank paa Hesten, heel kjæf var hendes Aand,
 Da spændte hun sin Bue med hviden Jomfruhaand
 Og sigted mod et Raadyr, som flygted med Vil,
 Da sank det til Jorden for den vingelette Piiil.

Kong Bolmer smiled venlig, han tænkte ved sig:
 „Blandt alle Verdens Qvinder hun passer bedst for mig.“
 Han sagde: „Favre Jomfru, I har Lykken til Ven,
 I fejrer uden Moie, hvor I Jer vender hen.“

Hvorlænge Jagten vared, har Ingen mig fortalt,
 Ei heller kan jeg sige, hvormeget Bildt der faldt,
 Dog hviffed en gammel Jæger, han syntes lidet fro:
 „Skal alle Dyr da ffydes, som her i Skoven boe?

Hvis saa de vilde færdes endnu i Dage tre,
 Da fik man i Skoven ingen Hjort meer at see,
 Daadyr og letten Hare, Alt blev ødelagt,
 Gud frelse de gode Skove fra denne vilde Jagt!“

Til Kongeborgen atter det lange Følge red,
 Gjennem de Hestedæfner trængte Gangernes Sved;
 Da sagde de Riddere: „Det var en herlig Fest,
 Men denne Dag paa Jagten, den var dog allerbedst.“

— Fru Helwig saae fra Vinduet i Borggaarden ned,
 Hvor Lovelil den Dagre ved Kongens Side red;
 Da smiled hun heel selsomt, hun bort fra Vinduet gaaer,
 Hun sagde: „Jomfru Tove heel mangan Kunst forstaaer.“

Saa sprang de stolte Riddere fra Gangerne til Bord,
 Dem førte den ædle Marskalk til det kongelige Bord,
 Hvo sammen vilde blive, de skiltes ei ad,
 De ædelige Fruer mellem Ridderne sad.

Den stærke Viin i Bægerne fast som i Strømme randt,
 Kong Bolmer drak kun lidet, han dertil var vant,
 I Høisædet sad han med Sagtflødning paa,
 Det lysned som Lynglimt, hvorhen den Herre saae.

Man skued og Hr. Eckhard ved Dronningens Side,
 Hvad hemmelig de talte, fik Ingen at vide;
 Hendes Kinder vare blege, hun syntes tankesfuld,
 Da leged atter Lovelil paa Harpen af Guld.

Fra Dronningens Side Hr. Eckhard ikke veg,
 Men Dankongen lytted til Lovelilles Leg;
 Et Blik dog han kasted til Helvig saa brat
 Som Lynet, der tændes og slukkes i Nat.

Tilfaldt til Jomfru Dove Hr. Henning nærmed sig,
 Han sagde: „Lovelille, Kong Bolmer elsker Dig.“
 Gjensvared den Jomfru: „I tale dog ei saa!
 Den Tro han gav Fru Helvig, vist aldrig brydes maa.“

— „Dg dog min fævre Søster, Du er af Fyrsteblood,
 Fru Helvig selv ei stammer af ædlere Rod,
 Dg vel det kunde hændes, hvis Dronningen var død,
 At Du maatte bære hendes Guldkrone rød.“

Da reiste sig den Jomfru med blusfende Kind,
 Hun ilede gjennem Hallen som den flygtige Hind,
 Hun vilde ham ikke høre, men hvad der meer er hændt,
 Dg hvad de siden talte, det er mig ei bekjendt.

Fru Helvig.

Fr. Eckhard og Fru Helvig heel tidt hinanden saae,
 De mødtes tidt i Hallen, naar Mørket faldt paa,
 De mødtes og i Lunden paa den eensomme Bei,
 Men Dankongen lod, som han mærked det ei.

En Aften da Fr. Eckhard hos Dronningen sad,
 Han hviffed: „Eders Herre gjør Jer nok lidet glad;
 Dog stol paa Jer Broder, der ved Elfen har sin Bo,
 Dertil paa Holsteens Grever, de er Jer huld og troe.

Hvis I da mærker Noget til Dankongens Spil,
 I bør det ei fordølge, men skrive dem det til,
 Og vil I da blot lyde vort hemmelige Raad,
 Visjelig skal vi standse Jer Kummer og Graad.

Jer Andagt og Jer Guds frygt er vidt i Landet kjendt,
 Men med Kong Valmers Fromhed er det nok slet bevendt,
 Og turde han det vove, han lagde Kirken øde,
 Han raner ofte Kalk og Døp for sine Mænd at føde."

Sukkende svared Helvig: „Det tidt mig voldte Sorg,
 At sanke Guld og Rigdom, at vinde Slot og Borg,
 Derefter kun han higer, kun Gæt han tænker paa,
 At samle det delte Danmark, hvordan det saa skal gaae."

Svared Hr. Eckhard listig: „Han tænker Gæt endnu,
 At tale med Fru Dove, dertil staaer hans Hu,
 Sfeer det ei ved Dagslys, det sfeer ved Midnatstide."
 Da blev Fru Helvigs Kinder som et Rindklæde hvide.

Hun reiste sig og ilede til Vinduet hen;
 Hun sagde: „Der seer jeg Kongen, han rider ud igjen,
 Hvor rider han saa silde, jeg kan det ei forstaae?
 Er det nu Tid at jage, da Natten falder paa?"

— „I ligner de tauske Stjerner paa Himmels Bei,
 I gaaer Jer stille Bane og taler derom ei,"
 Saa mælede Ridder Eckhard, „det er Jer vante Skif,
 Dog læser jeg skjulte Tanker i Jert tindrende Blik.

Kong Bolmer, Eders Herre, har vist en stor Forstand,
 Muligt, at dog han finder i Jer sin Overmand,
 Han bruger mange Kunster, han kjender mangen List,
 Dog i den Kunst at tie I overgaaer ham vist."

Pludselig udbød Helvig: „Jeg er vel nødt dertil,
 Jeg maa min Tanke skjule, dog nu jeg tale vil:
 Hun eller jeg maa falde, nu Ordet er sagt,
 Hun har omspundet Kongen med farlig Tryllemagt.

Der gives stærke Mener, fastes de for vor Fod,
 Det næsten er umuligt at staae dem imod,
 Dem har hun lært tilvisse, dem monne hun forstaae,
 Bliver hun her i Danmark, maa jeg til Grunde gaae."

Gjensvarede Ridder Eckhard: „Det er en farlig Sag,
 Hr. Henning hende vogter ved Nat og ved Dag;
 Mens Kongen er i Leding, Henning hans Hovedsmand
 Skal blive her tilbage og værne Sjællands Strand.

Mig følger kun min Væbner og dertil tvende Mænd;
 Men hvis I kan vente, til jeg kommer igjen
 Med flere stærke Kæmper, og I mig hjælpe vil,
 Muligt kan da det lykkes, hvad Eders Hu staaer til."

Ham svared Fru Helvig: „Hun her ei blive kan,
 Gift hende med en Træl, der boer i et andet Land!
 Dog jeg maa synes reen og for Mistanke fri,
 Det kunde blive farligt, hvis jeg blanded mig deri.“

— „Naar Volmer først er borte, kan hun ei skade Dig,
 Men vender han tilbage, da stol kun paa mig!“
 Saa mæled Ridder Eckhard, han Hallen forlod,
 Det syntes, som Kong Volmer ei deres Færd forstod.

Da mødte Herr Eckhard Ditlef, sin gode Svend,
 Han sagde: „Vi har ved Hoffet endnu dog en Ven,
 Saa figer et gammelt Ordsprog: Mands List er vel behænde,
 Men Dwindelist er større, thi den er uden Ende.

Muligt dog det Ordsprog vil denne Gang slaae feil,
 Lovelil vil hun fange, det klare Jomfruspeil,
 Dog vi vil fange Kongen, det er et bedre Spil,
 Og uden at hun veed det, skal hun hjælpe dertil.

Thi uden Guld og Pendinge ei vindes denne Krig,
 Men Helvig eier Skatte, hun synes meget rig,
 Seg vil da samle Stridsmænd i Thydsfland, mit Hjem,
 Men det er saare billigt, at hun betaler dem.“

— Fru Helvig lod en Troldqvinde hente til sin Borg,
 Ei heller for hende hun dulgte sin Sorg,
 Da neied sig og sagde den alderstegne Qvind:
 „Vel kjender jeg den, der kan vende Kongens Sind.

Jeg kjender vel en Mester, han Kunsten forstaaer,
 I Bælskland han fødtes, heel Meget han formaaer,
 Paa Vindens Hest han rider over Krat, over Torn,
 Han seiler over Havet paa Elsdhyrets Horn.

Dg han kan vende Veiret blot ved sin Stemmes Klang,
 Dg han kan standse Stormens og Stjernernes Gang
 Dg lære Skovens Ulve at trække Bondens Plov.“
 — „Ja“, svared Fru Helvig, „jeg har alt hørt hans Lov.“

Hegen spaaer Kong Baldemar.

Kong Bolmer rider ved Maaneglands,
 Ham standser en gammel Dvinde,
 „Vel mødt“, hun siger, „Du Danmarks Drot!
 Alt under de tusende Linde!

Vel mødt“, hun siger, „Du Danmarks Drot!
 Ved Maanskin og Midnatstide,
 Saa gjerne jeg Dig Din Skjebne spaaer,
 Ifald Du den lyster at vide.

Saa gjerne jeg Dig Din Skjebne spaaer,
 Du drages det vel til Minde!
 Net aldrig Du træder saa vild en Sti,
 Alt ei Du skal Veien finde.

Net aldrig Du træder saa vild en Sti,
 At Du skal Veien glemme,
 Net aldrig flyver en Fugl saa høit,
 Du kan den fuldtvel tæmme.

Net aldrig flyver en Fugl saa høit,
 At ei Din Piiil den naaer,
 Og aldrig Du finder det krumme Jern,
 Som ei Du at rette forstaaer.

Og aldrig Du finder det krumme Jern,
 Som ei Du rette kan,
 Og mødte Du Keiseren selv i Rom,
 Du er saa god som han.

Og mødte Du Keiseren selv i Rom,
 Du er jo vel hans Ege,
 Der er ei den Ridder i Danmark til,
 Som ei for Dig maa vige.

Der er ei den Ridder i Danmark til,
 Hvis Mod Du ei kan bise,
 I Alting er Dig Lykken god,
 Hvorhen Du vender Dit Die.

I Altid er Dig Lykken god,
 Dog Et jeg vil Dig raade:
 Vend aldrig Din Hu til Slegsfredqvind!
 Det bliver Dig ei til Baade.

Vend aldrig Din Hu til Slegsfredqvind!
 Hun bliver Dig til en Snare
 Og volder Dig Kummer og Sorg og Spee
 Og sætter Din Sjæl i Fare.

Hun volder Dig Kummer og Sorg og Spee,"
 Saa sang hun ved Midnatstid,
 Da svared den Herre: „Jeg vel kan see,
 Fru Helvig har sendt Dig hid."

Baldemar beiler til Lovelille.

Eng og Ager grønnebes, der blomstred Bøg og Riis,
 Skovduen og Gjøgen de sang paa vante Viis,
 Og Stæren sløited liflig, det var ved Pindsetid,
 Hvidtjørnen var at skue som Sneen saa hvid.

Herr Henning var ei hjemme, han red i Kongens Bud,
 Da vandred Jomfru Lovelil ad Slotsporten ud,
 Hun satte sig ved Borgen, nærved en Rosenhæk,
 Der snoede sig bag Blomster den rislende Bæk.

Den ligned en Sølvtraad, spunden under Jord,
 For at flettes i det Bælte, der sig om Sjælland snoer,
 Der sad den fagre Jomfru med Haand under Kind,
 Da saae hun Kong Bolmer ved den lysgrønne Lind.

Hun reiste sig hurtig, hun rødmed som Blod
 Og neied sig for Kongen, da sagde den Herre god:
 „Heel fager er den Bæk og de blomstrende Trær,
 Dog fagrere den Jomfru, som stander dem nær.

Jeg drager nu i Leding, de Kjøbmænd i Hardervig
 Og Lybek og Venden os true nu med Krig,
 Og Bæverlauget i Bisby os gjeste vil med Bold,
 Bævspolen dog ei knuser saa let mit gode Skjold.“

Han sagde: „Jeg har Skibe, bygget med stor Forstand,
 Som Stormfugle trodse de det oprørte Vand,
 Men blæser Børen gunstig, og er den ei for svag,
 Seile de tredive Mile selv i en Vinterdag.

Paa Strømmen og paa Vinden forstaaer jeg mig vel,
 Og Vandbølgens Beie har ofte bragt mig Held,
 Dog vil det noget vare, en Sommer vil gaae hen,
 Før jeg tilbage vender og seer Dig igjen.“

— Hun svared: „Gud skjenke Jer saamangen Time blid,
 Som Stjerner, der følges ad i Midnattens Tid,
 Gud skjenke Danmarks Rige saamangt et Seiersaar,
 Som Pilen har Blomster i den tidlige Vaar.“

Han sagde: „Dovelille, jeg farer ei med Svig,
 Jeg Noget har paa Hjerte, som jeg vil sige Dig,
 Jeg kan ei reise bort, før jeg Ordet har sagt,
 Du fanget har Kong Bolmer med Elskovens Magt.“

Hun svared: „Min Herre, I tale dog ei saa!
 Ver Trostfab til Fru Helvig vist aldrig brydes maa.“
 Han sagde: „Fru Helvig har aldrig gjort mig glad,
 Tidt fyldte hun mit Hjerte med Bitterhed og Had.“

Aldrig kan hun trættes af Messer og Psalmesang,
 Og aldrig hun finder nogen Præken for lang,
 Men hørte hun end daglig de Kirkemesser ni,
 For hevgjerrige Tanker, hun blev dog ikke fri.

At spinde falske Rænker nu hun ogsaa har lært
 Af Edhard fra Sachsen, det er mig meget hjært,
 Jo mere hun sig blander i mine Fjenders Svig,
 Desdybere skal hun falde til Gavn for mig og Dig.“

Han sagde: „Dovelille, hvis Du vil elske mig,
 Jeg selv og mine Borge skulle da tjene Dig,
 Og naar Fru Helvigs Rænker har voldet hendes Fald,
 Skal Du Guldfronen bære i Dannebergens Hal.“

Hun svared: „Jeg stammer af kongelig Rod,
 Langt heller vil jeg døe, end besmitte det Blod,
 Hvoraf jeg ud er sprungen; saa hjælpe mig Gud!
 Du favner mig aldrig, før jeg vorder Din Brud.“

Da tænkte den Herre: „Hun er en ædel Kvinde,
 En velbefæstet Borg, heel vanskelig at vinde,
 Dog strax at tabe Modet var aldrig Bolmers Sag,
 Der kommer vel engang en bekvemmere Dag.“

Han sagde: „For Ingen paa Jord jeg bøied mig,
 Dog nu jeg mig bøier, Lovelille, for Dig,
 Jeg giver Dig til Afsted mit kongelige Ord,
 Hvis Gud vil mig hjælpe, Du herske skal i Nord.“

Saa hilsed han med Haanden, saa gif den Herre væk,
 Hun satte sig atter ved den rislende Bæk,
 Og lytted igjen til den underlige Sang,
 Hun sagde: „Mit synes, jeg har drømt det engang.

I Drømme vi skue med indadvendt Blik,
 Hvad aldrig i Dagslyset Ord og Stemme fik,
 Der hvile mange Tanter i Drømmenes Dyb,
 Ukjendte for Lyset som Havbundens Kryb.“

Hjemkomsten.

Kong Bolmer havde seiret, Bisby var ødelagt,
De vendiske Stæder skjalv for Kongens Magt.

Saa seiled han tilbage paa Bølgen den blaa,
En stor og sjelden Rigdom man i hans Bærge saae.

Guld og ædle Smykker af hoi og sjelden Værd,
Dem havde han vundet ved sin dristige Færd.

Smykker, der glimtede som Solen i Vaar,
Dg Floil og Skarlagen og Zobel og Maar.

Dg silkehyede Klæder og kunstigskaarne Kar,
Dg indiske Stene, Akenodier af Glar.

Dg udhugne Billeder og hviden Hermelin,
Dg staalblanke Brynier og det fineste Liin.

Dg Filsbeen og Ibenholt og Rav og Koral,
Dg Berler, der var hentede fra Havfruens Hal.

Det kunde man nu samlet hos Dankongen see,
Han havde Gulland vundet i Træfninger tre.

Ham hjalp den ædle Ridder Herr Peder Vendelbo,
Han stred nu ved hans Side og var ham huld og tro.

Dog tænkte han i Hjertet: „Det var en egen Krig,
Men derfor maa Kongen svare, det ei vedkommer mig.“

Den Vinter holdt Kong Bolmer heel mangan herlig Fest,
Der var ham Lovelille den kjæreste Gjest.

Heel venlig hende hilsed og hans kongelige Liv,
Dog ønsked hun hemmelig at spille hendes Liv.

Hun smykked hendes Haar med det klareste Guld,
Dog ønsked hun hemmelig, hun laae i sorten Muld.

Det lod og som Kong Bolmer sin Dronning havde kjær,
I Hallen heel ofte de sad hinanden nær.

Dog sagde han til Tove: „Om Du vil hende troe,
Det er som Du vil træde paa Vand og trøffet Bro.“

At vinde den Jomfru, dertil stod end hans Hu,
Dog tænkte han, „det er ei paa Tiden endnu.“

Han robed vel sin Elskov, naar i Lynden de gik,
Dog sjelden med sin Tunge, heel ofte med sit Blik.

— Fru Helvig havde ventet alt i Maaneder tre,
I Ingen af dem lod Herr Eckhard sig see.

Da bad hun til Himlen saamangen ivrig Bøn,
Og talte desuden med den Troldqvind i Løn.

Hun hentede hendes Mester, i Hallen han stod,
Han sagde: „De himmelske Lys er os imod.

Før de vandrende Stjerner paa Himmelen blaa
Sig gunstig forbinde, kan jeg Intet formaae.

Thi Lykken beroer paa Diebliffets Magt.“
Alt hvad de dengang talte, det blev til Bolmer sagt.

Skriftemaaset.

Verdens Frelser var opstanden,
Folket sig med Andagt bøied,
Thi det var en Paasfemorgen,
Alle Kirkens Klokker klang.

Blaae og gyldenrøde Smykker
Om det høie Alter svæved,
Mens de hvide Seiersfaner
Under Loftets Hvælving hang.

Mange Lys i Kirken brændte,
Fire for hver Helgens Billed
Hundred for den høie Jomfru
Og for den opstandne Gud.

Solens gyldenblanke Luer
 Glimted gennem Østens Vindue,
 Trængte frem som Seierherrer,
 Der fra Himlen bragte Bud.

Psalmesang og Orgeltoner
 Svæved, som en Hær af Aander
 Gjennem Kirkens lange Gange
 Med usynligt Bingeslag.

Sangen lød om Himmels Herre,
 Der mod Dødens Magter kæmped,
 Seired over Synd og Smerte
 Og opstod paa denne Dag.

Lovelil i Kirken traadte,
 Svøbt i forten Silkeklæde,
 Der den smalle Midie dækked
 Og det høie Jomfrubryst.

Gensom gif hun uden Følge,
 Reied dybt for hver en Helgen,
 Bad en Bøn til Himmels Dronning
 Med en sagte, stille Røst.

Gled saa til Sakristiet,
 Knæled der i Skriftestolen,
 Taarebadet, fjern fra Mængden,
 Hvissed hun med blegen Mund:

Om en Ild, der lønlig brændte,
 Som ei Bievand kunde slukke,
 Som ei Bønner kunde dæmpe,
 Dybt i Hjertets stille Grund;

Om en aldrig standset Vængsel,
 Om en Leg af Lyst og Smerte,
 Om en Drøm, der Hjertet lokked
 Meer end Baar og Fuglesang.

Saadan hvissed, saadan talte
 Dybt i Støv den blege Jomfru,
 Længe ventede hun paa Gjensvar,
 Da tilsidst en Stemme klang:

„Vend tilbage, vend tilbage
 Over Sø og saltet Bove,
 Til den D, hvorpaa Du fødtes,
 Hvor Din Barndoms Bugge stod!

Du maa flye, hvis Du vil seire
 Mod den farligste blandt Fjender,
 Han, som alt i Paradiset
 Har forgiftet Dvindens Blod.

Har ei Verdens høie Frelser
 I sin Dval det aabenbaret?
 Du forsæfte maa Dit Hjerte
 Fer hos Gud at finde Trøst.

Bed til Syndens Dervinder,
 Som i Dag steg op af Graven,
 At en Robbermure han bygger
 Mellem Dig og Verdens Lyst."

Saadan talte streng alvorlig
 Munkens til den blege Jomfru,
 Der for ham i Støvet knæled,
 Mens hun skjælvend ved hans Røst.

Luftbilledet.

Tankefuld den favre Jomfru
 Satte sig ved hviden Strand,
 Hvor de gyldne Solens Straaler
 Speiled sig med Glands og Bæven
 I det klare, sølvblaa Vand.

Var det kun et jelsomt Lustsyn,
 Gjøgleri af Skyens Aander,
 Var det Sandhed eller Drømme?
 Men hun syntes, at hun saae
 Dybt i Syd det fjerne Rygen
 Med dets Kirker og dets Taarne,
 Med Arkonas Mure graae,
 Hvilende paa gyldne Skyer
 I det klare Himmelblaa.

— Og hun hørte fjerne Toner,
 Liig et Dvad fra Hjemmets Strande,
 Medens Bølgen sagte hviffed
 Ved den blege Jomfrus Fod:

„Vend tilbage, vend tilbage
 Over Sø og saltet Bove
 Til den D, hvorpaa Du fødtes,
 Hvor Din Barndoms Bugge stod!“

Saadan hviffed Bølgens Stemme,
 Saadan Lustens Aander sang,
 Og det var, som om hun hørte
 Hjemmets fjerne Klokkelag.

Halvforglemte gamle Minder
 Kom da trækkende som Svaner,
 Der mod Nord i Vaaren drage,
 Og med store Vinger svinge
 Sig igjennem Lustens Flod.

Legesøstre fra sin Barndom
 Med de Blik, som Lysets Engle
 Skjenke kun til Ufkylds Alder,
 Benner, som hun længst forlod,

Saae hun i de gyldne Skyer,
Der, liig Paradisets Roser,
Mellem Jord og Himmel svæved,
Medens atter Sengen bæved,
Medens atter Bølgen hviffed
Bed den blege Jomfrus Fod:

„Vend tilbage, vend tilbage
Over Sø og salten Bove
Til den D, hvorpaa Du fødtes,
Hvor Din Barndoms Bugge stod!“

Lovelil taler med sin Broder.

Længe hviled i det Djerne
 Dybt i Sky det sjære Billed,
 Liig en gylden Barndomsdrøm,
 Dog tilsidst det svandt og blegned,
 Som en flygtig Sky, der svinder
 Hen i Luftens klare Strøm.

Lovelil, den fagre Jomfru,
 Sad endnu ved Strandens Bøer,
 Bleg i Kind, med Haand paa Bryst.
 „Ja,“ hun sukked, „jeg maa flygte
 Som en Træffugl bort i Høst,
 Til det Land, hvorfra jeg stammer,
 Hvor min første Drøm jeg drømte,
 Hvor de gamle Minder slumre
 Ved Arkonas Klippehyst.“

— Da sig nærmed hendes Broder,
 Der til hendes Tale lytted,
 „Hvad!“ han raabte, „det er Vanvid,
 Vil Du flye fra Danmarks Strand,
 Hvor Dig Glands og Hæder vente,
 Hvor en høitbegavet Konge
 Lægger for Din Fod sin Rigdom,
 Ja, sit Scepter og sit Land.“

„Af,“ hun svared, „jeg har skuet
 Høit i Sky det fjerne Rygen
 Med Arkonas Mure graae,
 Med de steile hvide Klipper,
 Dunkle Skove, høie Taarne,
 Med de velbekjendte Borge,
 Blinkende med Sølversløie,
 Hvilende paa gyldne Skyer
 I det klare Himmelblaa.

Barndomsvenner har jeg skuet
 I de fjerne Skyer staae,
 Vist det var et Tegn fra Himlen,
 Som jeg lyde skal og maa.“

Men han svared: „Det er Drømme,
 Vanvid har Din Hu forvildet;

Avindshyge, lumske Fjender
 Har Din Sjæl med Trolddom daaret;
 Hufst, at skjøndt Dig Kongen elsker
 Meer end al sin Magt paa Jord,
 Har han aldrig end Din Ufkyld
 Saaet med et dristigt Ord.

Her Dig Danmarks Krone vinker
 I sin Lue gyldenrød,
 Hisset boe kun Savn og Vængsel
 Og en ubemærket Død."

Og hun lytted til hans Tale,
 Fatted atter Haab og Mod,
 Dvæled end i Danmarks Dale
 Ved de blanke, klare Bænde,
 Nær ved Havets Sølvflod,
 Aldrig vendte hun tilbage
 Til den Ø, hvorpaa hun fødtes,
 Og hvor hendes Bugge stod.

Ringen.

De Stjerner blinke med Sølvversfjær,
 Høit over de drømmende Linde,
 Fru Helvig vandrer bag Skov og Træer,
 Kun efterfulgt af en Dvinde.

En Lygte bærer den Dvinde graa,
 De Stjerner blinke paa Bore,
 Kun lidet hun taler, tilsidst de naae
 Et Huus bag de natlige Skove.

De liste sig ind ad en Laage trang,
 Den Troldpvinde Veien kjender,
 Saa ile de frem ad en hemmelig Gang,
 Det lysner, hvor Gangen ender.

Sig aabner en Hal saa hvælvet høi,
 Hvor Flammer om Væggene spille,
 Der høres ei Larm eller mindste Støi,
 Alt er som i Graven stille.

Som Stjerner det blinker i Kuglen blaa,
 Der høit over Salen sig hvælver,
 I Midten et Marmorbord man saae,
 Fru Helvig i Hjertet skjælver.

Paa Væggen stod en vidunderlig Skrift,
 Tolv Billeder kunde hun ssee,
 Hvert Billed tolkede en egen Bedrift,
 Belyst af en flammende Lue.

Paa Bordet laae der en opslagen Bog,
 Men læse den kunde hun ikke.
 Det var, som hun skinted i hver en Krog
 En Aand med funklende Blikke.

Bludselig saae hun en Olding staae
 I Hallen ved sin Side,
 Hans Kinder var blege, hans Dine graae,
 Hans Haar vare skinnende hvide.

En Ring med Edelstene besat
 Han høit mellem Fingrene hæver;
 „Min Datter,“ han siger, „her er den Skat,
 Den Talisman, som Du kræver.

En underlig Magt i den Ring er lagt,
 En Magt, der vil dæmpe Din Smerte,
 Thi den kan betvinge den Stoltes Foragt
 Og tæmme det vildeste Hjerter.

Hvad enten Du bær den i Vests Skjær,
 Eller skjult for Menneffets Die,
 Den bringer dog den, Du meest har kjær,
 Til efter Din Hu sig at bøie.

Og Ingen saa stor, blandt Helte paa Jord,
 Og utvingelig fri vil Du finde,
 At ikke den Mand, som i Ringen boer,
 Kan bøie hans Hu til en Dvinde.

Og spottes hver Bøn af en Jomfru skjøn,
 Der ei til Kjærlighed kjender,
 Hun skjænker sin Veiler dog Elfskovs Løn,
 Naar Ringen han mod hende vender.

I Hjerternes Grund opdaged jeg fun
 En Magt, der kan Trolddommen boie,
 Det skeer, naaer Du hæver i Farens Stund
 Din Hu til Gud i det Høie."

— Men Lykken, der syntes Fru Helvig god,
 Hun aldrig paa Jord skal eie,
 Thi sagte med List og med dristig Fod
 Kong Bolmer har fulgt hendes Beie.

Han useet træder i Hallen ind,
 Den skjulte Gang har han funden,
 Han iler frem som den Midnatssvind,
 Der leger med Løvet i Lunden.

Og Ringen han griber med hurtig Haand,
 Han fæster den til sin Finger,
 Fru Helvig vorder saa bleg som en Aand,
 Den lønlige Sorg hende twinger.

Men Oldingen sukker: „Nu Magten er hans,
 De Timer saa sagtelig glide,
 Din Lykke sig nærmed i sunklende Glands,
 Hvi greb Du den ei i Tide?"

Dog Kongen mæler: „Du rømmer mit Land,
Før næste Dag er til Ende,
Et Skib skal Dig bringe til Thydsflands Strand,
Men Hexen lader jeg brænde.“

Det hjalp ei, at Helvig om Naade ham bad,
Til Baalet han Troldqvinden dømmer,
Men Helvig tier og skjuler sit Had,
Om Herven hun hemmelig drømmer.

Kongens Kjærlighed vinder Seier.

Om nu det var den Trolddom, der var i Ringen lagt,
 Eller det var Elfskovs og Kjærligheds Magt,
 Der paa Lovelil virked, dog siges det for vist,
 At hun for Kongens Villie sig bøied tilsidst.

Men efter den Time hun aldrig var fro,
 Og aldrig meer hun spogte, og aldrig meer hun loe;
 Kongen sig ængsted, han sin Gjerning fortrød,
 Han frygted, den skulde volde den Jomfru hendes Død.

Han sendte hende Hermelin og Skarlagens Klæder
 Og Perler og Klenodier og kostbare Kjæder,
 De allerbedste Skatte fra Gullands rige Kyst,
 Dog fandt den ædle Jomfru deri kun liden Trøst.

Den hvideste Silke blev lagt for hendes Fod,
 Han smykked hendes Midie med Rubinernes Blod,
 Han smykked hendes Haller med Narhvalens Tand,
 Dog sukked end i Stilhed den fagre Lilievand.

Han sagde: „Lovelille, Du sørge dog ei saa!
 Alt, hvad Din Hu begjerer, det skal Du ogsaa faae,
 Alt, hvad jeg Dig har lovet, det opfyldes skal,
 Guldtronen skal Du bære i Dankongens Hal.“

Hun svared: „Min Herre, det længe vare kan,
 Og da maaskee Jer loffer en anden Lilievand.“
 Gjensvared Konning Bolmer: „Nei, før jeg stifter Sind,
 Skal ved Jagthornets Klang Du standse vilden Vind.“

Paa det jeg Dig kan vise min Tillid og min Tro,
 Jeg vil en Skat Dig skjenke, der sikker Din Ro,
 En Skat, der henter Kræfter fra Aandernes Rige,
 Visfelig Du paa Jorden ei finder dens Lige.“

Saa tog han af sin Finger den Ring stor og rund,
 Den glimted som Stjerner i Midnattens Stund,
 Den skinned i Hallen med usædvanlig Glands,
 Sig Edelstene fletted om Ringen i Krands.

Han lagde den i Lovelilles sneehvide Haand,
 Han sagde: „Nu jeg bindes til Dig med slige Baand,
 At selv om jeg det vilde, de aldrig briste kan,
 Med denne Ring jeg vier Dig til Dronning i mit Land.“

Derefter han fortalte, hvordan ved Stjerneffjær
 Han havde fulgt Fru Helvig bag Bust og bag Træer,
 Hvordan han erhverved ved Hurtighed og Mod
 Den Skat, som Fru Helvig ei at gribe forstod.

Mæled end den Herre: „Havde mig Nogen sagt,
 At slige fære Kræfter, at saadan Tryllemagt
 I natvandrende Stjerner og Stene kunde boe,
 Jeg havde derom tvivlet, dog nu jeg maa det troe.“

Den Jomfru ham hørte med skjælvende Mod,
 Blusfende saae hun Ringen, hun sagde: „Min Herre god,
 I har med den mig voldet stor Kummer og Spee,
 Dog vil jeg den ei miste, mens jeg kan Lyset see.

Den er som Ild at ffue, og dog saa kold som Sne,
 Jeg hænger den ved mit Hjerte, den skal ei Dagen see,
 Med Tryllemagt, min Herre, I drog mig til Jer hen,
 Saa maa jeg Jer vel binde paa samme Viis igjen.“

Svared med Smil Kong Bolmer: „Du stole frit paa mig!
 Heel stærkt er det Baand, der binder mig til Dig,
 Naar Ringen Du monne bære, da vil med sølvgraae Haar
 Saa høit af mig Du elstes, som i Din Ungdomsbaar.

Dog Himlen være lovet, der end er længe til,
 Med eller uden Ringen jeg dog Dig elste vil,
 Der gives ei paa Jord noget fastere Baand.“
 — „Nei,“ svarede Fru Love, „naar blot af Kirkens Haand

Beslignet det bliver, men indtil det kan skee,
 Jeg aldrig ganske glemmer min Kummer og Spee.“
 — „Alt“ svared den Drot behænde, „der var en anden Tid,
 Jeg ofte derom forsked, inden jeg kom hid.

Bed Hoffet hos Keiseren jeg læste tidt derom,
 Der hersked andre Sæder i Grækenland og Rom,
 Der havde man andre Guder, der leved man mere fri,
 Jeg kunde næsten sørge, fordi det er forbi.“

Da forsed sig den Jomfru, hun angst paa ham saae,
 Hun sagde: „Min ædelig Herre, I tale dog ei saa!
 Det var jo dog kun Hedninger, som høre Djævlens til,
 Gud fri og bevar os for onde Anders Spil!“

Svared med Smil Kong Volmer: „Engst Dig ei for mig!
Seg siger ei til Andre, hvad jeg har sagt til Dig;
Seg veed, at nu der hersker en renere Tro,
Dog var man i gamle Dage ved Livet mere fro.“

Baldemars Sang.

Min Falk den fløi over Mark og Bang,
 Tidt og mangefinde,
 I Skoven jeg saae hende første Gang,
 I vogte den Jomfru vel!

Og Falken den fløi hende ganske nær
 Tidt og mangefinde,
 Vi fandt hinanden bag Skovens Træer,
 I vogte den Jomfru vel!

Og naar jeg lytter til hendes Sang
 Tidt og mangefinde,
 Da falder mig Tiden ret aldrig lang,
 I vogte den Jomfru vel!

Dg naar hun i sit Vindue staaer
 Tidt og mangesinde,
 Dg naar hun sletter sit lange Haar,
 I vogte den Jomfru vel!

Dg naar hun træder i Dandsen let
 Tidt og mangesinde,
 Det er, som hun sletted et Tryllet,
 I vogte den Jomfru vel!

Dg naar hun sidder ved grønne Lind
 Tidt og mangesinde,
 Det er, som hun standsede Veir og Vind,
 I vogte den Jomfru vel!

Dg naar vi sees i den Rosenlund
 Tidt og mangesinde,
 Dg naar jeg kysser den fagre Mund;
 I vogte den Jomfru vel!

Dg naar jeg trykker den Haand saa hvid
 Tidt og mangesinde,
 Dg naar vi samles ved Midnatstid;
 I vogte den Jomfru vel!

Det er, som al min Sorg bortveg
Tidt og mangefinde,
Og som jeg lytted til Huldrens Leg,
I vogte den Jomfru vel!

Naar Gud kun hende vil unde mig
Tidt og mangefinde,
Begjerer jeg ei hans Himmerig,
I vogte den Jomfru vel!

Og naar vi kan mødes paa vante Blis
Tidt og mangefinde,
Maa selv han beholde sit Paradiis,
I vogte den Jomfru vel!

Herr Eckhard gjæster igjen Danmark.

Ved Midsommertide, da Dagen var lang,
 Kom Herr Eckhard tilbage til Danmarks Blomstervang,
 Han skulde med Kongen handle, han dertil var vant,
 Om uindløste Borge, om mangt et gammelt Pant.

Der var saamangen Trætte, saamangen gammel Splid,
 Der nu skulde jevnes med Sindighed og Bid;
 De holsteenske Grever fæsted til Eckhard Tro,
 Thi fiint og behændigt han vidste sig at snoe.

Det Falske med det Sande heel fløgtig han forbandt,
 Med Snildhed han forvandlede en Myg til en Elephant,
 Hvad var klart og tydeligt selv for et lidet Barn,
 Det kunde han forvifle, fast som et uredt Garn.

Dertil han ofte brugtes, dog hans vigtigste Grund
Til denne Gang at gieste den danske Bøgelund,
Var den at fange Kongen og lægge ham i Baand
Og give ham uden Baaben i Udlandets Haand.

Han samlede med Helvig, naar Sol gik til Ro,
Ved Natlampens Lue, de troede dem ene To,
Hun sagde: „Hvi blev I borte og kom først nu igjen?“
Han svared: „Jeg brugte Tid for at samle sikkre Mænd.

Stridskæmper har jeg hvervet i Mecklenborgerland,
Jeg leied og gode Svende ved den pommerse Strand
Samt ved Mainflodens Bredder og dens krogede Bei,
Det hvide Sølv, I gav mig, det spæred jeg ei.

Endelig kan vi haabe, snart Hevnen er nær.“

— „Men,“ spurgte Fru Helvig, „behøves sliq en Hær,
For at fange den Vid, naar hun eenfom monne gaae?
Dertil, hvis ei jeg feiler, behøves kun faare Faa.“

Han svared: „Edle Frue, hun er saa eenfom ei,
Som ofte hun kan synes, hende følge paa Bei
Heel mangan dristig Kæmpe, skjøndt ikke hun det veed,
Thi maae vi have Mænd, som til Kamp er beredt.

Et Skib os ogsaa venter, det vil ei svigte mig,
 Det hedder, det er kommet hertil fra Vesterrig,
 Det ligger nærvæd Rhyten, vor Plan ei svigte kan,
 Paa det skal hun seile til det holstenske Land."

Han dæmped sin Stemme, han traadte Helvig nær,
 Saa hviffed de sammen ved Natlampens Skjær,
 Heel tidt de siden fandtes, naar Mørket faldt paa,
 Det lod som Konning Volmer flet Intet mon forstaae.

Han syntes end mere dristig, end ellers han var vant,
 Tidt i de dunkle Skove ham Fuldmaanen fandt
 Paa den graaspættede Ganger i Midnattens Stund,
 Ham fulgte kun hans Falk og en eneste Hund.

Mæled den unge Ditlef, Herr Eckhards Ridderfrend:
 „Han kaldes mere klogtig og snild end andre Mænd,
 Det er han vel ogsaa, dog ei det mærkes nu."
 — „Ja, Elskov kan forvirre den Klogestes Hu,"

Saa svared ham Herr Eckhard, „men vi maae gribe til,
 Naar Leiligheden kommer, da har vi vundet Spil;
 Er vi først Alle samlede, det ei mislykkes kan,
 Naar Tæringen blot kastes med Kunst og Forstand."

„Bisfelig“, svared Ditlef, „I derpaa lide kan,
Møde vi ham i Skoven, er han en fangen Mand,
Dog valgtes han paa Thinge og salvedes til Drot,
Thi tør vi ham ikke dræbe, det ender aldrig godt.

Den Mand er Djævlens Eiendom, ham fresser ingen Bød,
Der dypper sine Hænder i kongeligt Blod,
Ei veed vore Grever om Eders Færd Befjed,
Det vilde da og i Holsteen spille vort Liv og Fred.“

Da tænkte Ridder Eckhard, dog sagde han det ei:
„Enfoldig er de Alle, undtagen ene jeg,
Alle de Andre vandre kun paa den slagne Sti,
Fra Fordom og Overtro er Ingen ganske fri.“

Det lod, som Hr. Eckhard kun bragte fire Mænd
Fra Tydsffland til Danmark, dertil sin Riddersvend,
Dog kom der flere siden, ført over salten Vand,
Bel fyrrethve Stridsmænd betraadte Sjællands Strand.

De vandred ved Midnat, de fulgtes fem og fem,
Dem skaffed Dronning Helvig et hemmeligt Hjem,
Hun skaffed dem til Bolig et affides Slot,
Hun tænkte: „Seg skal skuffe den snilde Danmarks Drot.“

Paa sin Borg dem dulgte den Ridder rig og skøn
 Hr. Folkvar, som elskede Fru Helvig i Løn,
 Han gjerne lytted efter, hvad Dronningen bød,
 Det voldte ham omsider den ynkeligste Død.

Hemmelig og med Liste de dreve deres Spil,
 Dog meente de Begge, det gjalt kun Lovelil,
 Paa hende nu agted Helvig at hevne sin Vee og Dwide,
 Om Eckhards Plan mod Kongen fik hun Intet at vide.

„Hvis nogen Dannerkæmpe opdager vor Bei,
 Naar Kongen vi skal fange, da vil det lyffes ei“,
 Saa talte Ridder Eckhard, „da vil det ilde gaae,
 Lettelig dog de stufses, de kan med Sværd kun slaae;

Thi de er Alle dumme, de gaae kun lige til,
 Naar Bolmer først er horte, da har vi vundet Spil
 Og kan i Landet raade som i Christophers Tider;
 Af alle de danske Konger den Herre bedst jeg liker.“

Rampen i Skoven.

Kong Bolmer havde dvælet, til Mørket faldt paa
 I Borgen, hvor Lovelil mon Guldharpen slaae,
 Nu vilde han tilbage, thi Midnat var nær,
 Man skinted end mod Norden et rødtligt Aftenfjær.

Da hvisted Kong Bolmer til Hemming, sin gode Ven:
 „Du skal i Nat mig følge med femten sikkre Mænd,
 I Morges, da jeg red paa den eenfomme Bei,
 Mødte jeg tvende Stridsmænd, hvis Blik mig hued ei.

Jeg har alt talt i Cenrum med Ridder Vendelbo,
 Nylig han kom fra Jylland, han er mig huld og tro;
 Det er vor fælles Hensigt, skjøndt Jaa kun det veed,
 Fra Stimænd at rense Landet og skaffe Skoven Fred.“

Forsmædeligt brændte Heden, da Sol paa Himlen stod,
 Men siden blev det svaldt, da den sank i sit Blod.
 Kongen var klædt i Rustning, han satte Hjelmen paa,
 I Fakkellyset speilede sig hans Ringbrynne blaa.

Han traadte frem i Gaarden under den høie Lind
 Og svøbte sig i sin Kappe, heel takkefuld i Sind,
 Saa sprang han paa sin Ganger, den hæved letten Fod,
 I Binduet Jomfru Tove fast som i Drømme stod.

Saa red han ud af Porten, fulgt af sin Ridderjvend,
 Da mødte ham Hr. Henning med femten stærke Mænd,
 Foran dem glimtede Fakler, de vare klædt i Bærn,
 Med Spær og lange Glavind de syntes et mægtigt Bærn.

Med opbundne Hjelme de ventede Kongens Bud,
 Da sagde den Drot behænde: „Slut Eders Fakler ud!
 Mens Sommernatten glider, Lyset aldrig døer,
 Det skintes selv i Mørket som bag et lustigt Slør.

Holder Jer lidt tilbage ved de høie Træer!
 Truer os en Fjende, er I dog stedse nær;
 Jeg haaber, det skal worde dem selv til Angst og Spee,
 Her er langt Fleer tilstede, end I og jeg kan see.“

Det strax blev iværksat, som Dankongen bød,
 Nærvæd hans egen Ganger kun glimted en Fakkell rød;
 Han sagde: „Vil Nogen speide min natlige Sti,
 Da onsker jeg slet ikke, han skal hindres deri.“

Paa Bang de hvide Taager sig bredte som et Hav,
 I Skoven var det stille som i bælmørken Grav,
 Pludselig dog hørtes en Lyd af Hestetrein,
 Paa Sletten i det Fjerne glimted et rødtligt Skin.

Ridende Mænd man ffued, de kom alt mere nær;
 De staa graae Pandsersærte, de blankflebne Spær
 Skinned i Fakkellyset, de ilede som til Dands,
 Hjelmene var at ffue som Vand i Maaneglands.

De red, som bedst de kunde, de agted ei Krat og Torn;
 Da blæste Konning Bolmer høit i sit Jægerhorn,
 I Luften hørtes Gjenlyd fra Nord og fra Syd,
 Det var, som der blev svaret med en forstærket Lyd.

De standsed ved Skoven, heel nærvæd Kongens Ganger,
 De rasled med Pandserringe, de tænkte: „Vi ham fanger.“
 Naabte da Ridder Edhard: „I er en ufri Mand,
 I maa Jer Skjebne bære, altjom I vil og kan.“

Atter de trængte fremad, de vilde Kongen naae,
 Da Henning og hans Stridsmænd de ved hans Side saae.
 Meldte da Konning Bolmer, han drog sit gode Sværd:
 „End er vi ei til Enden af denne Heltefærd.“

Atter skreg Hr. Edhard, det høit i Skoven lod:
 „Hvis ei vi dem Alle fælde, det bli'er vor visse Død!
 Fremad, brave Kæmper! nu staaer mig trolig bi!
 Vi er halvtredsfindstyve, og de knap meer end ti.“

Med udstrakte Landsjer de droge Kongen nær,
 Da saae man ridende Stridsmænd paany ved Skovens Træer;
 Det brused som en Hvirvelvind, der kommer ned fra Sky,
 Da saae man og Hr. Vendelbo, han agted ei at flye.

„Før I skal Kongens fange“, han raabte med høien Røst,
 „Før skal I rifte blodige Runer i mit Bryst.“
 Meldte da Kong Bolmer, den Herre snild og rig:
 „Hvo bedst kan lægge Planer, det skal nu vise sig.“

I meente, Hr. Edhard, jeg Intet kunde see,
 Alt hvad Jer Hu begjerte, det syntes og at see,
 I haabed mig at fsee fangen ved Eders Fod,
 I meente, jeg var blind og slet Intet forstod.“

End lyfte Fakkelfglandsen ved Bøgenes Stammer,
 Sværdene var at skue som blege Nordlysflammer.
 Der fløvedes høie Hjelme, det lød som Hammerslag,
 Da klang gennem Skoven et vældigt Baabenbrag.

Det klang gennem Skoven, det høstes over Land,
 Blodet flød fra Brynjerne som rindende Vand,
 Der knustes mange Skjolde, der brødes mangt et Spær,
 Fem og tredive Stridsmænd da bleve slagne der.

Foran stred Hr. Vendelbo, han brød de Skjoldes Hegn
 Og mærked mangan Kriger med Dødens sikkre Tegn;
 Han øved i Nattens Dæmring heel mangan dristig Daad,
 Hans Sværd skar i Bernet, som Saxen skærer Traad.

Ditlef den unge Væbner heel dristig Bei sig brød,
 Ham voldte Ridder Vendelbo tilsidst en hurtig Død;
 Ned da frem Hr. Eckhard, han kom til Kongen nær,
 Han tænkte ham i Hjertet at ramme med sit Spær.

Da vendte sig Kongens Ganger, den Herre fri og bold
 Behændig undgik Døden, dog knustes hans Skjold.
 Hr. Eckhard vilde flygte, han var kun lidet fro,
 Da styrted ham i Støvet Hr. Peder Vendelbo.

Danfongen havde fejret, ham Lykken var god,
 Han stued sine Tjender i Støvet ved sin Fod,
 De fleste vare døde, kun Faa monne flye,
 Mens Andre førtes fangne til nærmeste By.

Da smilede Konning Bolmer, den Herre syntes fro,
 Han sagde, mens han rakte sin Haand til Vendelbo:
 „Ifald en enkelt Stridsmand et Slag kunde vinde,
 Jeg mener, saadan Helt man i Jer maatte finde.“

Han sagde: „Jeg kjendte deres Planer og List,
 Alt hvad vilde komme, jeg længe har vidst.“
 Ham svared Hr. Henning: „Jeg kan dog ikke see,
 Hvordan I kunde vide, hvad i Nat vilde ssee.“

Han svared: „Jeg kjendte deres hemmelige Raad,
 Men ønsked dog at bie, til det viste sig i Daad;
 Thi lod jeg dem drive det forræderiske Spil,
 Til Handlingen røbed, hvad de sigtede til.

Jeg vidste det Sted, hvor de samlede deres Magt,
 Hvo der dem skaffed Tilflugt, det blev mig ogsaa sagt,
 Jeg talte med de Stridsmænd, jeg kunde stole paa,
 Og skjulte dem paa Steder, der kun kjendes af Faa.

Jeg skjulte dem paa Steder, som ingen Speider vidste,
 Hvor Skovfuglen slumrer bag Løv og bag Niviste;
 I Kulsvierhytter de fandt deres Bo,
 Der leved de forklædte for Fjenden i No.

Saa red jeg heel dristig bag Buff og bag Krat,
 Hvor Huus ei var bygget, ved Maanskin og Nat,
 Min Falk og min Ganger kun fulgte mig paa Bei,
 Men skjøndt jeg syntes ene, dog var jeg det ei.

Til Gurreflot er Beien jo heller ikke lang,
 De skjulte Kæmper lytted efter Baldhornets Klang;
 Jeg vidste, de kjendte Tiden, naar jeg bag Skoven red,
 Daglig om Fjendens Planer man bragte mig Besked."

Han vendte sig til Hr. Edhard med streng, alvorlig Røst:
 „Den Sæd I har nedlagt, gav Jer en daarlig Høst;
 I brugte mange Kunstter, men brugte dem flet,
 Nu er I bleven fangen i Eders eget Net.

Jeg bygget har et Taarn med Spiir og høien Tinde,
 Der dreier sig en Guldgaaß under Skyen for Vinde,
 Den har Jer længe ventet, derunder skal I boe,
 Der kan I lægge Planer i den dybeste No."

Da Kongen kom hjem, og da Natten borteveg,
 Fortalte han Fru Helvig om sin dristige Leg,
 Han sagde: „Med Hr. Edhard det var kun slet beventd,
 Og mener jeg, Fru Helvig, I har ham nøie kjendt.“

Da skjalv Dronning Helvig og blegned som et Lig,
 Hun svared: „Hr. Edhard kun talte lidt med mig,
 Jeg saae ham saare sjelden, han syntes from og klog,
 Hans hemmelige Planer var mig en lukket Bog.“

Kongen reiser til Tydskland.

Hr. Folkvar blev ført til Nyborg under D,
 Der maatte den Herre med Dval og Skjændsel døe.
 Da Dronningen det hørte, da glemte hun at lee,
 Hun sagde: „Gud give mig at hevne Din Spee!“

Den lueghyslne Snekke sig ghyged under Strand,
 Dankongen vilde drage til Keiserens Land,
 I Lovelils Hal den ædle Herre stod,
 Han vilde med hende tale, før han Danmark forlod.

Han sagde: „Bort jeg seiler paa Bølgen den blaa,
 Nu har jeg de Beviser, jeg ventede paa,
 Jeg gjester Keiser Karl, han var mig stedse god,
 Han vil i denne Sag vist ei være mig imod.

Den falske Mynt, de præged for mig at bedrage,
 Den skal jeg med Renter dem give tilbage;
 Al Fru Helwigs Ondskab jeg gennemskuet har,
 Som man i Skoven raaber, saa faaer man ogsaa Svar.

For Helgene hun knæled og smelted hen i Graad,
 Hæxqvinder og Volds mænd dog sad i hendes Raad.
 Lad hende gaae i Kloster! der kan hun gjøre Bod,
 Den Slægt, hvorfra hun stammer, var aldrig Danmark god.

Den Slægt, hvorfra hun stammer, var stedse svigefuld,
 Til Eckhard, den Forræder, hun skjenked sit Guld,
 Paa det jeg kunde gives i mine Fjenders Vold,
 Uthyster og grumme Stimmænd stod udi hendes Sold."

Da spurgte Jomfru Tove: „Er I da vis derpaa?"
 Han svared: „Hvad Skjebne den falske Viv skal faae,
 Det vil jeg overlade til Keiserens Dom,
 Jeg ogsaa til Paven har skrevet derom.

Han er mig meget gunstig, den Herre klog og rig,
 At skilles fra Fru Helvig han neppe negter mig;
 Lad hende gaae i Kloster! jeg vil ei hendes Død,
 Men Du skal arve Kronen, som Helvig forbød."

Han sagde: „Derfor lod jeg, som Intet jeg saae,
 For at det kunde vise sig, hvorlangt hun vilde gaae,
 Paa det det kunde rygtes og blive vidt bekjendt,
 Alt hvad hun nu maa lide, det har hun vel fortjent.

Nu reiser jeg til Tydskland at ende vor Riv,
 Snart er jeg her tilbage, da vorder Du min Biv,
 Snart har vi vundet Seier, vor Lykke stunder til,
 Dog vaer Dig for Fru Helvig og hendes falske Spil!

Din Broder mig følger som sprogkyndig Mand,
 Dog lade vi dem tilbage, der vel Dig vogte kan,
 Hvad Helvig Dig befaler, det agte Du ei paa,
 Hun skader Dig vist aldrig, naar ei hun kan Dig naae.“

Saa trykked han Fru Love heel kjærlig til sit Bryst,
 Han sagde: „Nu jeg skilles fra Livets bedste Lyst,
 Dog snart som Brud og Dronning Du sidder ved min Side.“
 Alt hvad de dengang talte, Fru Helvig fik at vide.

Hun sagde: „Den bedrog mig, som meest jeg stoled paa,
 Dog vil jeg mig hevne, hvordan det skal gaae,
 Ja, selv om han mig vier til Fængsel eller Død,
 Skal hun dog aldrig bære min Guldkrone rød.

Jeg veed, at Verdens Glæder som Støv vinde hen,
 Folkvar jeg maatte miste, min troeste Ven,
 Med Spot og med Skjændsel han maatte Døden lide,
 Derfor skal hende times den bittreste Dvide.

Før frygted jeg at miste min Høihed og min Magt,
 Intet nu meer jeg frygter, thi Alt er ødelagt,
 Jeg veed, han vil forskyde sin ædelbaarne Liv,
 Det skal den Slegfredqvinde betale med sit Liv.

Før hun skal ægte Volmer og boe i Kongens Hal,
 Jeg tænde vil et Brudeblus, som seent forglemmes skal,
 Jeg selv vil tænde Blusset og lede Brudens Tjed
 Til Leiets, som jeg snildelig har for hende redt."

Neppe var Kongen borte, saa lod hun til sig stævne
 Folkvars rige Frænder, der ønsked ham at hevne,
 De svor ved alle Helgene og ved den høie Christ
 Verlig at hjælpe Dronningen med Magt og med List.

Hun sagde: „Jeg hende sender et Brev med Kongens Segl,
 Jeg kjender den Mand, som uden mindste Feil
 Hans Haand kan efterskrive; der gaaer saa vild en Tø,
 Vi sige, han er dreven tilbage til vor D.

Jeg vandt ved Guld en Tjener, som jeg kan stole paa,
 Han tidt i Volmers Grind den Slegfredqvinde saae;
 Naar han bringer Brevet som Kongens vante Bud,
 Haaber jeg vist, hun kommer og vorder Dødens Brud."

Mæled de stolte Herrer: „Den Hevn er kun liden,
 En anden Slegfredviv han møder vel med Tiden."
 Hun svared: „Ingen stærkere Hevn kan I finde,
 Han elsker ei sit Kongespiir saa høit som denne Dvinde."

Saa drog hun til Kirken og kneled til Jord,
 Mens Psalmejangen toned fra Orgel og Chor,
 Det var som Varselsrøster, der klang i det Høie,
 Dog kunde de til Mildhed Fru Helvig ei bøie.

Ei de kunde dæmpe den hevngjerrige Lyst,
 Skjøndt hun med Bievand væded sit Aashn og Bryst,
 Hun korsed sig og neied og bøied sig til Jord,
 Og talte til de Helgene saamangt et lønligt Ord.

„Saafremt over Tovelil I give mig Magt,
 Da bygger jeg for Eder med kostelig Pragt
 En Kirke, der skal synes et Vidunder i Nord,
 Og smykker Eders Billeder med Guld og Perlemor.

Ja, naar jeg blot maa raade for Lovelilles Liv,
Da skal jeg siden leve som den frommeste Liv
Og tjene Jer til Gjengjeld med Alt, hvad jeg forstaaer,
Og klæde Jer hver Vinter i Zobel og Maar."

Saa talte Dronning Helvig med Suf og blegen Kind,
Mens Læberne skjælved som Espeløv i Vind,
Hun folded sine Hænder, hun bad med sagte Røst,
O Dronningens Andagt fandt Mængden megen Trost.

Fru Helwigs Havn.

Fru Tove sad i Gaarden, da stod ved Borgeled
 Den Svend, som heel ofte med Dankongen red.
 Mæled den fagre Lillie: „Er Du paa Den her?
 Jeg meente, Du fulgte Kongen og var ham stedse nær.“

Han svared med List og med svigefuld Hu:
 „Uveir os drev tilbage, vi er her endnu,
 Dog haabe vi, at Børen snart atter vorder blid,
 Ved Strand maa Kongen vente den, skjøndt helst han kom hid.“

Saa gav han til Lovelil et velforseglet Brev,
 Hun læste det og sagde: „Din Herre selv det skrev,
 Hans Haand jeg gjentjender, han vil, at med Dig
 Jeg ride skal til Borgen, der venter han mig.“

Han byder mig at følge med Til Dig paa Bei."
 — „Saa skynd Jer, ædle Frue, betænk Jer kun ei!
 En Ganger han Jer sender, den hurtigste han eier;
 Vi maae nu nytte Tiden, før Vinden sig dreier.“

Saa steg hun paa den Ganger, den stod paa vilde Sti,
 Men da hun kom til Skoven, den Rosenlund forbi,
 Skued hun flere Ryttere, de slog om hende Kreds,
 De sagde, dem sendte Bolmer, da blev hun vel tilfreds.

Bag Skov og grønne Marker paa høien Hest hun red,
 De jernklædte Ryttere bestandig fulgte med,
 De traved hurtig fremad, det gik som letten Vind,
 Saa traadte hun til Dronningen i Steenstuen ind.

Da sagde Fru Helvig: „I har nok taget fejl,
 I Søndags ved Hanegal gik Kongen under Seil,
 I Søndags ved Hanegal sit Skib han besteg,
 Ham fanger Du vist ikke nu med Din Runeleg.“

Da mæled Lovelille, hun bleg tilbage viger:
 „I aldrig bør lytte til, hvad Klaffere siger,
 Jeg vil det høit besværges ved Jesu Christi Blod,
 Med Runer at lege jeg aldrig forstod.

Men havde jeg forstaaet at slaae de Runeslag,
 Neppe var jeg kommen til Dig her i Dag."

Svared Fru Helvig: „Du ventede paa min Død,
 Da haabed Du at bære min Guldkrone rød."

Da sukked den Lilie: „I lade mig nu gaae,
 Da lover jeg ret aldrig at tænke derpaa;
 I Sancta Clara Kloster jeg giver mig ind.
 Der blegned alt i Pøndom saamangen Jomfrus Kind."

— „Forlængst jeg har udvalgt til Dig en Klosterbo,
 Der lade nok de Riddere tilsidst Dig i Ro;
 Jeg skjenker Dig en Celle heel liden og trang,
 Jeg tænker, derhen falder ei Konning Bolmers Gang."

Lader da Fru Helvig en Badstue hede,
 Hun byder sine Terner den Jomfru did at lede,
 Hun siger: „Lidt det hjælper, Du kæmper imod,
 Maaskee Du der kan svale Dit hidsige Blod."

Saa førte de den Jomfru i Badstuen ind,
 Hun sagde: „Jeg aander en brændende Vind."
 Hun vred sine Hænder, hun sukked i sin Nød:
 „Al vee mig, jeg skuer for Dine min Død!"

Som Ild er at føle det glohede Band,
 Christ give, jeg var bleven paa Rygen i mit Land,
 Jeg burde vendt tilbage, jeg gjorde det ei,
 Derfor maa jeg nu vandre den kvalfulde Vej.

Men vidste Konning Bolmer, hvad her jeg maa lide,
 Han lod Jer dyrt betale min Angst og min Dvide."
 Gjenmæled den Terne ved Badstuens Dør:
 „Det skulde Du have sagt ham en liden Kjende før."

Det hjalp ei, at hun kæmped med de Terner i Lon,
 Der hjalp ingen Taarer, der hjalp ingen Bøn,
 De sagde: „Vi maae gjøre, hvad Dronningen bød."
 Saa sanked de den Lilievand i Bolgernes Skjød.

Fru Helvig sad i Borgen ved de Jomfruers Side,
 Hun spurgte: „Hvi er Eders Kinder saa hvide?
 Jeg veed ei, hvad der kommer og hvordan det vil gaae,
 Dog de, som er tilstede, dem kan vi stole paa."

Saa bød hun en Sang dem i Hallen at græde,
 Hun meente, hun hørte Lovelil i Badstuen græde,
 Tilfældt der hørtes Dødsffrig, det i Borggaarden lød:
 „Den færeste Jomfru i Danmark er død."

Mæled da Fru Helvig, hun ned i Gaarden seer:
 „Nu daarer Du vist aldrig de Ungersvende meer
 Og kaster i Dandsen for dem Dit Tryllesnet,
 Jeg tænker, af at dandse jeg har nu gjort Dig træt.“

Fru Helvig ind ad Døren i Badstuen treen,
 Da drypped der Taarer fra hviden Marmelsteen,
 De Somfruer græd, men Dronning Helvig loe,
 Hun sagde: „Selv hun ønsked i et Kloster at boe.“

Saa vendte sig Fru Helvig, hun mon ad Liget true,
 Hun sagde: „Jeg har svalet Din Elskovens Lue;
 Jeg lader med Bly nu Din Kiste beslaae,
 Paa Vandbølgens Veie, bag Sivt skal den staae.“

Der sløiter ei Stær, ei Gjøg og Rattergale,
 Der lytter Du vist aldrig til de Veileres Tale,
 Der flyver ei Fugl, der glammer ei Hund,
 Der kysser vist aldrig Konning Bolmer Din Mund.

Der loffer Du ham aldrig med Guldharpens Klang,
 Der følger Du ham aldrig paa Jagt over Bang
 Og bærer hans Falk paa Din sneehvide Haand
 Og fængsler ham med Lyst og med troldfyndig Aand.

Der tænker jeg, Du slumrer for hans Elskov i Fred,
Jeg haaber, han finder ikke Veien derned,
Der mærker Du kun lidet til Storm og Vintervinde
Og glemmer Din Skam, at Du var en Slegsfred kvinde."

Baldemar vender tilbage.

Kong Bolmers høie Snekke sig ghynged under D,
 Dronning Helvig den speided alt langt udi Sø,
 Da sagde til de Terner den kongelige Viv:
 „Hvis Nogen os forraader, det gjelder hendes Liv.“

Hun sagde: „Min Hu mig forkynder intet Gødt,
 En Kirke vil jeg bygge saa hoi som et Slot,
 Og hundrede Voklys skal brænde deri
 For Helgenes Billeder, om de vil staae mig bi.“

Kong Bolmer stod i Stavnen, han troede Vykken nær,
 Han haabed snart at fjerne den, han meest havde kjær.
 Han bragte Brev tilbage fra Pavens egen Haand,
 Ham Kirken havde løst fra hans Egtteskabsbaand.

Hans Skib kasted Anker, han selv paa Stranden stod,
 Da hørte han de Tidender, der ginge ham imod,
 I Borgportens Hvælving ham mødte det Bud,
 At den, som meest han elsked, var bleven Dødens Brud.

Da skjalv den Herres Læber, han sortned som Jord,
 Han satte sig i Hallen, han mæled intet Ord.
 Meldte da Dronning Helvig: „Hun døde her af Pest,
 Den er nu i Danmark den allerværste Gjest.

Den har alt lagt i Graven saamangen faver Mo,
 Hendes Legem vi sænked i den dybeste So,
 Paa det ikke Smitten til Andre skulde naae.“
 Kong Bolmer sad stille, han svared ei derpaa.

Med dødningsblege Læber han sad i Dage tre,
 Kun dem, Hr. Henning bragte, dem vilde han see,
 Da meldte den liden Hofdreng, han sagde det i Løn:
 „Der Hustru har myrdet den Jomfru saa skjon.

Hun fandt i de glohede Bolger sin Død,
 Vi hørte hendes Skrig i den yderste Nød;
 Paa guldsfarvet Sadel hun red gennem By,
 Men bares bort i Kisten, beslagen med Bly.“

Da reiste sig Kong Bolmer med dirrende Fod,
 Han slog sin Haand mod Bordet, saa den drypped med Blod,
 Saa lod han Dronning Helvig bringe til sig ned,
 Hun spurgte: „Min Herre, hvi er I dog saa vred?“

Han sagde: „Jeres Lige man finder ei paa Jord,
 Med mine værste Fjender I Eder sammensvor.“
 Hun svared: „Min Herre, skjøndt det synes Jer saa,
 At gjøre Jer mindste Skade jeg aldrig tænkte paa.

Jeg meente, det gjaldt kun om Lovelilles Sag,
 Mig Eckhard havde skuffet med List og Bedrag,
 Jer Frihed at røve, det faldt mig aldrig ind,
 Jeg vilde Jer kun skille fra den listige Vind.“

Han svared: „I har viist os, hvad Ondskab formaaer,
 I Grusomhed og Vind Jer Ingen overgaaer,
 Og heller ei i Rænker, hverken Viv eller Mand,
 En Djævel fra Helved knap dertil er istand.“

Han bød, hun skulde føres i Fangetaarnet ind,
 Hvor Guldgaaen blinked og dreied sig for Vind;
 Han sagde: „Der tilvisse Du bliver, til Du dør.“
 Hun bad kun til Afsted at skue sine Møer.

Hun sukked: „Jeg vil, at der læses over mig
 De Bønner og Vigilier, der læses over Dig,
 Og lad dem synge Psalmer, som om jeg nu var død
 Og alt var bestedt i Skærsildens Nød.“

Den Herre red i Tanke heel tidt ved Gurrefjeld,
 Hvor før han havde jaget med den ædelbaarne Mød,
 Han satte sig ved Vandet ved den skovklædte Strand,
 Han fulgte hans Fald, den sørgede som han.

Det lod, som om Sorgen havde fløvet hans Aand,
 Det lod, som Danmarks Fjender igjen fik overhaand;
 Han sagde: „Hvad agter jeg de Menneffers Riv,
 Jeg er kjed af at herske, jeg er kjed af mit Liv.“

Da møded en Damerkæmpe: „Min ædle Herre god,
 I spilde dog ei saa Eders Kraft, Eders Nød!
 Paa Jorden har I tabt Eders kjæreste Ven,
 Hos Gud i det Høie I findes igjen.“

Han svared: „Eders Drømme jeg ikke kan forstaae,
 At vi skal atter samles, det troer jeg ikke paa,
 I den jordiske Sommer min Lykke jeg fandt,
 Alt Andet mig synes kun Daarskab og Tant.“

Baldemars anden Sang.

Jeg veed en Flod, jeg saae den kun i Drømme,
 Dog vift jeg veed, at den paa Jord er til,
 Bag Nattens Hal den skjuler sine Strømme,
 Og neppe mærke vi dens Bølgespil.

Bag sorte Klipper vælde frem dens Bølge
 I dunklen Dal, hvor blege Vidier groe,
 Dens Bølger gaae mod ubekjendte Lande,
 Og Søvn og Glemsel i dens Haller boe.

Og mangt et Seiersminde den henveired,
 Og mangt et Kongespiir og Heltenavn,
 Og favre Blik, der Helten selv beseired,
 De tabte Glandsen i dens dunkle Favn.

Om tusind Sorger end Din Hu bethunge,
 Om giftig Klaffer følger Dig paa Vej,
 Og selv om Morgensjerner Dig besynge,
 I Glemselsfloden dog det mærkes ei.

O fagre Flod, saa skjenk Du mig en Bolig
 Og dæk mit Hoved med Dit blege Net,
 Skjenk mig et Læ, hvor jeg kan slumre rolig,
 Af Verdens bittere Frugter er jeg mæt.

Thi jeg har elsket, haabet, drømt og levet,
 Og stridt og kæmpet, til min Lof blev graa,
 Paa Smertens Torn, har jeg mig blodig revet,
 Paa Sorgens Veie lærte jeg at gaae.

Min Glæde svandt, mig saarer nu dens Minde,
 Og ei jeg trøstes kan af Nygtets Glands,
 Den største Ros, som Verden kan opfinde,
 Jeg bytter gjerne for en Valmuefrands.

Jeg veed det vist, Du kan min Smerte læge,
 Mig Drømmen førte til de dunkle Træer,
 Hvorunder Dine Bænder sig bevæge,
 Et gammelt Viisdomsord jeg hørte der.

Om Sjæleus Hjemvee hviffed Nattens Binde,
Som Buggesang det klang i Dybets Skjød:
„D sødt at døe, at glemmes og henvinde,
Langt bedre dog, om aldrig Du var født.

Genveires skal Dit Liv og Dine Drømme
Og al Din Gjerning, mens Du Lyset saae,
Mod Fredens Lande vandre mine Strømme,
Vil der Du hvile, maa Du først forgaae.“

Hvorledes det siden gik.

Atter dog sig reiste Kong Bolmer i sin Kraft
 Og gjenvandt den Styrke, han før havde havt,
 Og styred atter Riget mellem Klipper og Skjær,
 Hans Snildhed virked mere for Landet end en Hær.

Han sagde: „Jeg er ærlig, saavidt det strækker til,
 Dog sætter for et Løfte jeg Danmark ei paa Spil.“
 Snart gik han paa den lige, snart paa den krumme Sti,
 Hr. Hemming og Hr. Vendelbo stod ham i Kampen bi.

Snart var ham Lykken gunstig, snart var den ham imod,
 At gribe den i Flugten dog godt han forstod,
 End vandt han tilbage saamaangen pantsat Borg,
 Intet dog kunde dæmpe hans hemmelige Sorg.

Dg aldrig han elsked igjen nogen Mø;
 Heel ofte han jaged endnu ved Gurrefø
 Dg hviled i Skyggen ved den skovklædte Strand
 Dg stirred som i Drømme paa det speillære Band.

Did vendte han tilbage hver Sommer og hver Høst,
 Thi Jagten var paa Jord nu hans eneste Lyst,
 Naar han fælded den hurtige Hjort med sin Piil,
 Da skued man igjen paa hans Læber et Smil.

Han brød sig kun lidet om Vaar og Fuglesang,
 Han agted ei heller paa de Jomfruers Gang,
 Naar i Dandsen de traadte, da meente mangan Biv,
 Det kom af den Ring, der laae skjult under Siv.

Thi Rygtet havde spredt sig om Ringen og dens Magt,
 Ingen dog kunde sige, hvorfra det var bragt,
 Man meente, Jomfru Love, da hun frygted sin Død,
 Havde kastet den i Dybet i Bølgernes Skjød.

Det syntes, som Kong Bolmer var bleven mere grum,
 End før han havde været, sin Sorg bar han stum,
 Dog hvad der var syndet, hvad Helvig forbrød,
 Det mangan Svend og Terne betalte med sin Død.

Fru Helvig sad i Taarnet med sneehvide Haar,
Der havde hun alt siddet i femten lange Aar,
Høit over Jordens Brimmel, fra Himlen udeluft,
Hendes Læbe var blegnet, og Diets Ild var slukt.

Kong Baldemars sidste Stund.

Kong Bolmer styred Landet i fem og tredive Aar,
 I onde med gode Dage, i Vinter som i Vaar,
 Han vandt igjen tilbage saamangen pantsat D,
 Nu nærmed sig den Time, da Kongen skulde døe.

Han sagde: „Bidt jeg færdeses paa Hav og paa Strøm,
 Ved Gurrefø dog drømte jeg min sagerste Drøm,
 Man troede, jeg var lykkelig, dog vared Pyffen kort,
 Thi den, jeg høiest elsked, blev revet fra mig bort.

Maatte det mig forundes at drømme den Drøm igjen,
 Og kunde jeg samles med min kjæreste Ven,
 Jeg opgav gjerne Himlen, selv om den findes kan,
 Og boede helst med Lovelil ved Gurreføens Strand.“

Ind traadte Biskop Erland, en Herre from og reen,
 Tilside veg hver Hofmand, da han i Hallen treen,
 Han sagde: „Mig sender Helvig, Jer ullykkelige Vin,
 Nu er det vel paa Tiden at ende den Riv.“

Det var den samme Herre, for hvem ved Paasketide
 Lovelil havde skriftet engang sin Elfskors Dvide,
 Da som en Munk i Kloster endnu han maatte boe,
 Bidt var han bekjendt for sin Gudsfrygt og Tro.

Han agtedes alt som Helgen, før han blev lagt i Grav,
 Hans Dyd man havde lønnet nu med en Biskopstav;
 Han var i Borg og Hytte de Undertryktes Ven,
 Han lindred manges Kummer, hvor han sig vendte hen.

Han sagde: „Jeg om Helvig har talt til Eder tidt,
 Min ædelige Herre, dog hjalp det kun lidt,
 Før var hendes Lokker som Ibenholt at see,
 Nu er de saa hvide som nyfalden Sne.“

Alt Dødens Træk jeg skuer omkring Din blege Mund,
 Saa tilgiv Din Hustru i Livets sidste Stund;
 Alt længst sin svare Gjerning hun skifted ved min Fod,
 Hun har havt Tid til Anger og til oprigtig Bod.

Og huff, at for Dig selv nu Dommen forestaaer."
 — „Sag tilgi'er hende aldrig, hvordan det saa gaaer,"
 Gjensvared Kong Bolmer, han vendte sig om;
 Forgjebes mindet Bispen igjen om Herrens Dom.

Han sagde: „Betænk Dig, lad bedre Tanker raade,
 Huff, at høit Du trænger nu selv til Herrens Naade!
 3 Dag alt skal Du vandre paa den ufjendte Bei."
 — „Nei," svared atter Kongen, „jeg hende tilgi'er ei."

Døden til ham sig nærmed, den paa hans Leie sad,
 Den greb ham alt om Hjertet, dog holdt han fast sit Had,
 Det sortned for hans Die, sig aabned Gravens Bei,
 Dog svæved paa hans Læber endnu et sagte „Nei."

End dvæled Bispen længe, han stirred tankesuld
 Paa Kongens Lig og sagde: „Saa synker i Muld
 De mægtigste Kræfter, den høieste Jordens Klogt,
 Vel den, som ei sin Lykke paa Jorden blot har bygt."

Den samme Dag, da Klokkerne ved Kongens Baare klang,
 Aanded og Dronning Helvig i Luft for sidste Gang,
 Dem, som i Livet skiltes ad, forened Dødens Magt,
 Og i den samme Time de blev i Graven lagt.

Den vilde Jagt.

Da man troede, Danmarks Drot
 Slumred alt i Graven rolig,
 Fløi en Tale fast utrolig
 Gjennem By og Land og Slot,
 Røgtet sagde: „Kongen jager
 End ved Nat paa Sjællands Ø
 Over Skov og Mark og Ager,
 Mæst dog nærved Gurrefø.“

Paa Gangeren hoi den Herre man saae
 Ved Fuldmaanskin over Lunde,
 Ham fulgte de Skygger og Dødnings graae
 Og glammende sorte Hunde.

Sagn i Tidens Afgrund gjemt
 Vendte nu igjen tilbage,
 Kæmper fra de svundne Dage,
 Fabelhelte, halv forglemte,

Hedningfonger, længst bortvegne,
 En utallig Dvindehær
 Troede man af Grav opstegne,
 For at ride Volmer nær.

Som Binger det fuser bag Skov og Bang,
 Sig Dvergen i Dybet gemmer,
 I Luften høres der Baldhornklang
 Og Skrig og fælsomme Stemmer.

Kongens Blikke var som Lyn,
 Aldrig fandt han Rast og Hvile,
 Stedse mon han fremad ile,
 Saae man da et fælsomt Syn:
 Nærmest ved Kong Volmers Side
 Traved over Mark og Sø
 Mellem Skygger graae og hvide
 Let og rank en deilig Nø.

Hendes Lokker slagred i vilden Blæst,
 Hun sukke i Nattens Binde,
 Bleg som Døden paa sneehvid Hest,
 Og dog den deiligste Dvinde.

Over Borg og høien Huus
 Svæved Falk og Ravn og Ugle,
 Dybets ubekjendte Fugle,
 Store, dunkle Flaggermuus.

Blege Lys paa Mattens Kinder,
 Dyr med hundred Ledemod,
 Ulve graae med Hærevinder
 Seiled gjennem Lustens Flod.

Og Bindenes Hviin og Bægernes Rald
 Og Latte og Hundenes Øjen
 Og Hestenes Brinsken og Bidstefnald
 Høstes i Luft over Søen.

Foran flygted Hjort og Raa,
 Bilden Daa og letten Hare,
 Baarne som paa Binger snare
 Mellem Mattens Skyer graae.
 Allerforrest saae man ile
 Høi og bleg en saaret Hind,
 Truffen alt af mange Pile
 Skjælved den i Mattens Vind.

Tidt sagde de Bønder, naar sammen de gif,
 Og Talen sig saa kunde føie,
 At naar man betragtede Hindens Blik,
 Da ligned det Helvigs Die.

Skov og Træer, liig Tryllesnet,
 Stod i Lusten uden Rødder,
 Hjorten flygted uden Fodder,
 Blev dog ei af Flugten træt;

Sorten Snog og røden Drage
 Duffed frem af Dybets Skjød,
 Liig en Aand mon Stormen flage,
 Dømt til evig Dval og Død.

Men Maanen stod som en Trolld i Blod,
 Den agted ei Jordens Jammer
 Og koglede Skygger med grusomt Mod
 Frem af Afgrundens Flammer.

Ofte naar i Høstens Stund
 Nattestormen kom tilbage,
 Sukked over Bondens Tage,
 Hviisted han med blegen Mund:
 „Hjelp os Christ og Himlens Frue,
 Frels os fra den Ondes Magt!
 Bind og Veir og Djævla true,
 Det er Konning Bolmers Sagt.“

De meente, det var en afgjort Sag,
 Som ingen Bøn kunde vende,
 At han skulde jage til Dommens Dag,
 Til Verdens og Tidernes Ende.

Slutning.

Valdemars og Helvigs Datter
 Hersted nu ved Nordens Strand,
 Nar for Nar der læstes Messer
 I det hele danske Land.

Messer for de Dødes Sjæle
 Paa den høie Dronnings Bud,
 At Kong Bolmer og hans Hustru
 Kunde fries af Skærsild ud.

Bønner steg fra Hsejjorden
 Til det fjerne Vesterhav,
 Allervrigst bad Hr. Erland
 Ved den døde Konges Grav.

Skjøndt hans Haar var hvidt af Ælde,
 Læste Messer dog hans Mund,
 End det hed, at Kongen jaged
 Over Sø ved Dresund.

Erland stod i Sorø Kirke,
 Gensom han i Choret treen,
 Hvor den sorte Marmorkiste
 Dækked Konning Volmers Been.

Tredive Vintre var forsvundne,
 Siden Liget her blev sat,
 Trende Gange ved dets Kiste
 Læstes Messer Dag og Nat.

Solen alt i Vest var dalet,
 Mørket spredtes over Jord,
 Maanen sendte sine Straaler
 Ind i Kirkens høie Chor;

Gled forbi de lange Vinduer,
 Stirred ned paa Kongens Grav,
 Nærvæd den stod Biskop Erland,
 Støttet til sin Sølvstav.

Dg han syntes, at der svæved
 Gjennem Luft en Foraarsvind,
 Lyse Skiffelser sig vugged
 I det klare Maanefkin.

Dg det var, som om de peged
 Mod en fjern og deilig Strand,
 Dg det var, som om han skued
 Livets lyse Morgenland,

Hvor forløste Sjæle mindes
 Jorden som en dunkel Drøm,
 Dg hvor Aanden, som en Due,
 Svæver over Dødens Strøm.

Pludselig ved Erlands Side
 Klang det liig en venlig Trøst,
 Dg han syntes, at han kjendte
 Bolmer paa hans fagre Røst:

„Herrens Miskundhed og Godhed
 Sletted ud min Brøde svar,
 Hvad jeg synded, er tilgivet,
 Som jeg selv tilgivet har.

Tidens Haardhed og dens Bantro
Straffer en retfærdig Gud,
Men den Fred, som Naaden skjenker,
Maales ei af Tiden ud."

